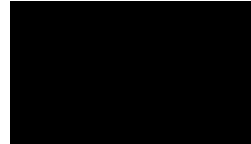

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.cli.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 61/2026
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Bc. Zuzana Koppanová
DNE: 24. dubna 2026

ŽADATEL:

Vážený

k Vaší žádosti, doručené Okresnímu soudu v České Lípě dne 16. 4. 2026, Vám v příloze zasílám pět anonymizovaných rozhodnutí zdejšího soudu ukládání trestu odnětí svobody, která odpovídají Vámi zadaným pěti kritériím v žádosti o informaci.

příloha: 5x

S pozdravem

Mgr. Zuzana Bohatá Koldovská v. r.
místopředsedkyně soudu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudcem Mgr. Milanem Venclem v hlavním líčení konaném dne 9. dubna 2025 v České Lípě,

takto:

Obžalovaný:

[REDACTED]

je vinen, že

dne 19. 12. 2024 v době okolo 18:30 hodin v [REDACTED] v ulici [REDACTED] v domě č. p. [REDACTED] po zazvonění na domovní zvonek u hlavního vstupu uvedeného domu, byl vpuštěn do společných prostor domu, kde následně vystoupal do [REDACTED] patra a zazvonil na dveře bytu poškozeného [REDACTED] který mu otevřel vstupní dveře bytu, načež na poškozeného naléhal, zda si u něj může dojít akutně na toaletu, čemuž poškozený vyhověl a do bytu jej vpustil s tím, aby vykonal potřebu a ihned odešel, přičemž po vykonání potřeby jej poškozený vyzval, aby byt okamžitě opustil, on se avšak v koupelně vysvlékl a chtěl se osprchovat, s čímž poškozený nesouhlasil a opakovaně na něho naléhal, aby z bytu odešel, avšak on jeho výzev nedbal a šel se umývat, což trvalo přibližně 10 minut a následně v době okolo 18:45 hodin do bytu vstoupila dcera poškozeného [REDACTED] která poté, co zjistila, že se v bytě jejího otce nachází neznámý člověk odmítající bytovou jednotku opustit, na něj začala křičet, aby z bytu okamžitě odešel, načež se oblékl a byt opustil,

tedy

neoprávněně setrval v obydlí jiného,

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

čímž spáchal

přečin porušování domovní svobody podle § 178 odstavec 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 178 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (deset) měsíců**.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v České Lípě po provedení hlavního líčení dospěl k závěrům, které jsou uvedeny ve výročních rozsudku.
2. Hlavní líčení bylo konáno v nepřítomnosti obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] který byl soudem řádně předvolán k hlavnímu líčení s dostatečným časovým předstihem a současně mu byl také doručen návrh na potrestání, nicméně obžalovaný se bez jakékoliv omluvy k hlavnímu líčení nedostavil. Obžalovaný se sice nakonec k soudu dostavil, ale až několik hodin po konání hlavního líčení dne 9. 4. 2025 a byl proto pouze seznámen s obsahem vyhlášeného rozsudku. Soud proto měl splněny zákonné podmínky k tomu, aby jednal v jeho nepřítomnosti. Z důvodu nepřítomnosti obžalovaného byl soudem ve smyslu § 207 odstavec 2 trestního řádu čten protokol o jeho výslechu, který byl sepsán na policii dne 19. 12. 2024. **Obžalovaný** [REDAKCE] [REDAKCE] do protokolu uvedl, že dne 19. 12. 2024 zvonil na zvonek se jménem [REDAKCE] [REDAKCE] na adrese v [REDAKCE] [REDAKCE] kde byl později zadržen. Domníval se, že zde bydlí jeho kamarád tohoto jména, který má přezdívkou [REDAKCE]. Když se ozval po zazvonění bzučák u dveří vstoupil do domu a po schodech došel až k pootevřeným dveřím jednoho z bytů, na které zaklepal. Po otevření přišel pán, kterého se ptal na [REDAKCE] ale on odpověděl, že ho nezná. Při odchodu od bytu začal potřebovat na velkou, a proto se vrátil k bytu a zeptal se slušně zda může jít na toaletu. Pán mu vyhovět řekl, že může toaletu použít a pustil ho dovnitř. Po vykonání potřeby se ptal, zda se může opláchnout, a pán odpověděl „jo, ale rychle“. Potom se svlékl a šel do sprchy. Po uplynutí asi jedné dvou minut, někdo odemkl dveře bytu a vstoupil. Už se oblékal a viděl, že se jedná o ženu, která se ho ptala, co v bytě dělá. Vysvětloval jí, že hledal známého, omlouval se, že potřeboval na záchod a je slušný kluk. To vše opakoval, a nakonec šel se ženou čekat ven, protože ho chtěla zkontrolovat, s čímž souhlasil. Na otázku, zda mu v průběhu jeho přítomnosti v bytě [REDAKCE] [REDAKCE] řekl, aby ihned opustil byt a jak případně reagoval, odpověděl, že se ho spíše ptal, zda už je na odchodu. Na to mu řekl, že už odchází a když se oblékal přišla již ta žena. Na další otázku, jak byl v době příchodu ženy do bytu oblečen uvedl, že měl kalhoty a oblékal si triko. Na otázku, zda na něho někdo křičel a proč odpověděl, že křičela ta žena, ale neví proč, protože jí vše slušně vysvětlil.
3. Soud v průběhu hlavního líčení vyslechl jako svědka dceru poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] **Svědkyňě** [REDAKCE] [REDAKCE] vypověděla, že jako každý večer šla 19. 12. 2024 navštívit svého tatínka [REDAKCE] [REDAKCE] který bohužel již zemřel. Šla jsem se za tatínkem podívat a přinesla mu i večeři. Měla vlastní klíče a do domu vstoupila zadním vchodem a šla k bytu tatínka do [REDAKCE] patra bytového domu. Odemkla i vstupní dveře bytu, které jsou ze strany chodby vybaveny tzv. koulí a vešla do bytu. Až později si všimla, že tatínek sedí v obývacím pokoji na židli, což nebylo jeho obvyklé místo, ale hlavně jí zarazilo, že viděla v koupelně otevřenými dveřmi cizího nahého muže, který měl jen okolo pasu omotaný ručník tatínka. Toho člověka nikdy předtím neviděla. Sama byla překvapená, že jsem v takové situaci byla vůbec schopna reagovat. Okamžitě se muže ptala, kdo je a co tam dělá. Muž něco odpovídal, ale moc to nedávalo smysl. Navíc pochopila, když se rozhlédla, že muž může být pod vlivem alkoholu, protože na policii viděla plechovku od piva a rozpitou lahev vína a na věšáku visel cizí kabát. To,

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

že alkohol patří cizímu muži, jí bylo okamžitě jasné, protože tatínek žádný takový alkohol nepil už i s ohledem na to, že byl hodně nemocný. S mužem, který pořád mluvil, nakonec raději udržovala komunikaci. Z toho, co říkal, pochopila, že se vymlouvá, protože neviděl vůbec nic špatného na tom, že je v cizím bytě. Tvrdil, že ho tatínek do bytu pozval, že tatínka zná, že dokonce zná i lidi, kteří bydleli v bytě před tatínkem, což byl absolutní nesmysl, protože do bytu se tatínek stěhoval v roce [REDAKCE]. K uvedenému svědkyně dodala, že si vzpomíná, že úplně na začátku jí tatínek řekl slova: [REDAKCE] „jsem rád, že jsi přišla, už jsem si nevěděl rady.“ Mezi tím cizí muž také tvrdil, že hledal nějakého muže, uváděl i jméno, ale rozhodně šlo o jméno, které v domě určitě nemá s nikým nic společného. Muž se také začal oblékat. Svědkyně dodala, že celý rozhovor vedla s mužem zvýšeným hlasem a nechala i otevřené vstupní dveře do bytu, aby jí případně slyšel někdo z domu. Muž se začal oblékat hlavně poté, co mu několikrát zdůraznila, aby z bytu odešel. Aby muže skutečně dostala z bytu říkala, že půjde jeho jednání oznámit domovní důvěrnici pak také vytáhla mobilní telefon s tím, že zavolá policii. Tatínek se do celé té komunikace nijak nezapojoval, pořád jen seděl na židli. Jen jednou řekl, že muže pustil do bytu jen na toaletu, protože ho o to žádal, že je to akutní. Cizí muž se oblékl, vzal si všechny své věci, včetně alkoholu a z bytu odešel. Po celou tu dobu, než se tak stalo, a ještě cestou po schodech domu nahlas opakovala otázku: „Jak jste vnikl do bytu? Co jste tady chtěl dělat? Nemáte tady co dělat.“, tak aby to slyšeli i další lidé z domu. Důvodem bylo, že nechtěla vše uzavřít tím, že muž odejde, protože nevěděla, zda se zítra nebo pozítří situace nezopakuje. Někde dole v domě se potkali s domovní důvěrnici z domu a pak se tam objevili ještě další sousedé. Ta důvěrnice pak přivolala na místo policii. Po příjezdu policejní hlídky se vrátila do bytu za tatínkem, aby zjistila, v jaké je kondici. Když se tatínka ptala, co se vlastně stalo, tak jí říkal, že někoho, asi toho muže, pustil do domu tzv. na bzučák, který má u telefonu domovního zvonku. Pak říkal, že otevřel tomu muži i vstupní dveře do bytu. Muž se ho ptal na jméno nějakého pána, který tam údajně předtím bydlel, a když už byl na odchodu, tatínka žádat o to, že by si potřeboval rychle dojít na toaletu. Tatínek také říkal, že muže už pak nemohl dostat z bytu ven, protože po té toaletě se najednou přemístil do koupelny a pak se i svlékl a už ho nešlo dostat z bytu. K uvedenému svědkyně dodala, že tatínek rozhodně nebyl v dobré pohodě. Běžně sedával na gauči v obývacím pokoji, ale v popisované situaci seděl na židli. Navíc i říkal, že radši držel v ruce hůlku, protože měl strach, kdyby k něčemu došlo. K doplňujícím dotazům svědkyně vypověděla, že na zvonku u dveří měl tatínek určitě jmenovku s příjmením, ale není si jistá, jestli tam bylo i jeho křestní jméno. V té době se tatínek orientoval v místě, čase i prostoru, ale s ohledem na vysoký věk hodně spával. Proto když usnul třeba odpoledne, tak mu chvíli trvalo, než se zorientoval. Neměl potvrzenou diagnózu [REDAKCE] [REDAKCE] ale s ohledem na věk určité problémy s pamětí měl. Poslední dva měsíce života byl poměrně nemocen, což se projevilo tím, že výrazně zhubl a obtížněji se pohyboval po bytě za pomoci chodítka nebo hůlky. Naposledy byl z bytu u lékaře v listopadu 2024. V posuzovaný den do bytu dorazila mezi 17. a 18. hodinou, ale přesněji do nedokáže určit. Když jsem vstupovala do bytu, tak jsem za dveřmi žádný zvuk neslyšela. Myslí si, že v bytě byl ten muž proti vůli jejího tatínka, protože v okamžiku, kdy byl na toaletě, vykonal potřebu měl odejít. Myslí si, že v okamžiku, kdy do bytu vstoupila, byl již v bytě proti vůli tatínka. Když mluvila o tom, že mluvila zvýšeným hlasem, dá se to označit i tak, že na cizího muže křičela.

4. Soud v průběhu hlavního líčení prováděl také důkazy listinného charakteru. Z úředních záznamů policie soud zjistil, že policejní hlídka byla dne 19. 12. 2024 v 19:03 hodin vyslána do ulice [REDAKCE] kde měl být majitelem bytu zadržen pachatel podezřelý z vloupání. Na místě se policisté spojili s oznamovatelkou – svědkyní [REDAKCE] [REDAKCE] poškozeným [REDAKCE] [REDAKCE] a hlavně obžalovaným [REDAKCE] [REDAKCE] kterého poté zadrželi. Z protokolu o zadržení podezřelého, že dne 19. 12. 2024 je patrné, že v 19:18 hodin byl zadržen později obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] který byl téhož dne ve 22:50 hodin propuštěn na svobodu. Z protokolu mimo jiné plyne, že obžalovaný byl zadržen policejní hlídkou před domem č. p. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE]. Poté co se podrobil měření přístrojem Dräger bylo zjištěno, že v krvi měl dne Shodu s prvořadem potvrzuje Veronika Pešková.

19. 12. 2024 v 19:13 hodin 0,70 promile alkoholu a v 21:54 hodin ještě 0,17 promile alkoholu. Tomuto zjištění odpovídá i skutečnost, že k věci byl obžalovaný policií vyslechnut až po vystřízlivění v době od 22:30 hodin do 22:45 hodin. Z informace z Katastru nemovitostí bylo soudem zjištěno, že byt ve [REDAKCE] patře bytového domu na adrese [REDAKCE] č. p. [REDAKCE] je ve vlastnictví svědkyně [REDAKCE]. Uvedený byt byl předmětem protokolu o ohledání místa činu ze dne 19. 12. 2024 doplněného fotodokumentací. Z protokolu je evidentní kde se byt nachází, jak je situován včetně jednotlivých místností a příslušenství. Policie na místě nezajistila žádné upotřebitelné stopy. Soud také prováděl důkazy vztahující se k osobě obžalovaného. Podle Opisu z evidence přestupků má obžalovaný [REDAKCE] čtyři záznamy za období od roku 2020 do roku 2025. Za přestupky proti majetku, proti veřejnému pořádku a opakované drogové přestupky byl trestán pokutami ve výši 300 až 3 000 Kč. V Opisu Rejstříku trestů má obžalovaný [REDAKCE] celkem tři záznamy, které počínají v roce 2020. Z Opisu Rejstříku trestů je evidentní, původně výchovný trest odnětí svobody, respektive trest obecně prospěšných prací byly změněny na nepodmíněné tresty odnětí svobody a ohledem na páchaní nových trestných činů. Dosud poslední záznam uvedený v Rejstříku trestů odpovídá připojenému trestnímu spisu Okresního soudu v České Lípě sp. zn. 5 T 53/2022. Z toho spisu bylo zjištěno, že obžalovaný [REDAKCE] byl rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 18. 7. 2022, č. j. 5 T 53/202-155 uznán vinným zločinem loupeže podle 173 odstavec 1 trestního zákoníku a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání dvou let se zařazením do věznice s ostrahou. Trest obžalovaný vykonal dnem 16. 3. 2024. Z výkonu trestu byl nicméně obžalovaný podmíněně propuštěn na svobodu až dne 2. 9. 2024 a to na základě usnesení Okresního soudu v Sokolově č. j. 36 PP 54/2024-59. Obžalovanému jako odsouzenému byla stanovena zkušební doba v trvání pěti roků.

- Po konání hlavního líčení a provedení všech dostupných důkazů dospěl Okresní soud v České Lípě k závěru, že je třeba uznat obžalovaného [REDAKCE] vinným jednáním, pro které byl státním zástupcem postaven před soud. Obžalovaný se k hlavnímu líčení bez omluvy nedostavil a soud proto vycházel z jeho výpovědi, kterou učinil na policii. Obžalovaný trestnou činnost nedoznával, když na svou obhajobu tvrdil, že do bytu vstoupil se svolením poškozeného [REDAKCE] za účelem vykonání potřeby a dále aby se mohl opláchnout. Byl ve sprše je několik minut, oblékal se a chtěl již odejít, když do bytu vstoupila žena, která ho vykazovala. Této ženě přitom vše vysvětlil a omlouval se. I bez přímého doznání obžalovaného okresní soud z důkazů provedených při hlavním líčení zcela nepochybně zjistil, že se obžalovaný [REDAKCE] dopustil jednání, pro které byl státním zástupcem obžalován, respektive byl na něho podán návrh na potrestání. Ohledně jednání popsaného v rozsudku měl soud primárně k dispozici výpověď svědkyně [REDAKCE] neboť poškozený [REDAKCE] dne [REDAKCE] tedy jen [REDAKCE] dní po nyní posuzované události, zemřel a dále důkazy listinné. Z výpovědi svědkyně bylo bezpečně zjištěno, že obžalovaný v žádném případě nebyl na odchodu z bytu, jak tvrdil, neboť byl svědkyní zastížen ve sprše, kde rozhodně nebyl oblečen, ale nahý a pouze kolem pasu byl zakryt ručníkem patřícím poškozenému. Obžalovaný proto byt opustil až na základě velmi hlasitých výzev od svědkyně [REDAKCE]. Rovněž z výpovědi této svědkyně bylo zjištěno, že nemůže obstát tvrzení obžalovaného, že na adrese poškozeného hledal svého údajného kamaráda [REDAKCE] či předchozí nájemníky, když podle svědkyně její tatínek, který byl narozen v roce [REDAKCE] bydlel v bytě nepřetržitě již od roku [REDAKCE] (obžalovaný je přitom ročník narození [REDAKCE] v [REDAKCE] a jména, která uváděl, svědkyně vůbec neznala. Z výpovědi svědkyně dále plyne i zcela klíčová skutečnost, že se jí tatínek přímo na místě události doslova svěřil s tím, že je rád, že přišla, protože už si nevěděl rady. Tvrzení svědkyně přitom odpovídá protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací, který potvrzuje to, co svědkyně mohla a viděla při příchodu do bytu. Z dalších policejních protokolů bylo potvrzeno, že obžalovaný [REDAKCE] byl jen krátce poté poblíže místa zadržen policejní hlídkou, a navíc se potvrdil i předpoklad svědkyně, že obžalovaný byl pod vlivem alkoholu, když mu policisté krátce po zadržení v 19:13 hodin naměřili

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

0,7 promile alkoholu v krvi. Svědkyně [REDAKCE] bezpečně policistům identifikovala obžalovaného [REDAKCE] jako osobu, kterou krátce předtím vykávala ze svého bytu, který obýval její otec, kterého chodila pravidelně navštěvovat. Tyto skutečnosti nepřímo plynou i z úředního záznamu policejní hlídky, která na místě zasahovala a byla v kontaktu rovněž s poškozeným [REDAKCE]. Obžalovaný [REDAKCE] proto jednáním popsanými v rozsudku naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odstavec 1 trestního zákoníku. Důvodem této právní kvalifikace je skutečnost, že obžalovaný [REDAKCE] neoprávněně setrval v obydlí poškozeného [REDAKCE] když neoprávněným setrváním v obydlí jiného se rozumí případ, kdy pachatel se do domu, bytu nebo jiné prostory sloužící k bydlení dostane oprávněně, tedy se souhlasem oprávněné osoby, ale potom se vzepře vůli projevené výslovně nebo konkludentně oprávněného uživatele a ten bez oprávnění se odmítá vzdát, čímž zasáhne do domovní svobody jiného. Poškozený [REDAKCE] již sice bohužel zemřel, nicméně obžalovaný je z trestného činu usvědčován dcerou poškozeného svědkyní [REDAKCE] která vstoupila do bytu právě v okamžiku, kdy se již obžalovaný odmítal z bytu vzdát proti vůli poškozeného [REDAKCE]. Soud rovněž nemohl přehlédnout i fakt, že obžalovaný je osobou s kriminální minulostí, když byl opakovaně odsouzen mimo jiné i pro přečin porušování domovní svobody. Jednání se obžalovaný [REDAKCE] dopustil zjevně v úmyslu přímém ve smyslu ustanovení § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, neboť svým jednáním chtěl porušit zákonodárcem chráněný zájem (zájem na ochraně domovní svobody).

6. Při úvahách o druhu a výši trestu soud musel zhodnotit, že obžalovaný [REDAKCE] je osobou výrazně trestněprávně narušenou, což plyne zejména z mnohosti jeho záznamů v rejstřících trestů i přestupků. Obžalovaný byl naposledy potrestán pro drogové přestupky po spáchání nyní posuzovaného jednání v únoru a březnu 2025. V Opisu Rejstříku trestů má obžalovaný i přes svůj relativně mladý věk tři záznamy ze kterých je evidentní, že obžalovaný je speciálním recidivistou, který opakovaně páchá zejména majetkovou trestnou činnost, a přitom neváhá užit i násilí. Dosud na obžalovaného neměly pražádný výchovný vliv ani ukládaný výchovný, respektive alternativní trest, a nakonec ani nepodmíněný trest odnětí svobody, když obžalovaný opustil věznici 2. 9. 2024 a trestnou činnost proto spáchal ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Na druhou stranu soud u obžalovaného neshledal žádné okolnosti polehčující. Obžalovaný se s ohledem na procesní postoj, který zvolil na policii i fakt, že k hlavnímu líčení se bez omluvy nedostavil vzdal jediné možné polehčující okolnosti, která by mohla spočívat v tom, že by se k vytýkanému jednání zcela doznal. Po zvážení všeho výše uvedeného byl učiněn závěr, že obžalovanému [REDAKCE] je nutné uložit pouze přímý represivní trest, aby tak byla zvýrazněna ochranná složka při ukládání trestu. Jako přiměřený byl obžalovanému uložen trest odnětí svobody těsně pod jednou polovinou zákonné trestní sazby ve smyslu ustanovení § 178 odstavec 1 trestního zákoníku, kde lze uložit trest odnětí svobody ve výměře až dvě léta. Jako adekvátní byl proto obžalovanému [REDAKCE] uložen trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců. Pro výkon tohoto trestu byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, neboť soudem nebyly shledány žádné zákonné důvody pro zařazení obžalovaného do přísnějšího typu věznice.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno do **osmi** dnů od jeho doručení, prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě, podat odvolání, o kterém by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci.

Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání je třeba doručit **ve trojím vyhotovení**.

Toto právo nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly.

Česká Lípa 9. dubna 2025

Mgr. Milan Vencel v. r.
samosoudce

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 11. června 2025 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Gabriely Čtvrtečkové a soudců Mgr. Františka Boštíka a Mgr. Lucie Hlavníčkové v trestní věci

obžalovaného:

o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 9. 4. 2025, č.j. 2 T 3/2025-61,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se rozhoduje tak, že

obžalovaný

se odsuzuje

podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 7 (sedm) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Citovaným rozsudkem Okresního soudu v České Lípě byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným ze spáchání přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odstavec 1 trestního zákoníku, kterého se dle zjištění okresního soudu dopustil tím, že

dne 19. 12. 2024 v době okolo 18:30 hodin v [REDAKCE] [REDAKCE] po zazvonění na domovní zvonek u hlavního vstupu uvedeného domu, byl vpuštěn do společných prostor domu, kde následně vystoupal do [REDAKCE] patra a zazvonil na dveře bytu poškozeného [REDAKCE] který mu otevřel vstupní dveře bytu, načež na poškozeného naléhal, zda si u něj může dojít akutně na toaletu, čemuž poškozený vyhověl a do bytu jej vpustil s tím, aby vykonal potřebu a ihned odešel, přičemž po vykonání potřeby jej poškozený vyzval, aby byt okamžitě opustil, on se avšak v koupelně vysvlékl a chtěl se osprchovat, s čímž poškozený nesouhlasil a opakovaně na něho naléhal, aby z bytu odešel, avšak on jeho výzev nedbal a šel se umývat, což trvalo přibližně 10 minut a následně v době okolo 18:45 hodin do bytu vstoupila dcera poškozeného [REDAKCE] která poté, co zjistila, že se v bytě jejího otce nachází neznámý člověk odmítající bytovou jednotku opustit, na něj začala křičet, aby z bytu okamžitě odešel, načež se oblékl a byt opustil.
2. Za toto jednání byl obžalovaný odsouzen § 178 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 10 (deset) měsíců.
3. Podle § 56 odstavec 2 písmena a) trestního zákoníku byl pro výkon trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou.
4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný, a to do výroku o vině i trestu. Podle obžalovaného nebyl spáchán trestný čin, pán ho pustil do bytu dobrovolně, nic nepáčil ani nic neukradl. Došel si slušně na toaletu, na povolení se došel osprchovat, a když byl na odchodu, přišla ta paní, začala na něj křičet a nesouhlasila s tím, že tam je. Nesouhlasí ani s trestem, který mu byl uložen, je v podmínce, byl propuštěn z věznice, nemůže si dovolit něco provést. U veřejného zasedání pak navrhoval, aby mu byl, pokud nebude zproštěn obžaloby, uložen trest nespojený s odnětím svobody, např. vyhoštění z ČR.
5. Krajský soud z podnětu včas a řádně podaného odvolání ze strany obžalovaného přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost toho výroku napadeného rozsudku, proti kterému podané odvolání směřovalo, tedy výroku o vině i trestu, a spolu s tím i přezkoumal správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, a to s přihlédnutím k odvolacím námítkám, když dospěl k těmto závěrům.
6. Ve vztahu k procesnímu postupu Okresního soudu v České Lípě, jako soudu prvního stupně, krajský soud musí uvést, že v procesním postupu, který předcházel vyhlášení napadeného rozsudku, neshledal žádná procesní pochybení, na které by bylo nutno reagovat zrušením napadeného rozsudku pro podstatné procesní vady řízení ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Krajský soud může konstatovat, že řízení před okresním soudem probíhalo při zachování všech procesních ustanovení upravujících postup trestního řízení, především pak těch, která garantují právo obžalovaného na obhajobu a zákonnost řízení. Lze uzavřít, že okresní soud respektoval veškerá procesní ustanovení upravující postup v rámci konání hlavního líčení, především s důrazem na ustanovení sloužící k ochraně práv obžalovaného a zajišťující zákonné a řádné objasnění věci.

7. Okresní soud v rámci hlavního líčení provedl ve vztahu k výroku o vině napadeného rozsudku dokazování v takovém rozsahu, který lze označit za odpovídající ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu. Provedené důkazy odpovídaly jak potřebám pro rozhodnutí, tak především umožnily zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností, a v tomto směru nemá krajský soud k postupu soudu prvního stupně žádných připomínek. Okresní soud zcela vyčerpал důkazní obsah a v první řadě osobně vyslechl obžalovaného [REDAKCE]. Vzhledem ke skutečnosti, že poškozený [REDAKCE] dne [REDAKCE] zemřel, a jeho výslech byl v přípravném řízení proveden na úřední záznam o podaném vysvětlení, když souhlas s jeho čtením podle § 211 odst. 6 tr. řádu nebyl ze strany obžalovaného dán (obžalovaný se osobně ani v jednom případě k hlavnímu líčení nedostavil), vyslechl pak okresní soud ke skutku svědkyni [REDAKCE] dceru zemřelého poškozeného, která byla v době skutku na místě činu rovněž přítomna. Kromě toho měl okresní soud k dispozici i další - listinné - důkazy, které v průběhu hlavního líčení provedl, a to úřední záznam hlídky PČR, výtisk z měřicího přístroje Dräger o provedení dechové zkoušky u obžalovaného, protokol o ohledání místa činu s fotodokumentací, a další listinné materiály týkající se trestní, a přestupkové minulosti obžalovaného, které v odůvodnění rozsudku včetně skutečností v nich obsažených rozvedl. Krajský soud tak může ve vztahu k rozsahu provedeného dokazování bez pochybností uzavřít, že provedeným dokazováním si okresní soud vytvořil dostatečný podklad pro rozhodnutí a nedošlo k porušení ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu.
8. Krajský soud zároveň může konstatovat, že okresní soud řádně dostal své povinnosti ve vztahu k hodnocení důkazů a všech skutkových okolností, když v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů provedené důkazy hodnotil na základě vnitřního přesvědčení jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Okresní soud v příslušných pasážích odůvodnění napadeného rozsudku v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu nejprve rozvedl, jaké důkazy provedl a co z těchto důkazů má za zjištěné ve vztahu k projednávanému skutkovému ději. V návaznosti na uvedené vyložil, jak provedené důkazy hodnotí a o jaké důkazy opírá svůj závěr o vině obžalovaného. Krajský soud musí rovněž uvést, že hodnotící úvahy okresního soudu logicky vycházejí z uceleného řetězce vzájemně se doplňujících důkazů. Pochopitelně není pochyb o tom, že okresní soud za základ pro svá skutková zjištění pojal výpověď zejména svědkyně [REDAKCE]. Okresní soud přesvědčivě vyložil, proč právě tento důkaz považuje za spolehlivý podklad pro skutkové závěry, přičemž krajský soud ve vztahu k úvahám okresního soudu zdůrazňuje, že okresní soud správně poukázal na to, že tento zásadní důkaz koresponduje s důkazy dalšími, v kombinaci s úředním záznamem policie, a dalšími listinnými důkazy založenými ve spise. Okresní soud tedy nijak nepochybil, pokud právě na uvedených důkazech vystavil skutková zjištění. Okresní soud spolehlivosti tvrzeného skutkového děje věnoval potřebnou pozornost a se všemi okolnostmi se řádně vypořádal.
9. Obžalovaný v podaném odvolání znovu poukazuje na svoji obhajobu a výpověď z přípravného řízení, že se v rozsudku popsaného skutku nedopustil, neboť ke vstupu a zdržování se v bytě poškozeného [REDAKCE] měl svolení poškozeného. Krajský soud se tak zabýval posouzením, zda obhajoba obžalovaného je věrohodná, a nebo jsou na místě úvahy a závěry okresního soudu, který vycházel při zjištění skutkového stavu z výpovědi svědkyně [REDAKCE] a z listinných důkazů, které jí byly provedeny a hodnoceny, a o které následně opírá závěr, že obžalovaný se skutečně v rozsudku popsaného jednání zcela dopustil, čímž spáchal přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 trestního zákoníku. Krajský soud musí uvést, že okresní soud na základě provedeného dokazování dospěl ke správným skutkovým zjištěním a nijak nepochybil, pokud posoudil obhajobu přednesenou obžalovaným jako nevěrohodnou, a uznal jej napadeným rozsudkem vinným. Byť jsou v tomto ohledu tvrzení obžalovaného a jediné svědkyně v příkrém rozporu, v posuzované věci však existují další, zejména listinné důkazy, a i krajský soud je tak ve shodě se soudem okresním, že tyto důkazy umožňují dojít k závěru, že se obžalovaný trestné činnosti dopustil, a zároveň vyloučí skutkový a navazující právní závěr jiný, tedy že by

v případě obžalovaného mohlo jít o jednání se svolením poškozeného podle § 30 tr.zákoníku, na což obžalovaný poukazuje, a že by tak šlo o okolnost, která vylučuje protiprávnost činu, a legitimovalo by jednání obžalovaného.

10. Obžalovaný na svou obhajobu v přípravném řízení uváděl, a jeho výpověď byla okresním soudem podle § 207 odst. 2 tr.řádu čtena, že dne 19. 12. 2024 zvonil na zvonek se jménem [REDAKCE] na adrese v [REDAKCE] kde byl později zadržen. Domníval se, že zde bydlí jeho kamarád tohoto jména, který má přezdívku [REDAKCE]. Když se ozval po zazvonění bzučák u dveří vstoupil do domu a po schodech došel až k pootevřeným dveřím jednoho z bytů, na které zaklepal. Po otevření přišel pán, kterého se ptal na [REDAKCE] ale on odpověděl, že ho nezná. Při odchodu od bytu začal potřebovat na velkou, a proto se vrátil k bytu a zeptal se slušně zda může jít na toaletu. Pán mu vyhověl řekl, že může toaletu použít a pustil ho dovnitř. Po vykonání potřeby se ptal, zda se může opláchnout, a pán odpověděl „jo, ale rychle“. Potom se svlékl a šel do sprchy. Po uplynutí asi jedné dvou minut, někdo odemkl dveře bytu a vstoupil. Už se oblékal a viděl, že se jedná o ženu, která se ho ptala, co v bytě dělá. Vysvětloval jí, že hledal známého, omlouval se, že potřeboval na záchod a je slušný kluk. To vše opakoval, a nakonec šel se ženou čekat ven, protože ho chtěla zkontrolovat, s čímž souhlasil. Na otázku, zda mu v průběhu jeho přítomnosti v bytě [REDAKCE] řekl, aby ihned opustil byt a jak případně reagoval, odpověděl, že se ho spíše ptal, zda už je na odchodu. Na to mu řekl, že už odchází a když se oblékal, přišla již ta žena. Na další otázku, jak byl v době příchodu ženy do bytu oblečen uvedl, že měl kalhoty a oblékal si triko. Na otázku, zda na něho někdo křičel a proč odpověděl, že křičela ta žena, ale neví proč, protože jí vše slušně vysvětlil. U veřejného zasedání pak doplnil, že jeho kamarád, osoba, kterou v domě poškozeného hledal, je stejného jména jako poškozený, a bydlí o patro pod poškozeným, tedy ve [REDAKCE] patře, a obžalovaný si patra spletl.
11. V první řadě musí krajský soud uvést, že výpověď svědkyně [REDAKCE] sám považuje za věrohodnou, když ke stejnému závěru dospěl i okresní soud. Svědkyně během své výpovědi u okresního soudu v podstatě vyloučila, že by měla k obžalovanému jakýkoliv negativní vztah (který by jí tak mohl motivovat k podání zkreslené či přímo nepravdivé výpovědi), obžalovaného do doby spáchání skutku vůbec neznala a ten den jej viděla poprvé. K samotnému skutku pak uvedla, že se jako každý den šla podívat za svým otcem, jehož byt byl ve [REDAKCE] patře bytového domu. Odemkla vstupní dveře bytu, které jsou ze strany chodby vybaveny tzv. koulí a vešla do bytu. Otec seděl v obývacím pokoji na židli, již toto bylo nezvyklé, a pak ji doslova zarazilo, že viděla v koupelně otevřenými dveřmi cizího nahého muže, který měl jen okolo pasu omotan ručník jejího otce. Tento neznámý muž jí na dotazy něco odpovídal, nedávalo to smysl a patrně byl i pod vlivem alkoholu, protože na policii viděla plechovku od piva a rozpitou lahev vína a na věšáku visel cizí kabát. Její otec žádný takový alkohol nepil už i s ohledem na to, že byl hodně nemocný. Muž se jen vymlouval, protože neviděl vůbec nic špatného na tom, že je v cizím bytě. Tvrdil, že ho její otec do bytu pozval, že ho zná, včetně lidí, kteří bydleli v bytě před ním, ovšem otec se do bytu stěhoval již v roce [REDAKCE] svědkyně také uvedla, že otec jí řekl doslova: „[REDAKCE] jsem rád, že jsi přišla, už jsem si nevěděl rady.“ Otec jí také řekl, že muže pustil do bytu jen na toaletu, protože ho o to žádal, že je to akutní. Cizí muž také uváděl, že hledal nějakého jiného muže, ale rozhodně nešlo o jméno, které by z domu a včetně jeho obyvatel znala. Muž se také teprve začal vůbec oblékat, tedy začal se oblékat hlavně poté, co mu několikrát zdůraznila, aby z bytu odešel. Po jejích výzvách se tedy oblékl, vzal si své věci včetně alkoholu a byt opustil. Svědkyně jej doprovázela až dolů, a ještě s domovní důvěrníci volaly policii, aby se situace následující dny neopakovala. Poté se ještě otce ptala, jak k celé situaci došlo a sdělil jí, že muže pustil do domu tzv. na bzučák, muži otevřel i vstupní dveře do bytu. Muž se ho ptal na jméno nějakého pána, který tam údajně předtím bydlel, a když už byl na odchodu, otce žádal o to, že by si potřeboval rychle dojít na toaletu. Otec muže už pak nemohl dostat z bytu ven, protože po té toaletě se najednou přemístil do koupelny a pak se i svlékl. Otec také řekl, že radši držel v ruce hůlku, protože měl strach, kdyby k něčemu došlo.

12. Výpověď svědkyně je pak zcela podporována obsahem listinných důkazů, když z úředních záznamů policie bylo i krajským soudem zjištěno, že policejní hlídka byla dne 19. 12. 2024 v 19:03 hodin vyslána do ulice [REDAKCE] kde měl být majitelem bytu zadržen pachatel podezřelý z vloupání. Na místě se policisté spojili s oznamovatelkou – svědkyní [REDAKCE] poškozeným [REDAKCE] a obžalovaným [REDAKCE] kterého poté zadrželi v 19:18 hodin a téhož dne ve 22:50 hodin byl propuštěn na svobodu. Měřením přístrojem Dräger bylo zjištěno, že v krvi měl obžalovaný téhož dne v 19:13 hodin 0,70 promile alkoholu a v 21:54 hodin 0,17 promile alkoholu. Byt, kde bydlel poškozený [REDAKCE] je pak ve vlastnictví [REDAKCE] a byl předmětem protokolu o ohledání místa činu ze dne 19. 12. 2024 doplněného fotodokumentací. Policie na místě nezajistila žádné upotřebitelné stopy.
13. Krajský soud tedy znovu opakuje, že považuje výpověď svědkyně [REDAKCE] v kombinaci s dalšími důkazy za věrohodnou, žádným důkazem nebylo prokázáno, že obžalovaný by byl oprávněn setrvat v bytě poškozeného [REDAKCE] i poté, co byl do bytu na nezbytnou dobu vpuštěn k vykonání potřeby. Obžalovanému není a nebylo kladeno za vinu, že by do bytu poškozeného vnikl násilím nebo bez souhlasu poškozeného, ale to, že v bytě poškozeného neoprávněně setrval, a to po dobu delší, než na jakou měl od poškozeného svolení. Obžalovaný se hájil tím, že mu vykonání potřeby, včetně navazujícího sprchování poškozený [REDAKCE] povolil, tato jeho obhajoba však byla výpovědí svědkyně [REDAKCE] vyvrácena. Je nutné v tomto směru poukázat na nevěrohodnou obhajobu obžalovaného, který měl v bytovém domě hledat svého známého ať již shodného či jiného jména, i v tomto je obžalovaný nekonzistentní, přitom svědkyně vyloučila, že by obžalovaným uváděná osoba v domě vůbec bydlela. Obžalovaný dále uváděl, že si spletl patro, zazvonil nejprve na poškozeného, a když od jeho bytu odcházel, začal potřebovat na velkou. Pokud by výpověď obžalovaného byla pravdivá, pak odporuje logickému postupu, aby se nejprve nepokusil vyhledat svého známého bydlícího údajně jen o jedno patro níž, požádat ho o použití WC, a v případě, že by tento nebyl ve svém bytě přítomen, teprve poté by eventuálně mohl zase vyhledat poškozeného. Místo toho se obžalovaný ihned vrací k bytu poškozeného, aniž by sešel o patro níž, do bytu měl být poškozeným dobrovolně vpuštěn (toto připustila svědkyně na základě tvrzení svého otce), ovšem jen za účelem vykonání potřeby, a dále k „opláchnutí“. Pochopitelně z hygienického hlediska je taktéž logické, aby si obžalovaný po vykonání potřeby opláchl ruce, ale stěží již lze pod požadavkem opláchnutím považovat sprchování celého těla v cizím bytě, s využitím ručníku cizí osoby, za souběžného požívání alkoholu. Obžalovaný nijak věrohodně nevysvětlil, jaký byl důvod, aby se v bytě poškozeného vůbec začal sprchovat, místo toho, aby urychleně opustil byt. Svědkyně i vyloučila, že by byl obžalovaný v době jejího příchodu oblečený a že by již byl přichystán opustit byt, naopak uvedla, že byl nahý v koupelně, jen s ručníkem okolo beder, a oblékat se začal až po jejích četných hlasitých výzvách, a i poté v podstatě neochotně byt teprve opustil. Svědkyně potvrdila, že její otec byl v této situaci bezradný, a řekl jí, že si nevěděl rady, jak obžalovaného z bytu dostat, tedy evidentně s tímto konáním obžalovaného její otec – poškozený rozhodně nesouhlasil. Také její otec pocíťoval strach, a z toho důvodu držel v ruce hůlku. Krajský soud musí zdůraznit, že poškozený byl osoba [REDAKCE] věku, [REDAKCE] zdraví, byl ročník [REDAKCE] (tedy těžko se i mohl s obžalovaným, který je ročník [REDAKCE] nějak blíže znát a přátelit, i z toho důvodu, že poškozený trpěl zdravotními obtížemi, které mu komplikovaly pobyt mimo domov), a přesto obžalovaný o použití toalety požádal právě poškozeného, který byl již na první pohled po otevření dveří zranitelnou osobou, když obžalovaný je téměř o [REDAKCE] let mladší, [REDAKCE] postavy a [REDAKCE] vzrůstu, použil nejen jeho toaletu a koupelnu, ale i ručník a na žádosti poškozeného o odchod nereagoval. Z těchto skutečností je tedy patrné, že obžalovaný v době příchodu svědkyně do bytu poškozeného setrval v bytě již neoprávněně, nemohl se ani domnívat, že by měl svolení v bytě zůstat déle, než určené k vykonání potřeby, přesto tak činil a tuto situaci tak nelze považovat za svolení poškozeného ve smyslu § 30 tr.zákoníku, jak se obhajuje obžalovaný.

14. Krajský soud tak musí shrnout, že pokud svědkyně uváděla, že obžalovaný byl v době jejího příchodu v bytě v koupelně bez oblečení, jen s otcovým ručníkem okolo pasu, zřejmě i popíjel odložený alkohol, který její otec ze zdravotních důvodů nepil (policí mu posléze bylo skutečně naměřeno krátce po činu 0,70 promile alkoholu), teprve se oblékl a po hlasitých výzvěch svědkyně opustil byt, zatímco její otec jí přiznal, že obžalovaného sice k vykonání potřeby vpustil do bytu, ale obžalovaný pak již nechtěl odejít, tak tvrzení svědkyně jsou jednoznačně v souladu se zjištěnými skutečnostmi, a naopak, obhajoba obžalovaného s nimi v jednoznačném rozporu, obsahující rozporné skutečnosti a nelogismy, kdy vzhledem k tomu, že krajský soud považuje výpověď svědkyně za věrohodnou, jak již uváděl, a její výpovědi zcela odpovídají další listinné důkazy, tak krajský soud musí konstatovat, že tento souhrn všech důkazů svědčí pro jediný možný závěr, že se daného jednání dopustil právě obžalovaný, zcela mimo rámec jakýchkoliv skutečností vylučujících protiprávnost, a proto byl obžalovaný důvodně uznán vinným okresním soudem, a krajský soud jeho závěry o vině obžalovaného může zcela aprobovat. Okresní soud tak především na výše uvedených důkazech, korespondujícími s dalšími provedenými důkazy, vystavěl svá skutková zjištění, tedy že se obžalovaný dopustil trestné činnosti popsané ve výroku odvoláním napadeného rozsudku, se kterými se může krajský soud plně ztotožnit. Lze tedy konstatovat, že vyslovený závěr okresního soudu o vině obžalovaného má oporu v provedených důkazech a okresní soud v rámci svých hodnotících úvah neopomněl žádnou důležitou okolnost. Krajský soud s ohledem na výše uvedená zjištění tak neshledal žádný důvod, pro který by měl zasahovat do skutkových závěrů okresního soudu a může konstatovat, že okresní soud v rámci hodnocení důkazů a učiněných skutkových závěrů úplně dostal své povinnosti uvedené v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu.
15. Pochybení nebylo krajským soudem zjištěno ani v právní kvalifikaci jednání obžalovaného, jak k této přistoupil okresní soud, jestliže zjištěné jednání v případě projednávaného skutku právně kvalifikoval a posoudil jako přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 trestního zákoníku. Okresní soud důvodně při zhodnocení právní kvalifikace užitě při jednání obžalovaného uzavřel, že důvodem této právní kvalifikace je skutečnost, že obžalovaný [REDAKCE] neoprávněně setrval v obydlí poškozeného [REDAKCE] když neoprávněným setrváním v obydlí jiného se rozumí případ, kdy pachatel se do domu, bytu nebo jiné prostory sloužící k bydlení dostane oprávněně, tedy se souhlasem oprávněné osoby, ale potom se vzepte vůli projevené výslovně nebo konkludentně oprávněného uživatele a ten bez oprávnění se odmítá vzdát, čímž zasáhne do domovní svobody jiného. Jednání se obžalovaný [REDAKCE] dopustil v úmyslu přímém ve smyslu ustanovení § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, neboť svým jednáním chtěl porušit zákonodárcem chráněný zájem (zájem na ochraně domovní svobody). Okresní soud tak správně vyložil zákonné znaky skutkové podstaty předmětného přečinu a současně dostatečně zdůvodnil, v čem spatřuje jejich naplnění. Z odůvodnění právní kvalifikace je tak patrné, že okresní soud respektoval veškeré nezbytné formální znaky skutkové podstaty přečinu podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku a krajský soud tak neshledal, vzhledem ke všemu výše uvedenému, ve výroku o vině žádné vady.
16. Krajský soud svůj přezkum zaměřil i na výrok o trestu v napadeném rozsudku, na otázku přiměřenosti uložené trestní sankce, tedy zejména uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců, když ve vztahu k tomuto uloženému trestu obžalovaný v podaném odvolání namítá, že tento druh trestu a jeho výměra je trestem nepřiměřeně přísným. Krajský soud přitom dospěl k následujícím závěrům. Okresní soud v rámci svých úvah o druhu a výměře trestu vycházel z vymezených kritérií, jak jsou tyto stanoveny zejména v ustanovení § 38 tr. zákoníku a § 39 tr. zákoníku, když spolu s tím přihlížel také k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem uvedeným v § 41 tr. zákoníku a § 42 tr. zákoníku. Okresní soud se věnoval okolnostem vedoucím k uložení konkrétního druhu a výměry trestu, a na jeho úvahy, pokud jde o bod 6 rozsudku, lze tak plně odkázat. Okresní soud odůvodnil, proč obžalovanému uložil druh trestu spojený s přímým

odnětím svobody. Ve prospěch odsouzeného okresní soud neshledal zcela důvodně žádnou polehčující okolnost. V neprospěch obžalovaného pak zcela důvodně poukázal na předcházející trestnou činnost obžalovaného a jeho záznamy v opisu z evidence Rejstříku trestů, když obžalovaný zde má evidováno 3 záznamy, a ke všem záznamům lze přihlížet. Prvním záznamem je rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 26. 8. 2020, sp.zn. 32 T 81/2020, kdy byl pro přečin podle § 205 odst. 1 písm.a. odst. 4 písm. b) tr. zákoníku a přečin podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců se zkušební dobou v trvání 30 měsíců, když v této zkušební době se neosvědčil a trest byl nařízen jako nepodmíněný dne 25. 10. 2022. Dále pod bodem 2) opisu RT byl odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v České Lípě ze dne 26. 8. 2021, sp.zn. 32 T 73/2021 pro přečin podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku a přečin podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 250 hodin, který nevykonal a trest byl přeměněn dne 5. 10. 2022 na nepodmíněný trest v trvání 250 dní. Naposledy byl odsouzen pro závažnou násilnou trestnou činnost – zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 18. 7. 2022, sp.zn. 5 T 53/2022 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců, tento vykonal v celé délce dne 16. 3. 2024. Posléze byl z výkonu výše uvedených trestů podmíněně propuštěn usnesením Okresního soudu Sokolov ze dne 2. 9. 2024, sp.zn. 36 PP 54/2024, se zkušební dobou v trvání 5 let, tedy do 2. 9. 2029, se zbytkem výměry 24 měsíců a 80 dní.

17. Pokud krajský soud vše výše uvedené shrne, dá se tedy jednoznačně říci, že obžalovaný již vykazuje výrazné sklony k páčání zejména majetkové, ale i násilné trestné činnosti, je již i speciálním recidivistou a lze uvést, že v jeho případě se v minulosti uložené tresty různého druhu doposud minuly jakýmkoli účinkem v tom směru, aby se napravil a další trestné činnosti se již nedopouštěl. Pokud tedy okresní soud v rámci úvah o druhu trestu zvolil a uložil obžalovanému trest nepodmíněný, tak nijak ve svých úvahách nepochybil. Okresní soud důvodně poukázal na nedávnou trestní minulost obžalovaného, který má v opisu rejstříku trestů evidovány během 2 let již 3 odsouzení, z nichž se dá přihlížet ke všem těmto záznamům, když mu nesvědčí žádná polehčující okolnost. S ohledem na výše zjištěné skutečnosti má i krajský soud za to, že není vhodné a účelné ukládat obžalovanému jiný druh trestu, jak navrhoval obžalovaný, než trest nepodmíněný - to s poukazem na skutečnost, že ani doposud ukládané tresty neměly na obžalovaného vliv výchovný, ani preventivní, a nikterak jej nevedly k tomu, aby svého závadového jednání zanechal a začal žít řádným životem, i přes opakovaná odsouzení, a vykonané i nepodmíněné tresty odnětí svobody se opětovně dopustil další trestné činnosti. Obžalovaný se rovněž v současné době podrobuje správnímu vyhoštění, a krajský soud má tak za to, že obžalovaným navrhovaný trest vyhoštění by v jeho případě nebyl trestem dostatečně účinným, a vzhledem k probíhajícímu správnímu vyhoštění pak není vhodné a účelné ukládat ani jiný druh trestu nespojený s odnětím svobody. Pokud jde o typ nyní posuzované trestné činnosti, pak se jedná u obžalovaného již o speciální recidivu. Lze se tak zcela ztotožnit s úvahou okresního soudu, že jiný než trest nepodmíněný, nepřipadá u osoby obžalovaného v úvahu, vzhledem k jeho trestní minulosti, kdy je patrné, že je osobou výrazně trestněprávně narušenou. Nyní posuzovaného skutku se obžalovaný dopustil pouhé cca 4 měsíce po podmíněném propuštění z výkonu trestu, který vykonával i pro shodnou trestnou činnost, jak již bylo výše uvedeno, a dále pro závažnou násilnou trestnou činnost. Účelem trestu není pouze potrestání pachatele, včetně jeho převýchovy, aby nadále vedl řádný život a další trestnou činnost nepáchal, ale taktéž ochrana společnosti před pachateli těchto trestných činů. Pokud ani nejpřísnější druh trestu k nápravě obžalovaného doposud nevedl, sotva by k nápravě obžalovaného přispěl trest mírnější, alternativní. V tomto ohledu má krajský soud za to, že v daném případě jsou proto rovněž splněny podmínky uvedené v § 55 odst. 2 tr. zákoníku.
18. Krajský soud ovšem shledal důvodným odvolání obžalovaného z toho pohledu, že trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jak byl původně vyměřen obžalovanému okresním soudem, je trestem nepřiměřeně přísným, a na obžalovaného lze působit i trestem mírnějším, tedy kratšího trvání. Za

přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku lze uložit trest odnětí svobody v trvání až 2 roky, jde tedy o méně závažný přečin. Podle názoru krajského soudu je také namístě přihlídnout i ke skutečnosti, že skutek pravděpodobně trval několik málo minut, či maximálně desítek minut, byť obžalovaný trestnou činností - neoprávněné pobývání v bytě poškozeného [REDAKCE] ukončil až po výzvách svědkyně [REDAKCE]. Tyto skutečnosti je také nezbytné v rámci úvahy o výměře trestu zohlednit v celkovém vyhodnocení výměry trestu. Za tohoto stavu se i přesto krajskému soudu trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, kdy se jedná o trest vyměřený již spíše v polovině zákonného rozpětí trestní sazby uvedené v ustanovení § 178 odst. 1 tr. zákoníku, jeví jako nepřiměřeně přísný. Krajský soud tak dospěl k závěru, že je možné a vhodné uložit obžalovanému trest mírnější, v podstatě blíže čtvrtině zákonné trestní sazby, tedy trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců. Krajský soud s přihlédnutím ke všem výše uvedeným okolnostem považuje uložení trestu odnětí svobody v takové výměře za adekvátní a přiměřený s ohledem na osobu obžalovaného, který je recidivistou, jeho poměry, když bude po výkonu trestu vyhoštěn z ČR a druh spáchané trestné činnosti včetně okolností případu, jak bylo výše rozvedeno. Přihlédl rovněž k tomu, a byť nechce krajský soud předjímat rozhodnutí o osvědčení ve zkušební době podmíněného propuštění podle usnesení Okresního soudu Sokolov ze dne 2. 9. 2024, sp.zn. 36 PP 54/2024, v případě vyslovení neosvědčení bude muset obžalovaný vykonat i zbytek trestu odnětí svobody ve výměře 24 měsíců a 80 dní. Pro výkon uloženého trestu potom krajský soud obžalovaného shodně jako okresní soud zařadil do věznice s ostrahou, jelikož u něj nejsou splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, tj. nebyl mu uložen výjimečný trest, trest za zvlášť závažný zločin, trest odnětí svobody ve výměře nejméně osm let za trestný čin spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny ani nebyl odsouzen za úmyslný trestný čin za současného splnění podmínky, že v posledních pěti letech uprchl nebo se pokusil uprchnout z vazby, z výkonu trestu nebo z výkonu zabezpečovací detence.

19. Na základě uvedeného závěru tedy krajský soud z podnětu odvolání podaného obžalovaným postupem dle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a sám postupem podle § 259 odst. 3 tr. řádu nově rozhodnul tak, jak uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.
20. Protože v jiných výrocích napadeného rozsudku pochybení zjištěno nebylo, zůstal kromě výroku o trestu napadený rozsudek nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaný a nejvyšší státní zástupce podat **dovolání**, a to do **dvou měsíců** od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno.

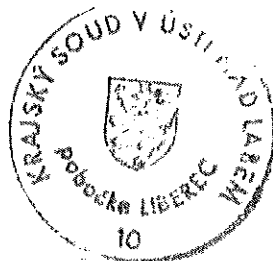
V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec 11.06.2025

Mgr. Gabriela Čtvrtečková, v. r.
předsedkyně senátu

Zpracovala:
Mgr. Lucie Hlavničková, v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milanem Vencla a přísedících Věry Linhartové a Věry Matušové v hlavním líčení konaném dne 10. dubna 2025 v České Lípě,

takto:

Obžalovaný:

[REDACTED]

je vinen, že

dne 29. 5. 2024 kolem 16:30 hodin na křižovatce ulic [REDACTED] a [REDACTED] ve [REDACTED] zaútočil bezdůvodně na poškozeného [REDACTED] [REDACTED] narozeného [REDACTED], a to tak, opakovaně se k poškozenému přibližoval a snažil se mu zasadit úder pěstí do hlavy, poškozený se úderům vyhýbal, kryl si hlavu rukami, ale také se bránil údery směřovanými proti obžalovanému, obžalovaný opakovaně kopal poškozeného do nohou i do těla, poté, co poškozeného povalil na zem, zaklekl poškozeného a bil jej pěstí do obličeje, dokud jej od poškozeného neodtrhl svědek [REDACTED] [REDACTED] uvedeným jednáním poškozenému [REDACTED] [REDACTED] způsobil zlomeninu 1. metakarpu pravé ruky s dislokací, zranění, které si vyžádalo operační zákrok a následně léčení v řádu několika týdnů, po dobu několika týdnů zranění poškozeného [REDACTED] [REDACTED] omezovalo v pohybu nuceným klidem, fixací drátem a nasazenou sádrou, podstatně poškozeného také v řádu týdnů limitovaly bolesti zraněním způsobené,

a uvedeného jednání se obžalovaný dopustil přesto, že byl pro přečin výtržnictví podle § 358 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v České Lípě ze dne 11. 12. 2018, č. j. 5 T 55/2018-110, v právní moci 29. 12. 2018,

tedy

jinému úmyslně ublížil na zdraví,

dopustil se na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného, a spáchal čin opětovně,

čímž spáchal

přečin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku,

přečin výtržnictví podle § 358 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **20 (dvacet) měsíců**.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradu škody poškozené **Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky**, IČ 41197518, se sídlem Otlická 2020/4, Praha 3, částku ve výši 16 847 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 12 % z částky 16 847 Kč ode dne 6. 2. 2025 do zaplacení.

Podle § 229 odstavec 1 trestního řádu se poškozený [REDAKCE] narozený [REDAKCE] [REDAKCE], s uplatněným nárokem na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v České Lípě po konání několika hlavních líčení dospěl k závěrům, které jsou vyjádřeny ve výročí rozsudku.
2. **Obžalovaný** [REDAKCE] [REDAKCE] po poučení a výzvě k vyjádření k obžalobě ve smyslu § 206a trestního řádu před soudem uvedl, že se cítí nevinný a chce, aby pravda vyšla najevo. Myslí si, že [REDAKCE] i [REDAKCE] byli na něho domluveni již týden předem a před konfliktem vycházeli od bývalé přítelkyně obžalovaného [REDAKCE]. K posuzované události konkrétně vypověděl, že šel se svojí aktuální přítelkyní [REDAKCE] do města. [REDAKCE] a [REDAKCE] vyběhli z druhé strany z baráku a oběhli ho. Z ničeho nic k němu přistoupil [REDAKCE] a začal se s ním hádat. [REDAKCE] je podle obžalovaného [REDAKCE] a [REDAKCE] který prodává po [REDAKCE] drogy. Chtěl prostě od něj odejít, ale přítelkyně [REDAKCE] dostala od [REDAKCE] první ránu loktem. Proto bránil svoji přítelkyni a do toho přišla celá rodina. Taxíkem přijela sestřenice, sestra a paní [REDAKCE] a byli tam i jiní známí lidé. Dále vypověděl, že ho [REDAKCE] chtěl praštit pěstí do obličeje, ale uhnul, a proto poškozený praštil do země. S rukou mu nic neudělal, to není pravda. Není ani pravda tvrzení obžaloby, že se poškozenému snažil zasadit úder pěstí do hlavy a že ho měl také kopat do nohou a do těla, a bít pak pěstí do obličeje. Jen bránil svoji přítelkyni. Nebil poškozeného pěstí do obličeje ani ho nekopal, protože je odtrhli, ale měl problémy s tím druhým [REDAKCE] mužem (svědek [REDAKCE] který na něho šel z druhé strany a sundával si bundu. Obžalovaný dodal, že sice byl s poškozeným na zemi, protože spadli, ale poškozený dal první loktem úder přítelkyni [REDAKCE]. Jeho samotného bolelo ucho, dostal také pár ran a kopanců, ale u lékaře nebyl. Pak přišla městská i státní policie, ale nic neřešili. S [REDAKCE] a [REDAKCE] se zná ze [REDAKCE]. Neměli spolu žádné spory. Má za to, že [REDAKCE] navedla přítelkyni poškozeného, domlouvaly se. K dotazu, zda jeho přítelkyně [REDAKCE] utrpěla nějaká zranění odpověděl, že ano, že zvracela a bolela jí hlava, ale u lékaře nebyla. Dále vypověděl, že kromě něho, jeho přítelkyně [REDAKCE] a [REDAKCE] byla na místě i přítelkyně [REDAKCE].

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

██████████ která je jako ██████████ také ██████████ a ██████████ Ohledně zranění ruky dodal, že si ruku ██████████ „udělal“ týden před událostí někde v práci na lešení. Celý ██████████ viděl, že ji měl dávno v sádře, proto mu obžalovaný ruku „neudělal“. Při konfliktu měl ██████████ sádku již sundanou. Obžalovaný rovněž vypověděl, že při incidentu, nebyl opilý, neměl v sobě žádný alkohol, nic.

3. V průběhu hlavních líčení byl vyslechnut jako svědek – poškozený ██████████ a dále svědci ██████████ a ██████████. Za souhlasu obžalovaného a státního zástupce byly podle § 211 odstavec 6 trestního řádu čteny úřední záznamy o podaném vysvětlení svědků ██████████ a ██████████.
- Poškozený** ██████████ před soudem vypověděl, že šel se svou ženou ██████████ z procházky. Zastavili se u jednoho domu ve ██████████ kde se domlouval s ██████████ na práci. Najednou „přiletěl“ obžalovaný ██████████ a začal různě rvát. Nevěděl, o co jde, a proto raději šel se ženou pryč. Obžalovaný šel stále za nimi, a nakonec po pár metrech na křižovatce ██████████ a ██████████ došlo k tomu, že se s ním obžalovaný začal prát. Sám neví důvod, proč k napadení došlo. Poškozený dále popsal, že obžalovaný do něho strkal rukama, nohama, a pak si sundal pásek a přezkou ho švihl pod oko. Celé to probíhalo asi 15 minut a skončili i na zemi, kde je roztrhl ██████████ který po rozhovoru sice kousek odešel, ale vše viděl. Poškozený rovněž vypověděl, že se napadání bránil i tím, že obžalovanému dal také nějaké údery. Před napadením sám neměl žádná zranění na těle. Po napadení měl zraněnou pravou ruku – palec, a musel se podrobit operaci. Neví přesně v jakém okamžiku ke zranění došlo asi nějak ke konci, když byl na zemi. Pak už se nemohl ani dotknout zraněného místa, jak ho to bolelo Poškozený odmítl jako nepravdivé tvrzení obžalovaného, že ruku měl zraněnou už týden předtím a že dokonce měl nosit sádkovou dlahu na ruce, a také, že by si v rámci potyčky zranění měl způsobit úderem rukou do země. Obdobně odmítl jako další nepravdivé tvrzení obžalovaného to, že celá událost měla být vyprovokována ze strany jeho a ██████████ a že údajně měli být domluveni s bývalou přítelkyní obžalovaného ██████████. Se ██████████ se zná stejně tak jako s obžalovaným, ale nijak blíže. Obdobně se zná i s ██████████ se kterým nejsou přátelé. ██████████ nezná. Celému incidentu byla kromě jeho ženy ██████████ přítomna i přítelkyně obžalovaného, která tam stála. Poškozený vyloučil, že přítelkyni obžalovaného ██████████ fyzicky napadl. K dotazu na utrpěné zranění vypověděl, že byl odvezen na operaci a po ní měl v ruce dva dráty, jeden šroub a byl dva měsíce doma. V té době neměl žádné zaměstnání. Měl se ženou našetřené nějaké peníze. Od té doby nebyl v pracovním poměru a je v ██████████. V posuzované době nebyl pod vlivem drog ani alkoholu. Maximálně vypil jedno pivo. Z obžalovaného nic necítil. K dalším dotazům vypověděl, že je pravda když je v lékařské zprávě uvedeno, že odmítl rehabilitaci, respektive na ni nešel, protože chtěl jít do práce. Bylo to proto, že si myslel, že to má jen naražené, ale pak šel do ██████████ k lékaři, který ho ihned poslal na operaci sanitkou do ██████████. Na místě konfliktu byla podle poškozeného jeho žena, ██████████ a obžalovaný, který přiběhl. Obžalovaného nikdo z těchto lidí nenapadal a neútočil na něj. Nikdo z nich nebyl v podnapilém stavu. **Svědék** ██████████ na policii uvedl, že zná ██████████ s ██████████ ale obžalovaný ██████████ je pro něho cizí. Na místě byla i další žena, která se snažila konfliktu zabránit, kterou nezná. Asi to byla paní ██████████. Dne 29. 5. 2024 se asi v půl páté před domem ve ██████████ č. p. ██████████ bavil s ██████████ o práci. Přítomné ██████████ začal obžalovaný ██████████ nadávat, že je kurva až se rozbřečela. Obžalovaný ██████████ pak začal nadávat i ██████████ a vyzýval ho, ať se jdou prát. Poškozený se konfliktu snažil vyhnout, ale obžalovaný to stupňoval, nadával a vyzýval ho, aby se mu postavil. Pak obžalovaný dvakrát pěstí udeřil poškozeného někam na obličej a on se pak bránil. Obžalovaný opakovaně podával ruku poškozenému ██████████ a on také na znamení usmíření, ale pak obžalovaný zase pokračoval v napadání poškozeného. To vše probíhalo v ██████████ ulici, kdy dokonce musela zastavit i projíždějící auta. Bylo i slyšet křičet nějaké malé děti v okolí. Celé to bylo nepříjemné. Svědek

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

dodal, že se nechtěl do konfliktu zapojovat, jen to sledoval. Až když obžalovaný [REDACTED] povallil poškozeného [REDACTED] na zem, na silnici a skákal na něj kolena, tak zakročil. Chytil obžalovaného v podpaží a odtáhl ho z poškozeného, který byl na zemi a nemohl se bránit. Poškozený měl zraněnou ruku, zřejmě pravou. Dále svědek popsal, že obžalovaný po prvních úderech rukou v jedné chvíli použil také pásek, kterým asi třikrát či čtyřikrát trefil poškozeného. Poškozeného také ještě ve stoje kopal. Když obžalovaného odtáhl od poškozeného, chtěl obžalovaný zaútočit i na něho. Kopl ho jednou do nohy, ale žádné zranění mu nezpůsobil. Po jeho zásahu se vše uklidnilo, a tak odešel s ostatními do domu č. p. [REDACTED]. Na místo posléze přijela městská i státní policie. Poškozený [REDACTED] měl zraněnou ruku v zápěstí, nemohl jít ohnout a měl krvavé oko. Obžalovaný [REDACTED] zraněný asi nebyl. **Svědkyňe** [REDACTED] na policii vypověděla, že slyšela dne 29. 5. 2024 na ulici křičet obžalovaného [REDACTED] se kterým má děti. Podívala se z okna bytu a viděla obžalovaného s [REDACTED] kterého také zná a začala vše nahrávat na mobil a nahrávku pak dala policii. Obžalovaný si začal. Neslyšela, co říkal, ale útočil na [REDACTED] který se spíš bránil. [REDACTED] měl nakonec nateklou ruku a fialové oko. Nevšimla si, že by obžalovaný měl v ruce pásek. U celého incidentu byla ještě [REDACTED] a [REDACTED]. Slyšela, jak [REDACTED] říká obžalovanému, ať [REDACTED] nechá. Proč k roztržce došlo neví. **Svědkyňe** [REDACTED] vypověděla, že obžalovaného [REDACTED] zná dlouho, protože jsou všichni ze [REDACTED] a právě proto to nechápe. Posuzovaný den šla kolem páté hodiny s přítelem [REDACTED] z romantické procházky okolo místa, kde seděl obžalovaný se svojí současnou přítelkyní, kterou nezná jménem. Neví proč, ale obžalovaný do ní začal slovně rýt. Pak za ní běžel, chtěl jí stáhnout a poškozený [REDACTED] jak ho viděl, tak se začali prát. **Svědkyňe** dodala, že má [REDACTED] měla [REDACTED] a začala „hysterčit“. Na oba řvala ať se nechají být, že je to úplně zbytečné. Všimla si, že bývalá žena obžalovaného [REDACTED] z okna bytu točila vše na telefon, a proto na ní křičela, ať zavolá policii. K dotazu, kdo koho fyzicky napadl první, odpověděla, že obžalovaný asi chtěl nejdříve něco udělat jí, zatahat jí za vlasy nebo fláknout, ale nebyl normální. Po celém konfliktu měl poškozený zlomenou ruku, palec. Jinak nikdo zranění neutrpěl. Dále uvedla, že poškozený [REDACTED] před tímto incidentem neměl žádné zdravotní problémy s rukou, žádnou zlomeninu či sádru. To bylo poprvé co měl ruku zraněnou. K dalším dotazům svědkyně vyloučila, že by poškozený byl předem domluven s [REDACTED] a se [REDACTED] že by se mělo jednat o provokaci proti obžalovanému. Uvedený den s poškozeným nepožívali alkohol nebo drogy. Připustila pouze, že poškozený jen občas kouří trávu. **Svědkyňe** [REDACTED] po poučení uvedla, že obžalovaný je sice její druh, ale nevyužívá z tohoto důvodu práva odepřít výpověď a vypovídat chce a bude. K samotné události vypověděla, že viděla, jak poškozený [REDACTED] se ženou vyšli z domu [REDACTED]. Potřebovala s nimi mluvit, a proto obžalovaný [REDACTED] šel místo ní a poprosil slušně poškozeného [REDACTED] aby jejímu bratrovi [REDACTED] nedával drogy. Jaká konkrétní slova obžalovaný užil si nevzpomíná. Potom již s obžalovaným odcházeli a [REDACTED] s ženou také. Pak se obžalovaný s poškozeným začali bavit a nadávali si, konkrétně [REDACTED]. Pak poškozený [REDACTED] dal rukou první ránu obžalovanému [REDACTED] asi do břicha. Potom se začali prát. Sama se je snažila rozdělit, a přitom dostala od [REDACTED] úder loktem do hlavy do zátylku. Potom se oba prali dál, a obžalovaného napadl i další muž, kterého nezná jménem. Neví, jak to celé trvalo, odhadla asi dvacet minut. Poté co byla udeřena, už nepokračovala ve snaze je oddělit, jen křičela, aby přestali. Kromě vyjmenovaných osob byla na místě ještě žena poškozeného [REDACTED] která hodně řvala. **Svědkyňe** dodala, že jí tato žena v zatáčce začala mlátit, dala jí facku. Až poté co jí vzala za ruce se žena uklidnila. K dalším dotazům vypověděla, že policisty, kteří na místo přijeli zajímalo, kdo začal. Nevšimla si, že by někdo ze zúčastněných utrpěl nějaká viditelná zranění. Sama nevyhledala ošetření u lékaře. Obžalovaný si stěžoval, že ho bolí záda a noha, ale u lékaře také nebyl. K dalším dotazům svědkyně vypověděla, že na místě viděla také [REDACTED] a paní [REDACTED]. Bývalá přítelkyně obžalovaného [REDACTED] jí neustále vyhrožuje od té doby, co navázala s obžalovaným vztah. Vyhrožuje tím, že když bude s [REDACTED] tak jí zničí rodinu. **Svědkyňe** [REDACTED]

po poučení uvedla, že obžalovaný je sice její bratr, ale nevyužívá z tohoto důvodu práva odepřít výpověď a vypovídat chce a bude. K posuzované události vypověděla, že v květnu roku 2024 bydlela ve [REDAKCE] na adrese [REDAKCE] a její bratr [REDAKCE] (obžalovaný) bydlel v té době v [REDAKCE] ulici, nebydleli tedy na stejné adrese. Dále uvedla, že přímo na místě konfliktu nebyla, ale byla v obchodě, který je kousek. Asi hodinu před posuzovanou událostí nějaký [REDAKCE] kluk, kamarád poškozeného, nadával obžalovanému a jeho přítelkyni, ale ti nad tím jen mávli rukou. Potom obžalovaný s přítelkyní odešli domů a ten kluk zašel do baráku, kde bydlí bývalá přítelkyně obžalovaného [REDAKCE]. Dále svědkyně vypověděla, že obžalovaný má přítelkyni [REDAKCE] která má [REDAKCE] bratra [REDAKCE] Klára asi 14 dní předtím přišla brečela a říkala, že [REDAKCE] prodává jejímu bratrovi pervitin. Je z toho zhroutená, protože už si neví rady. [REDAKCE] přitom několikrát říkala, aby bratrovi nedával drogy. Myslí si proto, že se poškozený [REDAKCE] obával toho, že ho udají. Proto měl vztek na obžalovaného. K doplňujícím dotazům svědkyně zopakovala, že samotný konflikt neviděla. **Svědka** [REDAKCE] vypověděl, že celý konflikt začal kvůli němu, protože si k [REDAKCE] chodil pro drogy. Sestra [REDAKCE] se s [REDAKCE] hádala a on jí pak napadal i venku, údajně kvůli tomu, že mu měl dlužit peníze za pervitin. Samotný konflikt viděl od počátku na vzdálenost asi 20 metrů. Oba dva si dávali navzájem, a [REDAKCE] do obžalovaného i kopal. Bylo to vzájemné akorát s tím rozdílem, že do obžalovaného šli ve dvou, tedy [REDAKCE] ještě s [REDAKCE]. Skončilo to tak, že se odtáhli a [REDAKCE] šla mezi ně. Žádná zranění neviděl. Nikdo si na nic nestěžoval. K dotazu obhájce, zda podle něho obžalovaný [REDAKCE] napadal [REDAKCE] nebo ne, odpověděl, ne. Dále také uvedl, že když se se sestra snažila rozdvojit, dostala ránu někam do oblasti obličeje. **Svědkyně** [REDAKCE] vypověděla, že zná obžalovaného [REDAKCE] ze [REDAKCE]. O posuzované věci ví všechno, protože se bavila s [REDAKCE] přítelkyní poškozeného. Sama viděla shluk lidí na křižovatce, policii a konec konfliktu. [REDAKCE] brala domů, protože byla opilá. Poškozený [REDAKCE] u ní doma zkoumal, jak by na tom konfliktu vydělal peníze. Podle svědkyně vše začalo kvůli [REDAKCE] protože obžalovaný nechtěl, aby prodávali drogy někomu z jeho rodiny. Ví, že její bývalý přítel [REDAKCE] oba odtrhával od sebe. Ví také, že [REDAKCE] měl zraněnou ruku, protože dal pěstí do betonu, do silnice. To sice neviděla, ale [REDAKCE] to říkal a pak s tím chodil týden do práce. Neví, zda nějaká zranění měl i obžalovaný. Obžalovaného [REDAKCE] považuje za svého známého občas se navštěvují. V minulosti se kamarádila s [REDAKCE] a jeho přítelkyní [REDAKCE] ale vztah s nimi již ukončila.

4. V průběhu hlavního líčení soud prováděl důkaz rovněž listinami a přehráním kamerových záznamů založenými do trestního spisu. Z listinných důkazů bylo zjištěno, že Městská policie ve [REDAKCE] vyhotovila dne 29. 5. 2024 záznam, ze kterého plyne, že si strážníci při provádění hlídkové činnosti asi kolem 16:20 hodin všimli procházejících [REDAKCE] a [REDAKCE] kteří šli přes křižovatku ulic [REDAKCE] a [REDAKCE] směrem k [REDAKCE]. Dále byli strážníci informováni v čase 16:39 posádkou [REDAKCE] dodávky, že se na ulici jen kousek dále perou tři muži. Strážníci proto informaci chtěli prověřit, ale žádný konflikt při projíždění ulic města nezaznamenali. Nakonec strážníci byli v osobním kontaktu s obžalovaným, jeho přítelkyní [REDAKCE] a dalšími osobami, kteří tvrdili, že obžalovaného napadli „smažky“. Strážníci dále prováděli kontrolu na adrese [REDAKCE] č. [REDAKCE] kde byli přítomni svědci [REDAKCE] a poškozený [REDAKCE]. Až později na místo dorazila tehdejší přítelkyně svědka [REDAKCE] tj. svědkyně [REDAKCE]. Podle záznamu bylo na poškozeném vidět, že je otřesen a sám si stěžoval na bolest ruky, zad a měl odřeninu kolem oka. Poškozenému proto doporučili, aby vyhledal lékařské ošetření. V mezidobí na místo dorazila také hlídka PČR z [REDAKCE] která zjistila, že je [REDAKCE] v pátrání, a proto byl policisty zajištěn. V závěru záznamu strážníci konstatují, že na služebně prohlédly záznamy z městských kamer, kde byl zaznamenán konflikt na hranici ulic [REDAKCE] a [REDAKCE] mezi obžalovaným a poškozeným, který trval zhruba 6 minut. V protokolu o ohledání místa činu doplněného fotodokumentací policie popisuje křižovatku ulic [REDAKCE] a [REDAKCE] ve [REDAKCE] a přilehlé objekty. Na místě

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

policie nezajistila žádné upotřebitelné stopy. V průběhu hlavního líčení soud přehrál kamerový záznam, který byl pořízen kamerou města [REDAKCE] umístěnou na budově [REDAKCE] č. [REDAKCE]. Záznam zachycuje časový úsek 16:32 – 16:38 hodin dne 29. 5. 2024. Na záznamu je v čase 16:32 vidět příchod poškozeného [REDAKCE] a jeho ženy svědkyně [REDAKCE] ke kterým ze zadu přichází obžalovaný [REDAKCE] a vzápětí za ním jeho přítelkyně – svědkyně [REDAKCE]. Obžalovaný hovoří s poškozeným v těsné blízkosti, a přitom se svědkyně [REDAKCE] snaží obžalovaného taháním za ruku posunout od poškozeného. V čase 16:32:40 je jasně vidět, jak obžalovaný [REDAKCE] vede úder pravou rukou proti tělu poškozeného [REDAKCE]. Svědkyně [REDAKCE] se pak snaží postavit mezi poškozeného a obžalovaného a snaží se také obžalovaného z místa odklonit. Obžalovaný dále útočí na poškozeného ve snaze ho udeřit. Další úder obžalovaného proti poškozenému jsou vidět v čase 16:32:55 s tím, že je vidět, jak poškozený před obžalovaným ustupuje, ale nakonec se obžalovanému postaví fyzicky na odpor. Poté je vidět vzájemná potyčka, která probíhá uprostřed komunikace, kdy dokonce musí zastavit projíždějící [REDAKCE] vozidlo. V čase 16:32:27 obžalovaný vytahuje pásek z kalhot, a přitom se ho opět snaží odstrkat pryč svědkyně [REDAKCE] ale obžalovaný znovu přistupuje k poškozenému a zblízka si něco říkají. V čase 16:34:20 se obžalovaný opětovně pokusí udeřit poškozeného levou rukou, poškozený uhýbá a obžalovaný do poškozeného několikrát kopne levou nohou a znovu se ho snaží udeřit i rukou. V čase 16:34:45 se svědkyně [REDAKCE] opětovně pokouší obžalovaného odtáhnout od poškozeného, drží ho ze zadu za mikinu, kterou si obžalovaný sundává. Dále je v čase 16:35:05 vidět, že obžalovaný opětovně přichází za poškozeným, který opouští místo prvotního konfliktu společně se svědkyní [REDAKCE]. Obžalovaný dále ustupujícího poškozeného napadá sérií kopů a úderů. V čase 16:35:20 se poškozený obžalovanému opětovně fyzicky postaví a jejich vzájemný konflikt probíhá uprostřed křižovatky ulic. V čase 16:35:33 projíždí další vozidlo, které musí z důvodu probíhajícího konfliktu zastavit, přitom se svědkyně [REDAKCE] opětovně snaží oba účastníky konfliktu rozdělit. Na záznamu je také vidět svědkyni [REDAKCE] a svědka [REDAKCE] kteří přihlíží a poté [REDAKCE] odchází ze záznamu. V čas 16:36:22 obžalovaný opět udeří poškozeného pravou rukou, musí zastavit další projíždějící vozidlo [REDAKCE] barvy. Obžalovaný pak na poškozeného zaútočí i pomocí pásku, který si předtím sundal, snaží se do poškozeného i kopat, a to i poté, co před ním poškozený znovu ustupuje. V čase 16:37:26 spolu obžalovaný a poškozený komunikují, a nakonec obžalovaný zaútočí kopem levou nohou na poškozeného. Obžalovaný se snaží útočit na poškozeného kolenem a dalšími kopy, které se poškozený snaží vykrýt. Mezitím přijíždí [REDAKCE] dodávka, která musí zastavit, protože obžalovaný s poškozeným jsou ve fyzické potyčce přímo uprostřed křižovatky. V čase 16:37:42 je vidět, že poškozený [REDAKCE] vlivem útoku obžalovaného [REDAKCE] padá na zem, kde ho obžalovaný zaklekne a pravou rukou ho tluče do oblasti břicha a hlavy. V čase 16:37:50 je vidět, jak přistupuje k obžalovanému [REDAKCE] svědek [REDAKCE] a odtrhává ho od poškozeného [REDAKCE] [REDAKCE] vstává a odchází. Obžalovaný se snaží několika kopy zaútočit i na svědka [REDAKCE]. Během této události projíždí [REDAKCE] dodávkové vozidlo a je vidět, že řidič směrem k obžalovanému a svědku [REDAKCE] něco říká. [REDAKCE] odchází na chodník, kde již stojí poškozený [REDAKCE] a obžalovaný jde směrem k dodávce k řidiči a něco říká. Dodávkové vozidlo následně odjíždí. V čase 16:38:40 je vidět odchod obžalovaného [REDAKCE] se svědkyní [REDAKCE] směrem k ulici [REDAKCE] a také, jak svědek [REDAKCE] a poškozený [REDAKCE] stojí na ulici před prodejnou. Obdobné informace byly soudem zjištěny také ze záznamu, který pořídila svědkyně [REDAKCE]. Rozdílem je pochopitelně to, že záznam pořízený svědkyní [REDAKCE] byl pořizován na mobilní telefon, a to z okna bytového domu a není tak kvalitní jako záznam pořízený kamerovým systémem města [REDAKCE]. V každém případě je evidentní, že oba záznamy zachycují totožnou událost s totožnými účastníky. Soud také prováděl důkaz řadou lékařských zpráv, které byly vypracovány ohledně zdravotního stavu poškozeného [REDAKCE]. Podle zprávy ze dne 6. 6. 2024 byl poškozený ošetřen na chirurgické ambulanci v [REDAKCE] [REDAKCE] uvedeného dne v 10:32 hodin. Lékařem byla diagnostikována nestabilní zlomenina I. metakarpální kosti pravé ruky. Vzhledem k nestabilitě zlomeniny byl poškozený indikován

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

k otevřené repozici a vnitřní fixaci v nemocnici. Lékař zachytil do zprávy, že poškozený měl být napaden známou osobu dne 29. 6. 2024, což je zjevný překlep, neboť mělo být uvedeno datum 29. 5. 2024 s ohledem na datum lékařské zprávy, která je ze dne 6. 6. 2024. Podle propouštěcí zprávy NsP [REDAKCE] byl [REDAKCE] hospitalizován od 7. 6. 2024 do 8. 6. 2024. Ze zprávy plyne, že dne 7. 6. 2024 se poškozený podrobil operaci, kdy mu byla provedena tzv. perkutánní fixace k-drátem, a to z důvodu zlomeniny. Lékař po provedení zákroku doporučil klid a elevaci končetiny a analgetika podle potřeby. Další lékařské zprávy jsou ze dnů 13. 6. 2024, 18. 6. 2024, 1. 7. 2024, 9. 7. 2024 a 6. 8. 2024. Ze zpráv je patrné, jakým způsobem probíhala rekonvalescence a hojení po utrpeném zranění a následném lékařském zákroku. Závěr poslední zprávy opakuje diagnózu zlomenina I. záprstní kosti zavřená. Celková lékařská zpráva vypracovaná dne 22. 7. 2024 uvádí stejnou diagnózu s tím, že poškozený byl léčen mimo jiné operačně a celkovou dobu léčby lékař odhadl na 2–3 měsíce. Vzhledem k tomu, že úplně původně byl poškozený [REDAKCE] policií podezříván, že by mohl spáchat trestný čin výtržnictví, obsahuje spisový materiál i listiny vztahující se k trestní minulosti poškozeného. Podle opisu z evidence Rejstříku trestů byl poškozený v minulosti vícekrát soudně trestán a byl dokonce i v přímém výkonu nepodmíněných trestů odnětí svobody, nicméně naposledy to bylo již v srpnu 2019. Obdobně byl poškozený trestán i vícekrát přestupkově, ale naposledy v roce 2021. Z listinných důkazů vztahující se k osobě obžalovaného bylo soudem zjištěno následující. V opisu z evidence přestupků má obžalovaný [REDAKCE] devět záznamů o přestupcích, které počínají v roce 2020 a končí v srpnu 2024. Obžalovaný byl opakovaně řešen za drogové delikty – držení drog pro vlastní potřebu, přestupky proti veřejnému pořádku, proti občanskému soužití a jednou za přestupek na úseku zajištění plnění oprávnění orgánu ochrany veřejného zdraví (nesplnění povinnosti uložené mimořádným opatřením k ochraně zdraví fyzických osob při epidemii, nebezpečí jejího vzniku, živelné pohromě nebo jiné mimořádné události). Poslední dva přestupky na úseku ochrany před toxikomanii spáchal obžalovaný v červenci a srpnu 2024 a v květnu 2024 spáchal úmyslný přestupek proti veřejnému pořádku. Obžalovanému byly za tyto přestupky uloženy pokuty od 100 Kč až do 1 000 Kč. V Rejstříku trestů má obžalovaný [REDAKCE] jedenáct záznamů. Poprvé byl trestán v roce 2007 a naposledy v roce 2024. Soud pochopitelně nijak negativně nepřihlížel, kromě právní úvahy o opětovnosti, k záznamům, kde se osvědčil ve zkušební době podmíněného odsouzení a kde vykonal uložené tresty obecně prospěšných prací. Z Opisu Rejstříku trestů je dále patrné, že obžalovaný byl v minulosti opakovaně odsouzen rovněž k nepodmíněným trestům odnětí svobody. Poslední takový trest vykonal ve věznici s ostrahou dne 16. 2. 2022. Soud dále prováděl důkaz přípojenými spisy Okresního soudu v České Lípě sp. zn. 5 T 55/2018, 2 T 76/2020, 2 T 180/2024 a 4 T 19/2024. Spisy odpovídají záznamům v Rejstříku trestů pod body 8/ až 11/. Z přípojených spisů bylo zjištěno, že trestním příkazem Okresního soudu v České Lípě ze dne 11. 12. 2018, č. j. 5 T 55/2018-110 byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečiny výtržnictví podle § 358 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, poškození cizí věci podle § 228 odstavec 1 trestního zákoníku a porušování domovní svobody podle § 178 odstavec 1 trestního zákoníku a byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 8 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let za současného stanovení dohledu. Kromě toho byla obžalovanému uložena povinnost podrobit se léčení závislosti na návykových látkách a alkoholu. Trestných činů se obžalovaný dopustil jednáním ve spolupachatelství dne 31. 8. 2018 v [REDAKCE] [REDAKCE]. Ve stanovené zkušební době se obžalovaný [REDAKCE] osvědčil ze zákona dnem 29. 10. 2022. Dále byl obžalovaný [REDAKCE] odsouzen rovněž trestním příkazem Okresního soudu v České Lípě ze dne 5. 10. 2020, č. j. 2 T 76/2020-83. Tímto trestním příkazem byl uznán vinným přečinem poškození cizí věci podle § 228 odstavec 1 trestního zákoníku a byl mu uložen trest obecně prospěšných prací ve výměře 120 hodin. Trestný čin spáchal obžalovaný jednáním dne 20. 7. 2020 ve [REDAKCE] a uložený trest obecně prospěšných prací obžalovaný vykonal dne 29. 6. 2022. Dále byl obžalovaný odsouzen rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 4. 7. 2024, č. j. 2 T 180/2024-118. Citovaným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným přečiny nebezpečného vyhrožování podle §

353 odstavec 1 trestního zákoníku a výtržnictví podle § 358 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku a odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 7 měsíců, podmíněně odloženému na zkušební dobu v trvání 14 měsíců. Dále byla obžalovanému uložena i povinnost k náhradě škody. Trestné činy obžalovaný páchal jednáním ve [REDAKCE] dne 11. 11. 2023 ke škodě své bývalé přítelkyně [REDAKCE]. Naposledy byl obžalovaný [REDAKCE] pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 27. 8. 2024, č. j. 4 T 19/2024-130. Tímto rozsudkem byl uznán vinným přečinu poškození cizí věci podle § 228 odstavec 1 trestního zákoníku a výtržnictví podle § 358 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, které spáchal jednáním ve [REDAKCE] dne 18. 12. 2023. Za tyto trestné činy a sbíhající se trestné činy specifikované výše (rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 4. 7. 2024, č. j. 2 T 180/2024-118) byl obžalovanému uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Dále byla obžalovanému uložena i povinnost k náhradě škody zdravotní pojišťovně i poškozenému – fyzické osobě.

5. Obecně platí, že objektem trestného činu podle § 146 trestního zákoníku je lidské zdraví, tj. normální funkce lidského těla včetně řádné funkce všech orgánů, které jsou potřebné k náležité činnosti. Způsobení ublížení na zdraví je jakékoli jednání (konání i opomenutí), jehož následkem je taková újma na zdraví, která dosahuje intenzity ublížení na zdraví. Přitom je nerozhodné, jakých prostředků bylo při něm použito, zda šlo o jednání jednorázové nebo o jednání postupné a dlouhodobé. Ublížením na zdraví rozumí takový stav záležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje, nikoli jen po krátkou dobu, obvyklý způsob života poškozeného a který vyžaduje lékařské ošetření. Ublížení na zdraví musí být v příčinné souvislosti s jednáním pachatele. Rozdíl mezi ublížením na zdraví a těžkou újmou na zdraví záleží v tom, že při těžké újmě na zdraví musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění, které postižený pocítuje jako citelnou újmu v obvyklém způsobu života, a dále v tom, že porucha zdraví musí mít delší trvání (srovnej formulaci § 122 odstavec 2 písmeno i) trestního zákoníku delší dobu trvající porucha zdraví). V této souvislosti je vhodné uvést, že hranici mezi těžkou újmou na zdraví a ublížením na zdraví činí podle vžitě soudní praxe hranice asi šesti týdnů za předpokladu, že přibližně po tuto dobu trvá vážná porucha zdraví. Trvání poruchy zdraví při těžké újmě na zdraví může být delší nebo kratší než šest týdnů, a to podle povahy poruchy zdraví a příznaků, které ji doprovázejí. Pachatelem může být kterákoliv fyzická osoba. K naplnění subjektivní stránky trestného činu ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku nestačí, že pachatel jednal úmyslně, nýbrž musí být prokázáno, že jeho úmysl směřoval ke způsobení následku ublížení na zdraví. Následek způsobení těžké újmy na zdraví musí být způsoben ve smyslu § 17 písmeno a) trestního zákoníku pouze z nedbalosti, neboť jinak by bylo třeba posoudit skutek jako trestný čin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 trestního zákoníku. Není-li u pachatele dáno ve vztahu k tomuto těžšímu následku ani zavinění z nedbalosti, nelze použít vyšší trestní sazby a je mu možno přičítat jen trestný čin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 nebo 2 trestního zákoníku. Ustanovení § 358 trestního zákoníku chrání veřejný klid a pořádek i klidné mezilidské soužití proti závažnějším narušujícím útokům. K naplnění pojmu veřejně se vyžaduje v souladu s ustanovením § 117 písmeno b) trestního zákoníku spáchání činu před nejméně třemi osobami současně přítomnými (kromě pachatele) a místem veřejnosti přístupným je každé místo, kam má přístup široký okruh lidí individuálně neurčených a kde se také zpravidla více lidí zdržuje. Objektivní stránka uvedeného trestného činu spočívá za a) v hrubé neslušnosti či za b) ve výtržnosti. Jednání pachatele má dvě formy, přičemž konkrétní jednání může naplňovat obě formy současně, neboť se někdy překrývají. Znaky veřejně a na místě veřejnosti přístupném jsou stanoveny alternativně, a proto postačí, jestliže se pachatel dopustí výtržnického jednání na jednom z nich. Výtržností se přitom rozumí jednání, které závažným způsobem (hrubě) narušuje veřejný klid a pořádek a je pro ně typický zjevně neuctivý a neukázněný postoj pachatele k zásadám mezilidského (občanského) soužití. Je to na rozdíl od hrubé neslušnosti zpravidla fyzické nebo psychické násilí. Po subjektivní stránce se vyžaduje úmysl, přičemž hlediska subjektivní stránky postačí úmysl

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

eventuální. Pachatelem výtržnictví může být kterákoli fyzická osoba. Pod pojem, že pachatel spáchal čin opětovně, lze zahrnout jakýkoli případ opakování určitého trestného činu tímž pachatelem. Nevyžaduje se, aby pachatel byl za takový čin již dříve pravomocně odsouzen či potrestán, není důležitá ani povaha dřívějšího odsouzení a je nevýznamné, že ohledně něj již platí fikce neodsouzení. Proto i v případě amnestie, již byl prominut trest s účinkem, že se na odsouzeného hledí, jako by odsouzen nebyl, tato okolnost nebrání naplnění uvedeného kvalifikačního znaku, protože i přes fikci neodsouzení stále platí, že pachatel trestný čin, pro který byl původně odsouzen, spáchal (srovnej R 6/2015-I.). Z hlediska naplnění znaku opětovně je rovněž irelevantní délka doby, která uplynula od spáchání dřívějšího činu, který pachatel nyní opakovat, popřípadě délka doby, jež uplynula od předchozího odsouzení za něj. Z hlediska zavinění postačí ve smyslu § 17 písmeno b) trestního zákoníku ve vztahu ke znaku opětovně nedbalost.

6. V průběhu hlavních líčení soud provedl veškeré obžalovaným a státním zástupcem navržené důkazy, které současně považoval za nutné, a hlavně potřebné pro řádné objasnění celé trestní věci. Nakonec ani intervenující státní zástupce a ani obžalovaný, respektive jím zvolený obhájce po takovém dokazování nevznesli žádný návrh na jeho doplnění.
7. Obžalovaný [REDAKCE] kategoricky popřel, že by se dopustil jednání, které mu bylo obžalobou kladeno za vinu, když prohlásil, že se cítí nevinný. Obžalovaný se v podstatě hájil tím, že pouze bránil svoji přítelkyni [REDAKCE] která byla jako první fyzicky napadena při probíhajícím verbálním konfliktu mezi obžalovaným a poškozeným [REDAKCE]. Na svou obhajobu obžalovaný také uváděl, že na poškozeného neútočil způsobem popsáním v obžalobě a také, že poškozenému nezpůsobil žádné zranění ruky. V této souvislosti obžalovaný současně tvrdil, že poškozený už ruku měl zraněnu před posuzovanou událostí a dále, že si poškozený zranění způsobil sám úderem rukou do silnice. Takto vystavená obhajoba byla však bezpečně vyvrácena dokazováním provedeným před soudem. Soud vyslechl v podstatě všechny svědky, kteří byli na místě celé události, respektive četl výsledky dalších svědků, kteří byli na místě, či událost bezprostředně sledovali. Takto proto bylo zjištěno, že kromě obžalovaného a jeho přítelkyně [REDAKCE] byli dne 29. 5. 2024 v podvečerních hodinách na ulici ve [REDAKCE] poškozený [REDAKCE] jeho žena [REDAKCE] dále svědek [REDAKCE] a z okna událost sledovala svědkyně [REDAKCE]. Podle svých tvrzení konflikt z celá či z části měli sledovat i svědci [REDAKCE] a [REDAKCE]. Soud nepochybuje o tom, že celou událost sledovalo z okolních domů více osob, ale ty nebyly ztotožněny. Kromě výslechu všech výše uvedených osob měl soud k dispozici videozáznam z celé události, který pořizovala na mobilní telefon svědkyně [REDAKCE] a dále hlavně záznam z kamery města [REDAKCE]. Všechny tyto důkazy přitom spolehlivě usvědčují obžalovaného [REDAKCE] z jednání, pro které byl postaven před soud. Zcela klíčovým a jednoznačně objektivním důkazem je kamerový záznam, kterým byl před soudem proveden důkaz jeho přehráním. Na kameře je zachycen celý průběh skutkového děje a je jednoznačně vidět jednání obžalovaného [REDAKCE] jednání poškozeného [REDAKCE] a nakonec i jednání svědků [REDAKCE] a [REDAKCE]. Přestože obžalovaný se snažil tvrdit, že by snad záznam neměl být celý, nebo zfalšovaný, tak kromě zcela osamocené tvrzení obžalovaného nic takového soudem zjištěno nebylo. Záznam rozhodně nenese stopy žádné manipulace, a navíc je tento záznam zcela v souladu se záznamem, který pořídila svědkyně [REDAKCE] na mobilní telefon. Tento objektivní důkaz tedy zcela jednoznačně svědčí o tom, že to byl právě obžalovaný [REDAKCE] kdo vyvolal konfliktní situaci s poškozeným [REDAKCE] se kterým se nejprve slovně dohadoval, ale pak na něho fyzicky zaútočil. Na záznamu je jasně vidět, že poškozený [REDAKCE] nemá zájem se dostat do konfrontace s obžalovaným, naopak jen prochází se svou ženou, svědkyní [REDAKCE] a je to obžalovaný, kdo za nimi přichází a zahajuje konflikt. Ze záznamu je také zjevné, že svědkyně [REDAKCE] se opakovaně snaží svého přítele, obžalovaného [REDAKCE] vzdálit z místa konfliktu, ale to se

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

se jí vůbec nedaří. Obžalovaný přitom na poškozeného útočí opakovaně, jsou vidět údery rukou i nohou do různých částí těla poškozeného, i to, že poškozený vlivem útoku obžalovaného padá na zem, kde je také obžalovaným napaden. Celý fyzický konflikt je ukončen až tím, když do něho vstupuje svědek [REDAKCE] který obžalovaného odtáhne od ležícího poškozeného. Obžalovaný přitom i poté reaguje agresivně a snaží se fyzicky útočit i na svědka [REDAKCE]. To, co soud viděl při přehrání kamerového záznamu bylo navíc jednoznačně potvrzeno i výpověďmi svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] a zejména výpovědí poškozeného [REDAKCE].

Z výpovědi poškozeného, která je zcela v souladu s kamerovým záznamem, bylo zjištěno, že poškozený neměl zájem se s obžalovaným ani dohadovat, ani dostat do fyzického konfliktu, ale byl to právě obžalovaný, kdo celý incident vyvolal a pak ho stupňoval. Poškozený popřel, že by se jednalo o nějakou provokaci proti obžalovanému, a hlavně podrobně popsal, že před konfliktem neměl žádná zranění, ale po napadení od obžalovaného utrpěl zranění pravé ruky a musel se podrobit operačnímu zákroku. Poškozený rovněž popsal, že zranění bylo bolestivé, musel se poměrně dlouhou dobu podrobit přísnému léčebnému režimu a celé léčení trvalo několik týdnů. Tato jeho výpověď je přitom zcela v souladu také s tím, jaké jsou ve spise založeny lékařské zprávy potvrzující utrpěné zranění a jeho léčbu. Obdobně jako poškozený situaci popsali i přítelkyně poškozeného svědkyně [REDAKCE] a hlavně svědek [REDAKCE] a nakonec i svědkyně [REDAKCE] která pořídil na svůj mobil záznam celé události. Svědek [REDAKCE] jasně vyloučil tvrzení obžalovaného, že se mělo jednat o nějakou připravenou pomstu, a naopak potvrdil slova poškozeného, že se jen potkali ve městě a bavili o práci. Poté se na místě objevil obžalovaný [REDAKCE] který nejprve slovně a pak i fyzicky napadl poškozeného [REDAKCE]. Svědek [REDAKCE] vylíčil, že nechtěl do konfliktu zasahovat, ale nakonec zasáhl v situaci, kdy obžalovaný po opětovném útoku srazil poškozeného na zem a na zemi ho bil do různých částí těla. Až poté svědek obžalovaného odtrhl od poškozeného a tím konflikt ukončil. I tato výpověď je zcela v souladu s kamerovým záznamem, kdy je dokonce vidět, jak při zákroku svědka [REDAKCE] přijíždí [REDAKCE] dodávkové vozidlo, které musí zastavit a obžalovaný si pak s řidičem vozidla něco říkají. To je zachyceno v čase 16:37:50, kdy dodávka odjíždí, přičemž z úředního záznamu strážníků městské policie vyplývá, že v čase 16:39 je hlídka informována právě posádkou [REDAKCE] dodávky o tom, že se kousek od hlídky perou tři muži, což zjevně byli obžalovaný a svědci [REDAKCE] a [REDAKCE]. Nakonec z citovaného úředního záznamu strážníků je zřejmé, že strážníci byli již několik minut poté na místě původního konfliktu, kde k ničemu závadovému již nedocházelo, ale poté byli v kontaktu se všemi zúčastněnými včetně poškozeného a obžalovaného. Strážníci do záznamu zachytili, že na poškozeném bylo vidět, že má strach, navíc měl zjevnou odřeninu kolem oka, stěžoval si na bolesti ruky a zad a bylo vidět, že je otřesen. To tedy jinými slovy znamená, že po fyzickém napadení poškozený utrpěl zranění, které je specifikováno ve výrokové části rozsudku a jediným možným útočníkem byl pouze obžalovaný. Přesto, že obžalovaný trestnou činnost popíral a tvrdil, že se do fyzického konfliktu dostal s poškozeným jenom proto, že bránil svoji přítelkyni [REDAKCE] tak ani z výpovědi této svědkyně tato obhajoba potvrzena nebyla. Svědkyně [REDAKCE] sice jako jediná z lidí přímo na místě tvrdila, že útočníkem nebyl její druh, tedy obžalovaný, ale poškozený, ale tvrdila také to, že měla být udeřena až v průběhu konfliktu, a nikoliv na jeho samém začátku, jak tvrdil obžalovaný. Kromě toho, že se výpovědi obžalovaného a této svědkyně v tomto bodě rozcházejí, jsou i zcela v rozporu s tím, co je vidět na záznamech kamerového systému. K tomu jen soud dodává, že na kameře je jasně vidět, že svědkyně [REDAKCE] se opakovaně snaží do konfliktu zasáhnout tak, že brání obžalovanému, aby napadal poškozeného, respektive se ho snaží odtáhnout, ale je zcela neúspěšné. Rozhodně není vidět ze záznamu, že by buď na počátku konfliktu nebo v jeho průběhu byla udeřena poškozeným [REDAKCE] loktem do zátylku, jak tvrdí. Rozpor mezi výpovědí této svědkyně a tvrzení obžalovaného je i v tom, že svědkyně neuvádí žádné zdravotní obtíže, ale obžalovaný tvrdí, že měla trpět bolestmi hlavy a zvracením. Jediné, v čem se oba shodnou je to, že nevyhledala lékařskou pomoc. Výpověď této svědkyně, i pokud jde o údajný motiv celého jednání ze strany poškozeného [REDAKCE]

proto soud považuje za nevěrohodnou. Obdobně se jako dost nevěrohodné jeví i výpovědi svědků [REDAKCE] a [REDAKCE]. Přestože tyto svědci nebyli na místě celé události a nejsou tedy ani zaznamenáni na kamerovém záznamu, tak tvrdí, že mají zásadní informace o tom, co se stal, nicméně tyto informace jsou zjevně informacemi z doslechu či spekulacemi. Uvedení svědci se shodují v tom, že motivem celého jednání obžalovaného měla být jeho snaha ochránit své blízké před negativy prodeje drog, kdy údajně poškozený [REDAKCE] měl dodávat pervitin [REDAKCE]. Kromě toho, že nic z toho, co tyto svědci v tomto směru tvrdí, nebylo prokázáno, protože to nebylo předmětem posuzovaného řízení, tak ani v případě, že by tvrzení byla pravdivá, to neopravňuje obžalovaného k tomu, aby „vzal spravedlnost do vlastních rukou“. Tvrzení těchto svědků se navíc jeví jako absurdní i z toho pohledu, že obžalovaný [REDAKCE] sám má zjevně s užíváním návykových látek zkušenosti, když v červenci a v srpnu 2024 byl opakovaně postižen pro tzv. drogové přestupky, tedy proto, že měl u sebe zakázané látky v množství menším než malém. Obdobně ani tvrzení svědkyně [REDAKCE] která také vlastní incident přímo neviděla, že se poškozený [REDAKCE] měl vyjadřovat tak, že chce na incidentu získat peníze a že si zranění způsobil sám úderem pěstí do silnice, nemá oporu v dalších provedených důkazech. Tvrzení svědkyně o úderu pěstí do silnice sice odpovídá uplatněné obhajobě obžalovaného, ale rozhodně neodpovídá výpovědi poškozeného ani kamerovému záznamu. Navíc je toto tvrzení zcela v rozporu i s úředním záznamem strážníků městské policie, kteří hovořili s přítomnými včetně poškozeného [REDAKCE] a zachytili, jak tento poškozený krátce po celém jednání obžalovaného vypadal a v jakém byl psychickém rozpoložení. Navíc strážníci v záznamu konstatují, že svědkyně [REDAKCE] se na místo dostavila až jako poslední tedy v době, kdy, již byli na strážníci na místě. Přitom strážníci nebyli v bytě svědkyně [REDAKCE] ale v bytě svědkyně [REDAKCE]. Jinými slovy, výpovědi těchto zmíněných tří svědků soud rovněž považuje za nevěrohodné, nepravdivé a vedené pouze snahou vylepšit procesní postavení obžalovaného [REDAKCE] ke kterému mají svědci blízký vztah.

8. Na základě před soudem provedených důkazů dospěl Okresní soud v České Lípě k bezpečnému závěru, že obžalovaný [REDAKCE] dopustil přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku. Tohoto trestného činu se obžalovaný dopustil minimálně v nepřímém úmyslu ve smyslu ustanovení § 15 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku, neboť věděl, že svým jednáním (prudkým a nečekaným fyzickým napadením poškozeného úderem pěstí do těla poškozeného včetně jeho stržení na zem) může způsobit porušení zákonodárcem chráněného zájmu-tedy zájmu společnosti na ochraně lidského zdraví, tj. normální funkce lidského těla včetně řádné funkce všech orgánů, které jsou potřebné k náležité činnosti, tedy konkrétně zájmu společnosti na ochraně před jakýmkoli jednáním, jehož následkem je újma na zdraví, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn. Důvodem této právní kvalifikace bylo zjištění, že obžalovaný [REDAKCE] poškozenému [REDAKCE] v rámci zcela zbytečného konfliktu, který navíc sám vyvolal, způsobil úmyslným bitím do těla poškozeného včetně jeho stržení na zem zlomeninu 1. metakarpu pravé ruky poškozeného s dislokací, zranění, které si vyžádalo operační zákrok a následně léčení v řádu několika týdnů. Po dobu několika týdnů utrpené zranění poškozeného [REDAKCE] omezovalo v pohybu nuceným klidem, fixací drátem a nasazenou sádkou a podstatně poškozeného také v řádu týdnů limitovaly bolesti způsobené zraněním. Poranění, které poškozený utrpěl, které je podrobně popsáno ve skutkové větě rozsudku, je nepochybně poraněním odpovídajícím právnímu pojmu újmy na zdraví ve smyslu ustanovení § 122 odstavec 1 trestního zákoníku. Důvodem uvedené právní úvahy byla nejen nutná doba léčení poranění, ale zejména bolestivost a omezená hybnost horní končetiny poškozeného [REDAKCE]. Obžalovaný [REDAKCE] jednáním popsaným v rozsudku proto naplnil skutkovou podstatu přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku, neboť jinému úmyslně ublížil na zdraví. Současně obžalovaný také naplnil skutkovou podstatu přečinu výtržnictví podle § 358 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, neboť na místě

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

veřejnosti přístupném se dopustil hrubé neslušnosti tím, že napadl jiného a čin spáchal opětovně. K jednání nepochybně došlo na místě veřejně přístupném, tedy na křižovatce ulic [REDAKCE] a [REDAKCE] ve [REDAKCE]. Obžalovaný [REDAKCE] navíc byl za takový trestný čin v minulosti již soudně potrestán, konkrétně byl pravomocně odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v České Lípě ze dne ze dne 11. 12. 2018, č. j. 5 T 55/2018-110, a proto je namístě užití kvalifikované skutkové podstaty uvedeného trestného činu. Obžalovaný [REDAKCE] v tomto případě jednal v úmyslu přímém podle § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, neboť svým jednáním spočívajícím v napadení jiného chtěl porušit zájem společnosti na klidném občanském soužití, veřejném klidu a pořádku.

9. Při úvaze o druhu a výši trestu soud hodnotil veškeré okolnosti uvedené v příslušných pasážích trestního zákoníku. Při úvaze o druhu a výši trestu soud hodnotil veškeré okolnosti uvedené v příslušných pasážích trestního zákoníku. V neprospěch obžalovaného [REDAKCE] je třeba hodnotit jeho dosavadní způsob života, který se odráží v řadě záznamů v Opisu Rejstříku trestů a Opisu z evidence přestupků. I když soud negativně nepřihlížel k části záznamů v rejstříku trestů, je více než evidentní, že obžalovaný je výrazněji trestněprávně narušenou osobou, na kterou dosud ukládané tresty neměly naprosto žádný výchovný efekt. Přitěžující okolností ve smyslu ustanovení § 42 písmeno q) trestního zákoníku je proto u obžalovaného zejména jeho trestní minulost, tedy že již byl pro trestný čin odsouzen. Obžalovaný [REDAKCE] se opakovaně dopouští trestné činnosti násilného charakteru, postihující zdraví poškozených a veřejný pořádek. Tento způsob života obžalovaného se odráží i v záznamech o přestupcích, ze kterých plyne to, že jen od října 2023 do srpna 2024 tedy během jednoho roku spáchal čtyři přestupky. Šlo přitom nejen o přestupky drogového charakteru, ale zejména přestupky na poli občanskému soužití a veřejného pořádku. Dále na straně obžalovaného soud shledává přitěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 písmeno n) trestního zákoníku, tedy že spáchal více trestných činů a rovněž mu přitěžuje okolnost, že zranění poškozeného, byť hodnoceno jako zranění prosté (§ 146 odstavec 1 trestního zákoníku), se svou závažností již výrazně blíží k hranici těžké újmy. Naproti tomu ve prospěch obžalovaného soud jen těžko hledal nějakou polehčující okolnost ve smyslu § 41 trestního zákoníku. Obžalovaný [REDAKCE] se s ohledem na svůj procesní postoj vzdal jediné možné polehčující okolnosti doznání. Jiné polehčující okolnosti u obžalovaného zjevně absentují. Obžalovaný [REDAKCE] dokonce neprojevil v průběhu celého hlavního líčení žádnou lítost nad spáchanými trestnými činy a ani se neomluvil poškozenému. Zcela zásadní pro úvahy o druhu a výši trestu navíc bylo zjištění soudu, že posuzovaného jednání se obžalovaný dopustil sice dříve, než byl vyhlášen rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 27. 8. 2024, č. j. 4 T 19/2024-130, respektive rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 4. 7. 2024, č. j. 2 T 180/2024-118, ale nikoli dříve, než byly v obou uvedených trestních věcech obžalovanému doručeny do vlastních rukou původně soudem vydané trestní příkazy. Trestní příkazy (proti kterým obžalovaný následně podal odpor) mu byly doručeny ve dnech 23. 12. 2023 (sp. zn. 2 T 180/2023) a 9. 3. 2024 (sp. zn. 4 T 19/2024). Vzhledem ke všemu výše uvedenému se proto nejedná o vztah souběhu trestných činů, ale o recidivu. Soud při zvážení množství přitěžujících okolností a absenci okolností polehčujících nemohl proto uvažovat o možnosti uložení výchovného či alternativního trestu, ale dospěl k závěru, že jedinou efektivní možností ochrany společnosti a alespoň určité možnosti předpokladu nápravy obžalovaného je pouze přímý tedy nepodmíněný trest odnětí svobody. Protože obžalovaný spáchal dva sbíhající se úmyslné trestné činy, byl ohrožen nejprísnější trestní sazbou ve smyslu § 146 odstavec 1 trestního zákoníku, tedy trestem odnětí svobody v trvání šest měsíců až tři roky. Úhrnný trest odnětí svobody mu byl nakonec uložen soudem, po zvážení všech shora vyjmenovaných okolností, zhruba v polovině zákonné trestní sazby, tedy v trvání 20 měsíců. Při uložení trestu vzal soud v úvahu i společenskou škodlivost jednání obžalovaného a také zohlednit fakt, že pouze po dobu trvajícího přímého trestu bude společnost dostatečně ochráněna před případným recidivujícím jednáním obžalovaného, které dosud v místě svého bydliště ve [REDAKCE] opakovaně prokazoval. Pro výkon

trestu byl obžalovaný [REDAKCE] v souladu s ustanovením § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, neboť soud neshledal žádný zákonný důvod k tomu, aby obžalovaného zařadil do přísnějšího typu věznice, tedy do věznice se zvýšenou ostrahou.

10. V rámci adhezního řízení se řádně a včas připojila s nárokem na náhradu škody pouze Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR proti obžalovanému [REDAKCE] s částkou 16 847 Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 16 847 Kč jdoucího ode dne následujícího po dni konání prvního hlavního líčení, ve výši podle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., tedy ve výši repo sazby ČNB platné pro 1. den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení zvýšené o 8procentních bodů, a to ročně do zaplacení. Takto uplatněný nárok odpovídal skutkovým zjištěním okresního soudu, respektive výši škody, kterou obžalovaný nepochybně způsobil zaviněným úmyslným jednáním na zdraví poškozeného [REDAKCE]. Zdravotní pojišťovna podrobně doložila, že se jedná o úhradu nákladů léčebné péče, které zaplatila právě za svého pojištěnce [REDAKCE]. Soud neměl žádné pochybnosti o tom, že zdravotní pojišťovna vynaložila náklady na péči za pojištěnce [REDAKCE] které jí vznikly v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného [REDAKCE]. K datu 5. 2. 2025 (první hlavní líčení) činila repo sazba ČNB 4 %. Soud proto v rámci rozhodnutí o náhradě škody uložil ve smyslu § 228 odstavec 1 trestního řádu obžalovanému povinnost zaplatit škodu poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR ve výši 16 847 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 16 847 Kč ode dne 6. 2. 2025 do zaplacení. Poškozený [REDAKCE] se se svým nárokem na náhradu škody připojil sice včas (na počátku prvního hlavního líčení) ale nikoli řádně, neboť jím uplatněný nárok nebyl kromě celkové částky nijak blíže specifikován či vyčíslen a odůvodněn. Proto byl tento poškozený podle § 229 odstavec 1 trestního řádu odkázán s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno do osmi dnů od jeho doručení, prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě, podat odvolání, o kterém by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci.

Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání je třeba doručit ve **trojím vyhotovení**.

Česká Lípa 10. dubna 2025

Mgr. Milan Vencel v. r.
předseda senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 2. září 2025 v trestní věci

obžalovaného:

o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 10. dubna 2025, č. j. 2 T 6/2025–229,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným skutkem spočívajícím v tom, že dne 29. 5. 2024 kolem 16:30 hodin na křižovatce ulic [redacted] a [redacted] zaútočil bezdůvodně na poškozeného [redacted], a to tak, opakovaně se k poškozenému přibližoval a snažil se mu zasadit úder pěstí do hlavy, poškozený se úderům vyhýbal, kryl si hlavu rukami, ale také se bránil údery směřovanými proti obžalovanému, obžalovaný opakovaně kopal poškozeného do nohou i do těla, poté, co poškozeného povalil na zem, zaklekl poškozeného a bil jej pěstí do obličeje, dokud jej od poškozeného neodtrhl svědek [redacted] uvedeným jednáním poškozenému [redacted] způsobil zlomeninu 1. metakarpu pravé ruky s dislokací, zranění, které si vyžádalo operační zákrok a následně léčení v řádu několika týdnů, po dobu několika týdnů zranění poškozeného [redacted] omezovalo v pohybu nuceným klídem, fixací drátem a nasazenou sádrou, podstatně poškozeného také v řádu týdnů limitovaly bolesti zraněním způsobené, a uvedeného jednání se obžalovaný dopustil přesto, že byl pro přečin výtržnictví podle § 358 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v České Lípě ze dne 11. 12. 2018, č. j. 5 T 55/2018-110, v právní moci 29. 12. 2018.
2. Skutek byl soudem prvního stupně kvalifikován jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písmeno a) trestního zákoníku.
3. Obžalovanému byl podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 20 měsíců. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou.
4. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradu škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky částku ve výši 16 847 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 12 % z částky 16 847 Kč ode dne 6. 2. 2025 do zaplacení. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byl poškozený [redacted] s uplatněným nárokem na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Píhalová.

5. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný (prostřednictvím svého tehdy na plnou moc zvoleného obhájce JUDr. Josefa Klofáče) v zákonné lhůtě odvolání, které směřovalo do výroku o vině i trestu. Poukázal na skutečnost, že soud prvního stupně ve věci vyslechl velký počet svědků, některé navrhl i sám obžalovaný, někteří z nich vypovídali o tom, že se předem domluvili na tom, aby byl obviněn. Informaci o tom má matka obžalovaného [REDAKCE] obžalovaný navrhuje, aby ji krajský soud jako svědkyni vyslechl. Obžalovaný poškozenému zranění, které popsal, nezpůsobil, poškozený měl zranění z jiné události, sádra si sám sundal. Poškozeného nekopal ani nepraštil do hlavy, nepovalil jej na zem, poškozený na něj zaútočil jako první. Pokud soud prvního stupně pokládá za stěžejní důkaz kamerový záznam, který průběh incidentu zaznamenal, podle obžalovaného není tento záznam úplný, neboť nezachytil prapůvod incidentu, ale až jeho další průběh. Obžalovaný přiznává, že měl s poškozeným konflikt, ale neublížil mu tak, jak je uvedeno ve výroku o vině. Sám sebe hodnotí obžalovaný jako [REDAKCE] osobu, pokud byl tehdy v částečně [REDAKCE] nebyl schopen posuzovanou událost vhodně chápat. Obžalovaný se chce léčit, lékařskou zprávu doloží. Obžalovaný navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil, po výslechu [REDAKCE] rozhodl, že se uznává vinným, ale uložil mu trest, který nebude spojen s přitým odnětím svobody. Pokud jde o výrok o náhradě škody, obžalovaný navrhuje, aby jej krajský soud zrušil.
6. Krajský soud projednal věc v nepřítomnosti obžalovaného [REDAKCE] neboť se k veřejnému zasedání dne 2. 9. 2025 nedostavil. Obžalovanému bylo doručeno vyrozumění o konání veřejného zasedání prostřednictvím fikce doručení (§ 64 odst. 4 trestního řádu), neboť si na adrese trvalého bydliště [REDAKCE] ani na adrese u matky [REDAKCE] [REDAKCE], ve stanovené lhůtě vyrozumění o konání veřejného zasedání nepřevzal. Vyrozumění o konání veřejného zasedání byla na obě adresy doručena dostatečně včas a pětidenní lhůta k přípravě k veřejnému zasedání ve smyslu § 233 odst. 2 trestního řádu tak byla zachována. Obžalovaný navíc podal dne 1. 9. 2025 žádost o odročení veřejného zasedání s tím, že se k němu ze zdravotních důvodů nemůže dostavit. K žádosti připojil dvě lékařské zprávy (datované 29. 8. 2025, [REDAKCE] a 31. 8. 2025, [REDAKCE] [REDAKCE] Telefonickým dotazem bylo u lékařů krajským soudem ověřeno, že zdravotní problémy (popsané v lékařských zprávách) nebrání obžalovanému, aby se veřejného zasedání účastnil. Ve věci proto byly splněny zákonné podmínky k projednání odvolání ve veřejném zasedání v nepřítomnosti obžalovaného.
7. Krajský soud z podnětu včas a řádně podaného odvolání podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, zákonnost a odůvodněnost výroku o vině a trestu, které jsou odvoláním napadeny a následně dospěl k těmto závěrům.
8. V řízení před soudem prvního stupně nedošlo k procesním vadám nebo pochybením, které by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost obžalovaného uplatnit svá zákonná práva. Hlavní líčení proběhlo plně v souladu s trestním řádem při zachování všech práv obžalovaného a nebyly zjištěny žádné důvody, pro které by bylo třeba reagovat postupem dle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
9. Okresní soud provedl dokazování v potřebném rozsahu tak, aby si vytvořil předpoklady pro skutkové závěry, o nichž v řízení nevznikají důvodné pochybnosti, rozsah provedeného dokazování odpovídá ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, krajský soud nepokládá za nutné doplňovat dokazování výslechem svědkyně [REDAKCE] matky obžalovaného tak, jak obžalovaný navrhoval, neboť provedenými důkazy byl skutkový děj zjištěn dostatečně a skutkové závěry lze označit za nepochybné a plně odpovídající kritérium ustanovení § 2 odst. 6

trestního řádu. Krajský soud je v podstatě vázán hodnocením důkazů učiněným soudem prvního stupně, pokud je hodnotil v souladu s § 2 odst. 6 trestního řádu, tj. pokud důkazy hodnotí podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, a odchýlit se od tohoto hodnocení může krajský soud pouze za podmínek specifikovaných v zákoně, tj. pouze tehdy, pokud by toto hodnocení vybočovalo ze zásad formální logiky, bylo neúplné či nebralo na zřetel podstatné skutečnosti významné pro skutková zjištění. Takové skutečnosti zjištěny nebyly a krajský soud tak shledává skutková zjištění soudu prvního stupně, která našla odraz ve výroku o vině napadeného rozsudku, správnými.

10. Soud prvního stupně dospěl ke shora uvedeným skutkovým závěrům, které našly odraz ve výroku o vině napadeného rozsudku, na základě řádně provedeného dokazování. Za stěžejní svědecké výpovědi, na jejichž základě okresní soud rekonstruoval skutkový děj popsáný ve výroku o vině napadeného rozsudku, lze označit výpovědi svědků [REDAKCE] (poškozeného), [REDAKCE] jež plně korespondují s klíčovým důkazem, kterým je kamerový záznam přehrávaný v hlavním líčení. Kamerový záznam koresponduje s výpověďmi poškozeného [REDAKCE] i shora uvedených svědků, je v souladu i se záznamem, který na svůj mobilní telefon pořídila v průběhu incidentu svědkyně [REDAKCE]. Z výpovědi svědků a z kamerového záznamu jednoznačně vyplývá, že obžalovaný vůči poškozenému útočil způsobem, který je popsán ve výroku o vině napadeného rozsudku. V řízení nebylo zjištěno, že by byl tento kamerový záznam jakkoli zmanipulován, jak je uvedeno shora, v určitých částech je ve shodě se záznamem natočeným mobilním telefonem svědkyně [REDAKCE] tento záznam soud prvního stupně rovněž přehrál. Zranění poškozeného [REDAKCE] je objektivně prokázáno lékařskými zprávami, poškozený sice byl ošetřen s časovou prodlevou, ale již 29. 5. 2024 si stěžoval na bolest ruky a jednoznačně vyloučil, že by měl jakékoli poranění již před napadením ze strany obžalovaného. I krajský soud pak stejně jako soud prvního stupně hodnotil výpovědi svědků [REDAKCE] jako nevěrohodné, neboť přítomnost těchto svědků na kamerovém záznamu není zřejmá a na místě události nebyli. Krajský soud tedy ke skutkovým závěrům soudu prvního stupně nemá žádné výhrady a zcela se s nimi ztotožňuje.
11. Soud prvního stupně také správně jednání obžalovaného kvalifikoval jako přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Krajský soud se s argumentací okresního soudu ohledně toho, že se obžalovaný dopustil těchto dvou přečinů, může plně ztotožnit a lze tak odkázat na podrobné zdůvodnění okresního soudu v příslušných pasážích napadeného rozsudku (bod 8. odůvodnění napadeného rozsudku), neboť krajský soud by jen opakoval stejné skutečnosti.
12. Pokud jde o výrok o trestu, krajský soud ani k němu neměl žádné připomínky. Soud prvního stupně své úvahy ohledně ukládání trestu řádně odůvodnil v bodě ad 9. odůvodnění napadeného rozsudku, na toto pečlivé zdůvodnění může krajský soud odkázat, uváděl by stejné skutečnosti. Soud prvního stupně správně v rámci úvah o druhu a výši trestu přihlížel k ustanovení §§ 38, 39 trestního zákoníku, dále i k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem uvedeným v §§ 41, 42 trestního zákoníku. Okresní soud důvodně uvádí, že obžalovanému nic nepolehčuje. Na druhou stranu soud prvního stupně přílehavě obžalovanému negativně přičítá jako přitěžující okolnost jeho trestněprávní narušení, protože dosud obžalovanému ukládané tresty neměly žádný nápravný efekt spočívající v tom, že by se páčání úmyslné trestné činnosti vyvaroval. V neprospěch lze u obžalovaného ve smyslu § 42 písm. n) trestního zákoníku hodnotit to, že spáchal dva trestné činy. Soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že je na obžalovaného nutno působit trestem odnětí svobody s jeho přímým výkonem. V této

souvislosti je možné poukázat na ustanovení § 55 odst. 2 trestního zákoníku, podle něhož za trestné činy, u nichž horní hranice trestní sazby odnětí svobody nepřevyšuje pět let, lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody jen za podmínky, že by vzhledem k osobě pachatele uložení jiného trestu zjevně nevedlo k tomu, aby pachatel vedl řádný život, což lze aplikovat na případ obžalovaného. I podle krajského soudu je na místě ukládat obžalovanému trest odnětí svobody spojený s jeho přímým výkonem, který preferuje jeho represivní složku, aby mu bylo zabráněno v páchání trestné činnosti. Krajský soud neshledává pochybení ani ve výměře uloženého trestu odnětí svobody. Výměra trestu byla správně stanovena podle zásad uvedených v § 43 odst. 1 trestního zákoníku, dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku lze pachateli tohoto trestného činu uložit trest odnětí svobody na šest měsíců až tři léta, takže zvolenou výměru trestu v trvání dvaceti měsíců nelze považovat za nepřiměřeně přísnou. Správně byl také obžalovaný pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, neboť u něj nebyly splněny podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou. Soud totiž zpravidla zařadí podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku do věznice se zvýšenou ostrahou pachatele, kterému byl uložen výjimečný trest, kterému byl uložen trest odnětí svobody za trestný čin spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny, kterému byl za zvlášť závažný zločin uložen trest odnětí svobody ve výměře nejméně osm let, nebo který byl odsouzen za úmyslný trestný čin a v posledních pěti letech uprchl nebo se pokusil uprchnout z vazby, z výkonu trestu nebo z výkonu zabezpečovací detence.

13. S ohledem na to, že krajský soud neshledal důvody pro zrušení či změnu některého z výroků napadeného rozsudku, bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaný a nejvyšší státní zástupce podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec 2. září 2025

JUDr. Blanka Škrétová v.r.
předsedkyně senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudcem Mgr. Milanem Venclem v hlavním líčení konaném dne 19. února 2025 v České Lípě,

takto:

Obžalovaný:

je vinen, že

v době od 21. 3. 2023 od 16:00 hodin v [REDACTED] a jinde kdy měl nastoupit k výkonu trestu odnětí svobody ve věznici [REDACTED] tak bez vážného důvodu nečinil, ač osobně dne 16. 3. 2023 převzal výzvu Okresního soudu v České Lípě ze dne 8. 3. 2023 k nastoupení trestu odnětí svobody do 21. 3. 2023 v době od 8 do 16 hodin ve Vazební věznici v [REDACTED] přičemž byl rozsudkem Okresního soudu v České Lípě z 4. 1. 2023, sp. zn. 2 T 123/2022, který nabyl právní moci 16. 2. 2023 ve spojení rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci sp. zn. 55 To 23/2023 ze dne 16. 2. 2023, odsouzen pro přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. h) trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 22 měsíců, kdy pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice s ostrahou a k výkonu uvedeného trestu odnětí svobody musel být dodán policejním orgánem Policie ČR dne 13. 11. 2024 v 20:25 hodin, kdy byl 13. 11. 2024 v 17:05 hodin omezen na svobodě na základě příkazu k dodání do výkonu trestu odnětí svobody vydaného Okresním soudem v České Lípě dne 3. 4. 2023 pod sp. zn. 2 T 123/2022,

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

tedy

mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že bez závažného důvodu nenastoupil na výzvu soudu trest odnětí svobody,

čímž spáchal

přechin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odstavec 1 písmeno g) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 337 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **7 (sedm) měsíců**.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznic **s ostrahou**.

Odůvodnění:

1. Po provedení hlavního líčení dospěl Okresní soud v České Lípě k závěrům, které jsou vyjádřeny ve výročí rozsudku.
 2. **Obžalovaný** [REDACTED] [REDACTED] po poučení a výzvě samosoudce prohlásil, že se cítí vinen spácháním skutku, který mu byl kladen obžalobou za vinu, souhlasil také s popisem skutku včetně právní kvalifikace, kterou zvolil státní zástupce v obžalobě. Obžalovaný současně také prohlásil, že veškeré skutečnosti uvedené v obžalobě považuje za nesporné. Státní zástupce přítomný při hlavním líčení prohlásil rovněž veškeré skutečnosti zachycené v obžalobě za nesporné a jeho stanovisko před rozhodnutím soudu o přijetí prohlášení viny obžalovaným bylo kladné. Obžalovaný [REDACTED] byl soudem poučen o následcích spojených s jeho prohlášením viny ve smyslu příslušných ustanovení trestního řádu. Soud následně usnesením rozhodl tak, že přijal prohlášení viny učiněné obžalovaným [REDACTED] a dále bylo rozhodnuto, že v rozsahu tohoto prohlášení nebude prováděno dokazování.
 3. Vzhledem k výše uvedenému okresní soud akceptoval obžalobu státního zástupce podanou k Okresnímu soudu v České Lípě dne 23. 1. 2025 pod č. j. 1 ZT 223/2024-6. Soud převzal do odsuzujícího rozsudku skutek tak, jak byl popsán státním zástupcem v obžalobě. Pokud jde o právní kvalifikaci jednání obžalovaného, i zde se soud s ohledem na prohlášení obžalovaného ztotožnil s podanou obžalobou a jednání obžalovaného popsané ve výrokové větě rozsudku bylo proto kvalifikováno jako přechin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odstavec 1 písmeno g) trestního zákoníku.
 4. Soud při úvaze o druhu a výměře trestu vycházel z obecných zásad pro ukládání trestu uvedených v § 37 trestního zákoníku - § 39 trestního zákoníku (zákonnost a přiměřenost trestní sankce, povaha a závažnost spáchaného trestného činu, poměry pachatele a právem chráněné zájmy poškozeného) a přihlížel též k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem uvedených v § 41 trestního zákoníku a 42 trestního zákoníku. Při úvahách o druhu a výši trestu soud pochopitelně jako výraznou polehčující okolnost hodnotil hlavně prohlášení viny učiněné obžalovaným [REDACTED] [REDACTED] při hlavním líčení, a tedy jeho úplné a bezvýhradné doznání k posuzovanému jednání (§ 41 písmeno l) trestního zákoníku). Jiné polehčující okolnosti nebyly okresním soudem zjištěny, neboť zcela formálně vyjádřená lítost obžalovaného nad spáchaným trestným činem nemohla být soudem hodnocena jako polehčující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 písmena o) trestního zákoníku, tedy, že by obžalovaný trestného činu upřímně litoval. Okresní soud má v této souvislosti za to, že obžalovaný litoval nikoli spáchání trestného činu, ale sebe samého. Na druhou stranu obžalovanému [REDACTED] obecně přitěžuje skutečnost, že spáchal trestný čin s rozmyslem a po předchozím uvážení a byl již pro trestný čin odsouzen (§ 42 písmena a) a q) trestního zákoníku) Obžalovanému tedy pochopitelně výrazně přitěžuje množství záznamů
- Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

v Rejstříku trestů svědčí tomu, že má dlouhodobě problémy s tím, aby vůbec vedl řádný způsob života a respektoval soudní rozhodnutí. Obžalovaný je zcela nepochybně osobou výrazně kriminálně narušenou. Obžalovaný [REDAKCE] sice nemá žádný záznam v evidenci přestupků, ale naproti tomu má již celkem 13 záznamů v Opisu rejstříku trestů. Záznamy v Opisu rejstříku trestů počínají v roce 1998 a končí záznamem z roku 2023. Soud pochopitelně nijak negativně nepřihlížel k těm záznamům, kde byl v minulosti obžalovaný [REDAKCE] trestán ještě jako mladistvý, a dále kde se osvědčil ve zkušební době podmíněného odsouzení, respektive kde se na jeho odsouzení vztahovala amnestie prezidenta republiky. Z Rejstříku trestů je každopádně zcela evidentní, že obžalovaný [REDAKCE] je mnohonásobným recidivistou páchajícím rozličnou úmyslnou trestnou činností. Poslední záznamy v Opisu rejstříku trestů korespondují připojeným rozhodnutím Okresního soudu v České Lípě sp. zn. 3 T 50/2021 a sp. zn. 2 T 123/2023, kterými soud provedl důkaz. Soud nemohl provést důkaz přečtením přímo celých trestních spisů, neboť uvedené spisy byly zapůjčeny Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou, kde již řadu měsíců probíhá proti obžalovanému [REDAKCE] jiné trestní řízení pro podezření ze spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno h) trestního zákoníku, které je vedeno pod sp. zn. 1 T 25/2022. Z citovaných rozhodnutí bylo okresním soudem na jisto postaveno, že rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 22. 7. 2021, č. j. 3 T 50/2021-621, byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem úvěrového podvodu podle § 211 odstavec 1, odstavec 4 trestního zákoníku. Za tento přečin a další sbíhající se trestné činy mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 24 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. S ohledem na souhrnnost je třeba uvést, že ve výrocích o trestech byly současně zrušeny rozsudky Okresního soudu v České Lípě ze dne 19. 9. 2019, č. j. 3 T 92/2019-418 a Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 15. 5. 2019, č. j. 13 T 46/2019-98, jakož i všechna další rozhodnutí na tyto výroky obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k nimž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Fakticky to tedy znamená, že rozsudek odpovídá záznamům v Opisu rejstříku trestů pod body 10. – 12. Naposledy (13. záznam v ORT) byl obžalovaný [REDAKCE] odsouzen rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 4. 1. 2023, č. j. 2 T 123/2022-233 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 16. 2. 2023, č. j. 55 To 23/2023-269. Citovanými rozsudky byl obžalovaný uznán vinným přečiny nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odstavec 1 trestního zákoníku, maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno h) trestního zákoníku a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno h) trestního zákoníku a byl mu podle § 283 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 22 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Trest obžalovaný [REDAKCE] nerespektoval a dobrovolně do věznice nenastoupil od 21. 3. 2023 až do 13. 11. 2024, kdy byl dodán do věznice policií. Předchozí nepodmíněné tresty odnětí svobody obžalovaný [REDAKCE] jako odsouzený vykonal ve věznici s ostrahou ve dnech 18. 12. 2009, 30. 6. 2019, 19. 3. 2020, 19. 1. 2021 a dne 18. 1. 2023. Jinými slovy byl obžalovaný [REDAKCE] naposledy na svobodu propuštěn až po vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně, kterým byl odsouzen za trestnou činnost páchanou ve věznici a kterému byl osobně přítomen a současně před tím, než o jeho odvolání rozhodl soud druhého stupně. Následně byl obžalovaný [REDAKCE] marně vyzýván k nástupu výkonu trestu, a proto soudem musel být vydán nejprve příkaz k jeho dodání do výkonu trestu odnětí svobody (3. 4. 2023) a následně rovněž Evropský zatýkácí rozkaz (24. 9. 2024). Okresní soud proto při úvahách o druhu a výši trestu musel zohlednit i fakt, že se odsouzený [REDAKCE] nástupu výkonu trestu odnětí svobody vyhýbal téměř osmnáct měsíců a policie musela činit po dlouhou dobu řadu různých kroků vedoucích nakonec k jeho vypátrání a dodání do věznice včetně žádosti o mezinárodní spolupráci. Všechny tyto vyjmenované polehčující i přitěžující okolnosti vedly soud k jednoznačnému a bezpečnému závěru, že u obžalovaného [REDAKCE] nelze v žádném případě uvažovat o jiném než opět o represivním trestu, tedy trestu odnětí svobody, neboť

Shodu s prvpisem potvrzuje Veronika Pešková.

jakákoliv jiná alternativa by u obžalovaného zjevně nemohla vést k žádné nápravě. Proto soud volil nepodmíněný trest odnětí svobody. Tento druh trestu byl ukládán obžalovanému [REDACTED] [REDACTED] ve výměře 7 měsíců. Trest uložený ještě stále v první třetině zákonné trestní sazby, která činí až dva roky odnětí svobody, soud považuje za zcela adekvátní a přiměřený posuzované trestné činnosti i vyšší společenské škodlivosti jednání obžalovaného, než je u typově shodné trestné činnosti obvyklé, zejména s ohledem na výraznou dobu vyhýbání se nástupu výkonu trestu. Vzhledem k převažujícím přitěžujícím okolnostem, tak i při vědomí prohlášení viny obžalovaným, rozhodně nemohl soud uvažovat o uložení trestu odnětí svobody mírnějším než uložených 7 měsíců.

5. Pro výkon uloženého trestu odnětí svobody byl obžalovaný [REDACTED] v souladu s ustanovením § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, neboť nebyl shledán zákonný důvod pro jeho zařazení do přísnějšího typu věznice.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno do osmi dnů od jeho doručení, prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě, podat odvolání, o kterém by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci.

Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Soudem přijaté prohlášení viny nelze odvolat. Skutečnosti uvedené v prohlášení viny nelze podle § 246 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu napadat opravným prostředkem.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení obsahu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání je třeba doručit **ve trojím vyhotovení**.

Toto právo nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly.

Česká Lípa 19. února 2025

Mgr. Milan Vencl v. r.
samosoudce

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 24. dubna 2025 v trestní věci

obžalovaného: [REDAKCE]

o odvolání obžalovaného proti rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 19.2.2025, č.j. 2 T 10/2025-110,

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným, že v době od 21.3.2023 od 16:00 hodin v [REDAKCE] a jinde kdy měl nastoupit k výkonu trestu odnětí svobody ve věznici [REDAKCE] tak bez vážného důvodu neučinil, ač osobně dne 16.3.2023 převzal výzvu Okresního soudu v České Lípě ze dne 8.3.2023 k nastoupení trestu odnětí svobody do 21.3.2023 v době od 8 do 16 hodin ve Vazební věznici v [REDAKCE] přičemž byl rozsudkem Okresního soudu v České Lípě z 4.1.2023, sp. zn. 2 T 123/2022, který nabyl právní moci 16.2.2023 ve spojení rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci sp. zn. 55 To 23/2023 ze dne 16.2.2023, odsouzen pro přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku a pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. h) trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 22 měsíců, kdy pro výkon tohoto trestu byl zařazen do věznice s ostrahou a k výkonu uvedeného trestu odnětí svobody musel být dodán policejním orgánem Policie ČR dne 13.11.2024 v 20:25 hodin, kdy byl 13.11.2024 v 17:05 hodin omezen na svobodě na základě příkazu k dodání do výkonu trestu odnětí svobody vydaného Okresním soudem v České Lípě dne 3.4.2023 pod sp. zn. 2 T 123/2022.
Soud prvního jednání obžalovaného právně kvalifikoval jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku a v trestní sazbě § 337 odst. 1 tr. zákoníku mu za tuto trestnou činnost uložil trest odnětí svobody v trvání 7 měsíců, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou.
2. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný [REDAKCE] v zákonné lhůtě odvolání, které cílil výlučně do výroku o uloženém trestu. Obžalovaný závěrem soudu prvního stupně o uloženém trestu vytknul, že dostatečně nezohlednil jeho postoj ke stíhanému jednání, kdy prohlásil vinu a doznal se. Dále namítl, že soud prvního stupně nezohlednil jeho tíživou situaci, kdy do výkonu trestu nenastoupil z důvodu, že se musel starat o těžce nemocného otce, který následně zemřel. Dále se musel starat o matku, která těžce nesla otcův zdravotní stav a úmrtí, a také o svého syna, kterého měla jeho matka v opatrovnictví. Obžalovaný se rovněž ohradil vůči závěru soudu prvního stupně, že by v souvislosti s projednávanou věcí litoval toliko sebe samého, neboť

litoval škodlivosti svého jednání. Obžalovaný soudem prvního stupně uložený trest označil za nepřiměřeně přísný a navrhl, aby byl přiměřeně snížen.

3. Krajský soud z podnětu včas a řádně podaného odvolání podle § 254 odst. 1, odst. 2 tr. řádu přezkoumal toliko zákonnost a odůvodněnost výroku o trestu napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které vyhlášení napadeného výroku předcházelo, a následně dospěl k těmto závěrům.
4. V rámci přezkoumání věci musí krajský soud konstatovat, že v průběhu řízení neshledal žádné takové procesní vady či pochybení, které by měly vliv na správnost a zákonnost řízení předcházejícího vyhlášení napadeného rozsudku či na správnost a zákonnost jednotlivých výroků napadeného rozsudku. Hlavní líčení proběhla plně v souladu s trestním řádem při zachování všech práv obžalovaného a nebyly zjištěny žádné takové důvody, na které by bylo třeba reagovat postupem dle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu a napadený rozsudek zrušit. Ostatně vadu takového charakteru obžalovaný v podaném odvolání ani nevytýkal.
5. Soud prvního stupně pak v rámci hlavního líčení zákonným způsobem přijal ve smyslu ustanovení § 206c odst. 4 tr. řádu prohlášení viny obžalovaného a řádně jej poučil o důsledcích takového procesního postupu. Soud prvního stupně tak ve věci stran výroku o vině nikterak nepochybil, když učinil v návaznosti na svůj procesní postup skutkové závěry ve shodě s podanou obžalobou a uznal obžalovaného vinným ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku. Ostatně proti těmto závěrům soudu prvního stupně ani žádná z procesních stran nebrojila, a obžalovaný ani ve smyslu ustanovení § 206c odst. 7 tr. řádu a § 246 odst. 1 písm. b) tr. řádu brojit nemohl.
6. Krajský soud tak v řízení předcházejícímu vyhlášení napadeného rozsudku, jakož i ve výroku o vině, v němž má výrok o trestu svůj podklad, neshledal žádné vady, které by mohly mít vliv na zákonnost a správnost odvoláním napadeného výroku o trestu.
7. Krajský soud se v přezkoumávané věci rovněž plně ztotožnil se závěry soudu prvního stupně o ukládaném trestu, neboť soud prvního stupně zvolil správnou techniku uložení trestu a obžalovanému uložil odpovídající trest stran jeho druhu a výměry. Soud prvního stupně správně vycházel při úvaze o druhu trestu a jeho výměře z obecných zásad pro ukládání trestu obsažených v ustanovení § 38 tr. zákoníku a § 39 tr. zákoníku, přičemž přihlížel též k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem uvedeným v § 41 tr. zákoníku a § 42 tr. zákoníku a odpovídajícím způsobem se vypořádal se všemi rozhodnými skutečnostmi významnými pro své rozhodnutí, přihlížel k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a k poměrům obžalovaného. Soud prvního stupně správně přistoupil k uložení samostatného trestu v trestní sazbě § 337 odst. 1 tr. zákoníku, kdy pachateli tohoto trestného činu může soud uložit trest odnětí svobody až na 2 roky. Soud prvního stupně dostatečným způsobem ve věci přihlédl k tomu, že obžalovanému v řízení polehčovalo doznání a lítost nad spáchaným jednáním (§ 41 písm. l/, o/ tr. zákoníku), když prohlásil svoji vinu (§ 39 odst. 1 tr. zákoníku). Na druhou stranu soud prvního stupně správně uzavřel, že obžalovanému v rámci individualizace trestu přitěžuje jeho trestní minulost, když na nyní posuzovanou trestnou činnost lze nahlížet jako na speciální recidivu, neboť obžalovaný již byl pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 tr. zákoníku v minulosti opakovaně odsouzen (např. v trestní věci vedené u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp.zn. 18 T 166/2012, u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp.zn. 13 T 46/2019, u Okresního soudu v České Lípě pod sp.zn. 3 T 92/2019, u Okresního soudu v České Lípě pod sp.zn. 2 T 123/2022 a u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou pod sp.zn. 1 T 25/25022). Když krajský soud odhlédne od skutečnosti, že

obžalovaným tvrzené tíživé poměry nebyly vůbec předmětem dokazování před soudem prvního stupně, pak musí k námitkám obžalovaného doplnit, že obžalovaný se nemůže dovolávat polehčující okolnosti v podobě spáchání stíhaného jednání pod vlivem tíživých osobních a rodinných poměrů, které sám nezpůsobil (§ 41 písm. e/ tr. zákoníku), neboť z jeho obhajoby vyplynulo, že otec mu zemřel již v únoru 2024, a obžalovaný do výkonu trestu nenastoupil až do jeho zadržení dne 13.11.2024. Minimálně v tomto období obžalovaný nebyl pod jím tvrzeným vlivem tíživých osobních a rodinných poměrů, a přesto se dopouštěl stíhaného jednání. Kdyby obžalovanému skutečně a výlučně v nástupu do výkonu trestu bránily tíživé osobní a rodinné poměry, nastoupil by v únoru 2024 sám do výkonu trestu. K námitce obžalovaného o upřímné lítosti musí krajský soud konstatovat, že tato neodpovídá shora nastíněné obhajobě co do její logičnosti, a tudíž nelze soudu prvního stupně vyčítat, že k ní přistoupil velice kriticky, když jde navíc o opakované porušení povinnosti, které bylo obžalovanému uloženo rozhodnutím soudu či orgánu státní správy. Odpovídajícím způsobem rovněž soud prvního stupně vyhodnotil skutečnosti snižující a zvyšující společenskou škodlivost jednání obžalovaného. Společenská škodlivost jednání obžalovaného nebyla v řízení snižována žádnou relevantní skutečností. Společenská škodlivost jednání obžalovaného byla naopak podstatně zvyšována dobou, po kterou obžalovaný mařil nařízení nástupu výkonu trestu, a dále skutečností, že se tohoto jednání dopustil záhy poté, co vystoupil z výkonu předchozího trestu odnětí svobody (dne 18.1.2023 byl propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody uloženého mu Okresním soudem v České Lípě ve věci vedené pod sp.zn. 3 T 50/2021, a nyní posuzované trestné činnosti se dopustil v období od 21.3.2023 do 13.11.2024). Z uvedeného tak plyne, že trestné činnosti, za níž byl odsouzenému v nyní posuzované věci ukládán trest se obžalovaný začal dopouštět hned 2 měsíce poté, co vystoupil z citelného dvouletého trestu odnětí svobody. Ani opakovaně uložené a vykonané tresty odnětí svobody obžalovaného nemotivovaly v souvislosti se stíhaným jednáním k vedení řádného způsobu života. Mnohost dosavadních odsouzení obžalovaného (14 záznamů v opise rejstříku trestů, z nichž je hned 9 přičitatelných v rámci potrestání obžalovaného, kdy první záznam je z roku 1998) dokládá hlubokou zakořeněnost vzorců chování obžalovaného namířené k porušování různých zákonodárcem chráněných zájmů a jeho rezistenci ve vztahu k účelu trestní politiky, tedy k nápravě obžalovaného. Za takových okolností případu a míry trestněprávního narušení obžalovaného, kterého lze označit za osobu značně kriminálně narušenou, je tak vyloučeno, že by účelu trestní politiky, tedy naplnění individuální a generální prevence, mohlo být u obžalovaného dosaženo mírnějšími potrestáními než uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody. Ostatně obžalovanému byly v minulosti uloženy tresty nespojené s přímým výkonem (peněžitý trest, trest domácího vězení, podmíněný trest, obecně prospěšné práce), kdy tyto tresty byly změněny na nepodmíněný trest odnětí svobody (viz odsouzení obžalovaného ve věcech vedených u Okresního soudu v České Lípě pod sp.zn. 2 T 320/2004, u Okresního soudu v Uherském Hradišti pod sp.zn. 18 T 166/2012, u Okresního soudu v České Lípě pod sp.zn. 41 T 199/201 a u Okresního soudu v České Lípě pod sp.zn. 33 T 121/2016). Následně již obžalovaný čelil ukládání přímých trestů odnětí svobody (viz odsouzení obžalovaného ve věcech vedených u Okresního soudu v České Lípě pod sp.zn. 3 T 50/2021 a u Okresního soudu v České Lípě pod sp.zn. 2 T 123/2022). Z uvedeného je zcela evidentní, že vzhledem k osobě obžalovaného by uložení jiného druhu trestu, než nepodmíněného trestu odnětí svobody, nevedlo k tomu, aby obžalovaný vedl řádný život. Soud prvního stupně tak při ukládání trestu respektoval limity ustanovení § 55 odst. 2 tr. řádu ohledně ukládání trestu za přečiny. Dále je nutno uvést, že soud prvního stupně obžalovanému trest odnětí svobody uložil takřka při dolní hranici druhé čtvrtiny zákonné trestní sazby. Soud prvního stupně tak velice citlivě vyhodnotil polehčující okolnosti na straně obžalovaného (doznání, lítost a prohlášení viny), neboť jinak by s ohledem na zbylé okolnosti případu, zejména trestněprávní narušenost obžalovaného a délku páchání stíhaného jednání, připadalo trest ukládat v jeho horní polovině. Ze shora uvedených důvodů, či z důvodů rozvedených v napadeném rozsudku, krajský soud shledal odvolací návrh obžalovaného na

zmírnění soudem prvního stupně uloženého trestu nedůvodným a nepřiměřeně mírným ve vztahu k rozhodným okolnostem případu, osobě obžalovaného a možnostem jeho nápravy. Naopak za zcela přiměřené uvedeným požadavkům na individualizaci trestu krajský soud shledal postup soudu prvního stupně, který obžalovanému uložil trest stále ještě hluboko v dolní polovině zákonné trestní sazby, což dostatečným způsobem zohledňuje okolnosti případu, postoj obžalovaného ke stíhanému jednání, osobu obžalovaného a možnost jeho nápravy. Soud prvního stupně zcela důvodně zařadil obžalovaného k výkonu trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou, neboť pro to obžalovaný splňoval veškeré zákonné předpoklady uvedené v ustanovení § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

8. Vzhledem k tomu, že krajský soud nezjistil důvod ke změně nebo zrušení napadeného rozsudku v žádném z učiněných výroků, odvolání obžalovaného jako zcela nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obžalovaný a nejvyšší státní zástupkyně podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu a odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupkyně je povinna v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je dovolání napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu lhůty k podání dovolání.

Liberec 24.04.2025

Mgr. Lukáš Korpas, v. r.
předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudcem Mgr. Milanem Venclem v hlavním líčení konaném dne 13. listopadu 2024 v České Lípě,

takto:

Obžalovaný:

[REDACTED]

je vinen, že

dne 30. 9. 2024 nejméně v době od 13:55 do 14:00 hodin na pozemní komunikaci na benzínové čerpací stanici [REDACTED] v obci [REDACTED] a následně odtud po pozemní komunikaci č. [REDACTED] ve směru na obec [REDACTED] kde byl u č.p. [REDACTED] zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, OOP [REDACTED] řídil osobní motorové vozidlo zn. [REDACTED] RZ [REDACTED] barvy, ačkoli si byl vědom, že rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 12. 3. 2024, č. j. 4 T 27/2024-148, který nabyl právní moci téhož dne, mu byl mimo jiné uložen trest zákazu činností spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců, který dosud trvá,

tedy

mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že vykonával činnost, která mu byla takovým rozhodnutím zakázána,

čímž spáchal

přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku,

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

a odsuzuje se

podle 337 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 62 odstavec 1, § 63 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu **obecně prospěšných prací** ve výměře **300 (tři sta) hodin**.

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 4 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest **zákazu činnosti** spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu **12 (dvanáct) měsíců**.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v České Lípě po provedení hlavního líčení dospěl k závěrům, které jsou vyjádřeny ve výročí tohoto rozsudku. **Obžalovaný** [REDACTED] [REDACTED] po poučení a výzvě k vyjádření k návrhu na potrestání ve smyslu § 206a trestního řádu sice uvedl, že se cítí nevinný, ale přesto v rámci své výpovědi k věci samé učinil úplné doznání, neboť na dotaz, zda souhlasí to, co je mu návrhem na potrestání kladeno za vinu, tedy jestli 30. září 2024 řídil kolem 14. hodiny motorové vozidlo, odpověděl, že zcela bezpochyby ano a dále potvrdil, že současně věděl, že má uložen zákaz této činnosti. Konkrétně dále vypověděl, že se jednalo o vozidlo jeho matky, na kterou je registrováno. Jde o [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] Dobrá kamarádka [REDACTED] ho požádala o pomoc při řešení určitých životních problémů, do kterých se dostala, a proto řídil. Vezl ji domů do [REDACTED] u [REDACTED] [REDACTED] Obžalovaný k dotazu státní zástupkyně podrobněji popsal potíže své kamarádky a doplnil, že ji původně měl odvézt někdo jiný. Ke své osobě obžalovaný rovněž vypověděl, že byl veden na [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

má pouze uložen zákaz řízení motorových vozidel. Dochází stále na ambulantní léčbu k paní doktorce [REDACTED] [REDACTED] K majetkovým poměrům dodal, že je nemajetný, měsíční příjem má do 30 000 Kč. Platí soudem určené výživné ve výši 10 000 Kč měsíčně a dále platí insolventi ve výši 5 000 Kč měsíčně. K dotazu na případný trest obecně prospěšných prací obžalovaný uvedl, že by hrozně rád dělal v [REDACTED] nebo [REDACTED] Zranění [REDACTED] které viditelně měl k datu hlavního líčení, je podle obžalovaného pouze povrchové. Za to, co se stalo, se hlavně s ohledem na svou [REDACTED] stydí.

2. Dále soud v průběhu hlavního líčení jako svědka vyslechl policistu [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] vypověděl, že dne 30. 9. 2024, s kolegy [REDACTED] [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] prováděli hlídkovou službu v obci [REDACTED] a všimli si vozidla, které znali z minulosti, na čerpací stanici [REDACTED] které potom vyjelo směrem na obec [REDACTED] Když vozidlo následně zastavili, zjistili, že jej řídil obžalovaný [REDACTED] [REDACTED] Obžalovaný v průběhu kontroly spolupracoval, sám hlídce uvedl, že má platný zákaz řízení, kterého si je vědom. V autě byla kromě obžalovaného ještě spolujezdkyně, žena. Vozidlo bylo po kontrole ponecháno zabezpečené na místě, a s obžalovaným se jelo se na obvodní oddělení v [REDACTED]
3. Soud v rámci hlavního líčení také prováděl důkazy listinného charakteru. Soud měl zejména k dispozici úřední záznamy policie, správní rozhodnutí a výpis z evidenční karty řidiče. K dispozici byly i další listinné důkazy vztahujících se k osobě obžalovaného, včetně příslušného trestního spisu sp. zn. 4 T 27/2024. Z uvedených důkazů bylo soudem zjištěno, že dne 30. 9. 2024 prováděla policejní hlídka [REDACTED] [REDACTED] činnost mimo jiné v obci [REDACTED] Zde hlídka zaznamenala zájmové vozidlo zn. [REDACTED] [REDACTED] RZ [REDACTED] [REDACTED] barvy, které se rozhodla zkontrolovat. Při kontrole bylo zjištěno, že vozidlo řídí obžalovaný [REDACTED] [REDACTED] ačkoli má tuto činnost zakázána správními i soudními rozhodnutími. Ve vozidle byla kromě obžalovaného ještě spolujezdkyně – [REDACTED] [REDACTED] Obžalovaný [REDACTED] [REDACTED] byl policistou podroben pozitivnímu testu na návykovou látku kokain, a současně byl negativní na alkohol. Poté byl obžalovaný zajištěn a převezen na OOP [REDACTED] Průběh kontroly je zaznamenán na videozáznamu pořízeném ze služebního vozu policie a také z kamery umístěné na těle policisty [REDACTED] [REDACTED] Podle

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

protokolu o zadržení byl obžalovaný omezen dne 30. 9. 2024 na svobodě od 14:13 hodin do 16:10 hodin, kdy byl propuštěn na svobodu. Obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] má 14 záznamů v evidenční kartě řidiče. Z karty řidiče je také zjevné, že obžalovaný byl držitelem řidičského průkazu, ale od 30. 10. 2023 ho má zadržen. Obžalovaný měl vysloveny opakované zákazy řízení všech motorových vozidel od roku 2015, aktuálně od 10. 6. 2023 až do 15. 7. 2027. Kromě toho obžalovaný nemá evidován žádný trestný bod. Podle seznamu přestupků byl obžalovaný opakovaně postihován buď pokutami na místě, či v příkazním řízení. Poslední tři záznamy odpovídají rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 12. 3. 2024, č. j. 4 T 27/2024-148. V evidenci přestupků nemá obžalovaný žádný záznam a obdobná informace plyne i ze zprávy o pověsti z místa bydliště. V Rejstříku trestů má sice obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] 7 záznamů, které počínají v roce 2014, ale negativně lze přihlížet toliko k posledním třem z nich, které jsou navíc zčásti ve vztahu souhrnnosti. Z připojeného trestního spisu Okresního soudu v České Lípě sp. zn. 4 T 27/2024 bylo zjištěno, že obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] byl rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 12. 3. 2024, č. j. 4 T 27/2024-148, který byl vyhlášen v jeho přítomnosti a nabyt právní moci téhož dne, uznán vinným dvěma přečiny maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku. Za jeden uvedený trestný čin a za totožný sbíhající se další trestný čin mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců. S ohledem na souhrnnost je třeba uvést, že současně byl ve výroku o trestu zrušen rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 8. 2. 2024, č. j. 3 T 5/2024-111, který nabyt právní moci téhož dne, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Dále byl obžalovanému uložen za další trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku i samostatný trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou. Z výkonu obou nepodmíněných trestů odnětí svobody byl obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] po započtení vazby propuštěn na svobodu dne 15. 7. 2024. Výše citovaný trest zákazu činnosti s největší pravděpodobností bude u obžalovaného ukončen až dne 15. 7. 2027.

4. Po provedeném dokazování a po jeho zhodnocení dospěl Okresní soud v České Lípě k jednoznačnému a bezpečnému závěru, že se podařilo prokázat, že se obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] dopustil jednání, které mu bylo státním zástupcem kladeno za vinu v podaném návrhu na potrestání. Obžalovaný se bez výhrad k jednání doznal a jeho doznání je zcela v souladu se všemi provedenými důkazy. Z jasného doznání a všech důkazů, které byly shromážděny, bylo bezpečně zjištěno, že obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] dne 30. 9. 2024 v době od 13:55 do 14:00 hodin na pozemní komunikaci na benzínové čerpací stanici [REDAKCE] v obci [REDAKCE] a následně po pozemní komunikaci č. [REDAKCE] ve směru na obec [REDAKCE] kde byl u č.p. [REDAKCE] zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, OOP [REDAKCE] řídil osobní motorové vozidlo zn. [REDAKCE] RZ [REDAKCE] [REDAKCE] barvy, ačkoli si byl vědom, že rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 12. 3. 2024, č. j. 4 T 27/2024-148, který nabyt právní moci téhož dne, mu byl mimo jiné uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců, který dosud trvá. Uvedeného jednání se obžalovaný dopustil úmyslně, tedy chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit zájem chráněný tímto zákonem, tj. zájem na řádném výkonu rozhodnutí soudů. Jednání obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] bylo proto soudem kvalifikováno stejně jako v návrhu na potrestání jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku.
5. Při úvahách o druhu a výši trestu soud zhodnotil veškeré okolnosti uvedené v příslušných pasážích trestního zákoníku. Vzhledem k procesnímu postoji obžalovaného a dalším důkazům lze obžalovanému [REDAKCE] [REDAKCE] přiznat polehčující okolnost doznání i napomáhání k jeho objasnění. Na druhou stranu obžalovanému nepochybně přitěžuje, způsob jeho dosavadního života i jeho trestně právní narušenost, která byla bezpečně zjištěna zejména z připojeného

trestního spisu, Opisu rejstříku trestů a výpisu z evidenční karty řidiče. Při hodnocení přitěžujících okolností nicméně soud nemohl zcela mechanicky dvakrát hodnotit předchozí odsouzení obžalovaného (rozsudek Okresního soudu v České Lípě sp. zn. 4 T 27/2024), neboť současně toto odsouzení zakládá i nyní posuzovanou právní kvalifikaci jednání obžalovaného. Obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ spáchal jeden trestný čin, u kterého horní hranice trestní sazby stanovená zákonodárcem nepřevyšuje pět let. Okresní soud proto v souladu s ustanovením § 55 odstavec 2 trestního zákoníku učinil závěr, že stále není naplněna zde uvedená podmínka pro uložení již přímého nepodmíněného trestu odnětí svobody, ale naopak, že je možnost ještě zcela výjimečně potrestat obžalovaného alternativním trestem, tedy v tomto konkrétním případě trestem obecně prospěšných prací, protože jiná alternativa s výjimkou podmíněného odsouzení s dohledem zjevně nepřichází v úvahu. Zejména soud nemohl uvažovat o trestu peněžitém vzhledem k tomu, že obžalovaný je nemajetný a jeho příjmy ze smlouvy o dílo pokryjí pouze náklady na živobytí, soudem určené výživné a insolvenční. S ohledem na výše uvedené nepřehlédnutelné přitěžující okolnosti i skutečnost, že obžalovaný se dosud projevil jako velmi nepoučitelný byl tento alternativní druh trestu ukládán na samé horní hranici příslušné trestní sazby. Obžalovanému ■■■■■ ■■■■■ byl proto okresním soudem uložen citelný trest obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin, aby tak dostal poslední šanci prokázat, že jeho opětovný návrat do přímého výkonu trestu odnětí svobody, zatím není třeba. Vzhledem k tomu, že trestná činnost obžalovaného zcela úzce souvisí s řízením motorových vozidel, byl jako vhodný a nezbytný uložen obžalovanému ■■■■■ ■■■■■ současně i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Trest byl uložen při spodní hranici sazby zejména s ohledem na skutečnost, že v rámci jiných správních i trestního řízení byl již tímto druhem trestu obžalovaný postížen a dosud takto uložené tresty bude vykonávat až do července roku 2027. Na druhou stranu soud připomíná, že obžalovanému byl tento druh trestu uložen jako zvýraznění skutečnosti, že právě na soudem stanovenou dobu je mu zakázáno, aby se účastnil silničního provozu jako řidič jakéhokoliv motorového vozidla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno do **osmi** dnů od jeho doručení, prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě, podat odvolání, o kterém by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci.

Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání je třeba doručit **ve trojím vyhotovení**.

Toto právo nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly.

Česká Lípa 13. listopadu 2024

Mgr. Milan Vencl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Veronika Pešková.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 24. dubna 2025 v senátě složeném z z předsedkyně JUDr. Jitky Tomsové a soudců JUDr. Blanky Škrétové a Mgr. Františka Jahůdky v trestní věci

obžalovaného: [REDACTED]

o odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v České Lípě proti rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 13. 11. 2024 pod č. j. 2 T 145/2024-53,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek **zrušuje** ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **nově rozhoduje** tak, že se

obžalovaný: [REDACTED]

odsuzuje

podle 337 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře **3 (tří) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 73 odstavec 1, odstavec 4 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest **zákazu činnosti** spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu **12 (dvanáct) měsíců**.

Jinak zůstává napadený rozsudek **nezměněn**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 13.11.2024 pod čj. 2 T 145/2024-53 byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným, že dne 30. 9. 2024 nejméně v době od 13:55 do 14:00 hodin na pozemní komunikaci na benzínové čerpací stanici [REDAKCE] v obci [REDAKCE] a následně odtud po pozemní komunikaci č. [REDAKCE] ve směru na obec [REDAKCE], kde byl u č.p. [REDAKCE] zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, OOP [REDAKCE] řídil osobní motorové vozidlo zn. [REDAKCE] barvy, ačkoli si byl vědom, že rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 12. 3. 2024, č. j. 4 T 27/2024-148, který nabyl právní moci téhož dne, mu byl mimo jiné uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců, který dosud trvá.
2. Skutek byl právně kvalifikován jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku.
3. Za toto jednání byl obžalovaný odsouzen podle 337 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 62 odstavec 1, § 63 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu **obecně prospěšných prací** ve výměře **300 (tři sta) hodin**. Podle § 73 odstavec 1, odstavec 4 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest **zákazu činnosti** spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu **12 (dvanáct) měsíců**.
4. Proti tomuto rozsudku podala odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v České Lípě. Odvolání podala v neprospěch obžalovaného do výroku o trestu. Státní zástupkyně nesouhlasí s argumentací soudu prvního stupně, kterou v odstavci 5 odůvodnil uložení alternativního trestu. Státní zástupkyně poukazuje na to, že jednání by bylo trestné i bez předchozího odsuzujícího rozsudku, neboť obžalovaný měl uložen zákaz činnosti řadou rozhodnutí ve správním řízení a tyto také nerespektoval. Poukazuje na to, že obžalovaný za předchozí porušení zákazu činnosti dne 15.7.2024 vykonal nepodmíněný trest odnětí svobody. Přesto opět zákaz činnosti nereflektoval, proto neshledával důvod, aby mu byl v nyní ukládán trest mírnější. Obžalovaný zákaz činnosti porušuje opakovaně a pod vlivem omamných látek. Z předchozího odsouzení, ani z výkonu trestu, si nevzal žádné ponaučení, když po dvou měsících od propuštění opět zákaz mařil. Dle státní zástupkyně si je obžalovaný uložených trestů vědom, přesto je zcela úmyslně porušuje. Jeho vysvětlení u hlavního líčení postrádá logiku. Skutek se stal 30.9.2024 v pondělí, kdy zcela jistě nebylo nutné, aby obžalovaný kamkoli vezl svou kamarádku, která nesehnala taxi. Státní zástupkyně je přesvědčena, že uložený trest je nepřiměřeně mírný. U obžalovaného shledává naplněny předpoklady § 55 odst. 2 tr. zákoníku pro uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Poukazuje i na trestní minulost obžalovaného vyplývající z opisu rejstříku trestů. Obžalovaný v něm má vedeno sedm záznamů pro různou trestnou činnost. V minulosti byl také ve výkonu trestu odnětí svobody a měl možnost se z něho poučit. Nepřiměřeně mírný shledává i trest zákazu činnosti uložený na samé spodní hranici zákonné trestní sazby. Obžalovaný je recidivista, který se opakovaně dopouští trestné činnosti v souvislosti s řízením motorových vozidel a uložené zákazy nerespektuje. Neshledává důvod pro uložení mírnějšího trestu. Navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a obžalovanému uložil trest odnětí svobody ve výměře nejméně 7 měsíců se zařazením do věznice s ostrahou a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 24 měsíců.
5. Veřejné zasedání bylo konáno v nepřítomnosti obžalovaného. Obžalovaný byl o jeho konání vyrozuměn krajským soudem na adresu trvalého bydliště [REDAKCE] a na adresu, kterou určil pro doručování, [REDAKCE]. Obě vyrozumění byla obžalovanému zaslána prostřednictvím pošty jako zásilky do vlastních rukou. Na obou adresách si obžalovaný vyrozumění převzal dne 3.4.2025, což potvrdil podpisem na obou dodejkách. Ke dni konání veřejného zasedání měl obžalovaný zachovánu lhůtu 5 dnů k přípravě. Včas a řádně byl o konání veřejného zasedání

vyrozuměn také státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci. Dne 17.4.2025 obžalovaný zaslal krajskému soudu písemné sdělení, že omlouvá svou neúčast na veřejném zasedání z důvodu neodkladné služební cesty mimo území ČR a žádá o stanovení nového termínu veřejného zasedání. Obžalovaný byl krajským soudem poučen o nezbytnosti doložit důvod, který mu brání v účasti na veřejném zasedání, aby omluva a žádost o odročení mohly být posouzeny. Obžalovaný následně krajskému soudu zaslal dohodu o provedení práce se společností se sídlem v [REDAKCE] na dobu od 16.4.2025 do 30.4.2025. Dohoda je datována 15.4.2025. Krajský soud tuto omluvu a žádost o odročení veřejného zasedání neshledal důvodnou. Obžalovaný vyrozumění o konání veřejného zasedání obdržel dříve, již dne 3.4.2025, před uzavřením uvedené dohody. Obžalovaný si již v době před přijetím tohoto smluvního závazku byl vědom, že na den 24.4.2025 má nařízeno veřejné zasedání v této trestní věci. Ve vyrozumění byl poučen o možnosti konání veřejného zasedání v jeho nepřítomnosti. Pokud měl obžalovaný zájem se veřejného zasedání zúčastnit, měl dle nařízeného termínu jeho konání organizovat své pracovní a jiné aktivity. Krajský soud měl zachovány zákonné předpoklady pro konání veřejného zasedání v nepřítomnosti obžalovaného.

6. Z podnětu včas a řádně podaného odvolání krajský soud podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelného výroku o trestu, proti kterému odvolání směřuje, a správnost řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Krajský soud nezjistil, že by vytýkané vady měly původ v jiném výroku napadeného rozsudku než ve výroku o trestu, proti kterému odvolání směřuje.
7. Ve vztahu k řízení před soudem prvního stupně krajský soud nezjistil žádné procesní vady, které by zakládaly důvod pro zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Hlavní líčení proběhlo v souladu s trestním řádem při zachování zákonných ustanovení, která se týkají práv obžalovaného na obhajobu a na řádné objasnění věci.
8. Krajský soud na podkladě podaného odvolání přezkoumal napadený výrok o trestu a shledal odvolání důvodným.
9. Státní zástupkyně důvodně namítá, že obžalovanému přitěžuje zejména jeho trestní minulost. Obžalovaný se opakovaně dopouští různé trestné činnosti. Od konce roku 2023 a v roce 2024 pak opakovaně řídil motorové vozidlo, ač mu tato činnost byla zakázána. Za toto jednání byl Okresním soudem v České Lípě rozsudkem ze dne 12.3.2024 pod čj. 4 T 27/2024-148 odsouzen za dva trestné činy maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ke dvěma nepodmíněným trestům odnětí svobody. První z nich byl uložen za skutky spáchané dne 9.1.2024 a 12.1.2024. Obžalovaný byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 4 měsíce a k trestu zákazu činnosti 18 měsíců. Trest byl ukládán jako souhrnný k trestu uloženému Okresním soudem v České Lípě ve věci 3 T 5/2024, ve které byl také odsouzen pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Druhý trest byl uložen za skutek ze dne 13.1.2024 a obžalovaný byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Oba nepodmíněné tresty odnětí svobody obžalovaný vykonal dne 15.7.2024. Je zřejmé, že se nyní posuzované trestné činnosti obžalovaný dopustil krátce po propuštění z výkonu uvedených trestů. Státní zástupkyně důvodně poukazuje i na pozitivní nález orientačního vyšetření obžalovaného na přítomnost uávykových látek. Tyto skutečnosti je třeba nesporně hodnotit k tíži obžalovaného.
10. Naopak ve prospěch obžalovaného svědčí jeho doznání a skutečnost, že od počátku s Policií ČR spolupracoval, což před soudem potvrdil svědek policista [REDAKCE]. Přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku je trestným činem, který patří mezi typově méně závažné. S ohledem na uvedené skutečnosti měl soud prvního stupně ještě

určité předpoklady pro úvahy o uložení alternativního trestu nespojeného s odnětím svobody. Po vyhlášení napadeného rozsudku však obžalovaný spáchal další trestný čin, za který již byl pravomocně odsouzen. Ač obžalovaný při hlavním líčení deklaroval snahu stabilizovat způsob svého života, plnit vyživovací povinnost k dítěti a podmínky insolvence, selhal krátce, jeden měsíc, od vyhlášení napadeného rozsudku. Dne 12.12.2024 se dopustil přečinu poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. řádu, kdy úmyslně poškodil vstupní dveře do domu a u domu zaparkované vozidlo. Za tento trestný čin byl obžalovaný odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 1.4.2025 pod čj. 5 T 164/2024-100 k trestu obecně prospěšných prací 300 hodin. Rozsudek nabyl právní moci dne 1.4.2025. Spáchání dalšího trestného činu krátce po vyhlášení rozsudku v této věci, ve které mu soud dal ještě šanci v podobně trestu obecně prospěšných prací, je dokladem vyšší míry trestněprávní narušenosti obžalovaného a svědčí o zúžených možnostech jeho nápravy. Na tuto situaci pak musel krajský soud reagovat i v rámci přezkoumání výroku o trestu v této věci a při hodnocení hledisek pro stanovení druhu a výměry trestu. Obžalovaný takovým chováním projevil zcela přehlíživý postoj k tomuto trestnímu řízení a k hrozící sankci. Za této situace jsou dle krajského soudu již naplněny předpoklady pro uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody vyžadované ustanovením § 55 odst. 2 tr. zákoníku. Dle tohoto ustanovení lze za trestné činy, u nichž horní hranice trestní sazby odnětí svobody nepřevyšuje 5 let uložit nepodmíněný trest odnětí svobody jen za podmínky, že by vzhledem k osobě pachatele uložení jiného trestu zjevně nevedlo k tomu, aby vedl řádný život. Pokud obžalovaný krátce po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody opakovaně páchá novou trestnou činnost bez ohledu na ukládané a hrozící sankce, je zjevné, že účelu trestu nelze dosáhnout jinak než uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody.

11. S ohledem na nižší závažnost spáchaného činu, polehčující okolnost doznání a spolupráci obžalovaného s orgány činnými v trestním řízení, krajský soud došel k závěru, že je možné na obžalovaného působit ještě velmi mírným nepodmíněným trestem odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Jedná se o trest ještě v první čtvrtině zákonné trestní sazby. S ohledem na uvedené polehčující okolnosti krajský soud neshledal nezbytným působit na obžalovaného přísnějším nepodmíněným trestem odnětí svobody, jak byl navrhován státní zástupkyní v odvolání.
12. Krajský soud na podkladě podaného odvolání přezkoumal i výrok o trestu zákazu činnosti. Zákonné předpoklady pro uložení tohoto trestu vyplývající z § 73 odst. 1 tr. zákoníku byly nesporně splněny. Obžalovaný se činu dopustil v souvislosti s řízením motorového vozidla. Trest byl soudem prvního stupně ukládán ve výměře jednoho roku, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že je třeba zohlednit dříve uložené a dosud nevykonané tresty zákazu činnosti. Předpokládaný konec těchto dříve ukládaných trestů zákazu činnosti má obžalovaný veden ke dni 15.7.2027. S ohledem na tuto nevykonanou délku dosud uložených trestů zákazů činnosti není důvod v tomto případě ukládat trest zákazu činnosti jakýmkoliv způsobem navyšovat.
13. K odvolací argumentaci státní zástupkyně musí krajský soud pro úplnost také uvést, že obžalovaný byl uznán vinným pro nerespektování trestu zákazu činnosti, který mu byl uložen rozhodnutím soudu ve věci 4 T 27/2024. Trestnost činu je tedy dána nerespektováním tohoto rozhodnutí soudu, kterým obžalovaný mařil uložený trest zákazu činnosti. Obžalovaný nebyl odsouzen pro maření jiných rozhodnutí vydaných ve správním řízení. K tíži obžalovaného je však možné hodnotit intenzitu, s jakou v posledních letech uložené tresty zákazu činnosti porušoval a spáchání tohoto činu v krátké době poté, kdy trest odnětí svobody za tyto trestné činy vykonal.
14. Vzhledem k tomu krajský soud na podkladě podaného odvolání dle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a současně nově rozhodl tak, že obžalovanému uložil dle § 337 odst. 1 tr. zákoníku nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 měsíců, pro jehož výkon ho podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1,

4 tr. zákoníku obžalovanému uložil i trest zákazu činnosti na 12 měsíců shodně jako v napadeném rozsudku. Jinak zůstal napadený rozsudek ve výroku o vině nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání. Dovolání **může** podat nejvyšší státní zástupce, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a odsouzený pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, které se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený **může** podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se **nepovažuje** za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání **lze** podat ve lhůtě **2 (dvou) měsíců** od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje, a to u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (tj. Okresní soud v České Lípě). O podaném dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. Dovolání **musí** obsahovat (vedle obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 tr. ř.) i údaje, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen uvést, zda dovolání podává ve prospěch či v neprospěch odsouzeného. Rozsah a důvody dovolání **lze** měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Liberec 24. dubna 2025

JUDr. Jitka Tomsová v.r.
předsedkyně senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudcem JUDr. Mgr. Pavlem Křížem při hlavním líčení konaném dne 8. října 2024 v České Lípě

takto:

Obžalovaný

je vinen, že

v přesně neurčené době koncem srpna roku 2022 pomocí prostředků dálkové komunikace a následně dne 2. 9. 2022 osobně na adrese [REDACTED] č. p. [REDACTED] sjednal a uzavřel s [REDACTED] kupní smlouvu, jejímž předmětem byl prodej vozidla zn. [REDACTED] RZ: [REDACTED] barvy, VIN: [REDACTED] za částku 60.000 Kč, přičemž si byl od počátku vědom toho, že není majitelem uvedeného vozidla a tudíž ho nemůže prodat, neboť jeho majitelem byl v době od 26. 11. 2021 do 14. 12. 2022, kdy došlo k zániku vozidla v registru silničních vozidel, [REDACTED], který o prodeji vozidla nebyl informován a nedal k němu souhlas, tudíž se poškozená [REDACTED] nemohla stát vlastníkem vozidla a nemohlo dojít k přepisu vozidla na její osobu, čímž poškozenou uvedl v omyl a dne 2. 9. 2022 od ní přijal v hotovosti zálohu na koupi vozu ve výši 35.000 Kč,

a dále v souvislosti s uvedeným prodejem vozidla, jeho opravami a dodáním vozidla v období od září roku 2022 do 29. 10. 2022 z přesně neurčeného místa, pomocí prostředků dálkové komunikace, pod různými záminkami (opravy na vozidle, nafta, aj.), vylákal od poškozené [REDACTED] níže uvedené částky, které mu zaslala v domnění, že po uhrazení všech těchto dalších nákladů se stane majitelkou předmětného vozidla a dojde k přepisu vozidla na její osobu, ač k tomu dojít nemohlo, a finanční prostředky poškozená zaslala pomocí služby [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zasílání peněz a jednalo se o částky:

- dne 5. 9. 2022 částku 10.000 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 390 Kč,
- dne 6. 9. 2022 částku 12.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 390 Kč,

- dne 7. 9. 2022 částku 12.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 390 Kč,
- dne 14. 9. 2022 částku 4.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 130 Kč,
- dne 16. 9. 2022 částku 1.000 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 80 Kč,
- dne 19. 9. 2022 částku 10.000 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 390 Kč,
- dne 21. 9. 2022 částku 7.000 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 290 Kč,
- dne 22. 9. 2022 částku 3.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 130 Kč,
- dne 24. 9. 2022 částku 5.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 290 Kč,
- dne 26. 9. 2022 částku 1.000 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 80 Kč,
- dne 1. 10. 2022 částku 1.400 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 80 Kč,
- dne 3. 10. 2022 částku 800 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 80 Kč,
- dne 5. 10. 2022 částku 1.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 80 Kč,
- dne 7. 10. 2022 částku 1.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 80 Kč,
- dne 10. 10. 2022 částku 500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 80 Kč,
- dne 27. 10. 2022 částku 3.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 130 Kč,
- dne 29. 10. 2022 částku 2.000 Kč, v poplatek za odeslání činil 130 Kč,

a dále [REDACTED] dne 7. 10. 2022 předala v hotovosti 2.500 Kč, přičemž v souladu se svým původním záměrem poškozené vůz nikdy nedodal a nabídku prodeje vozu a jeho další jednání související s opravami a dodáním vozu činil se záměrem vylákat od poškozené finanční prostředky, které mu poškozená skutečně předala a zaslala, a takto od poškozené vylákal částku 119.420 Kč představující kupní cenu za vozidlo a další výdaje spojené mj. s opravami vozidla, čímž byla poškozené [REDACTED] způsobena celková škoda včetně poštovních poplatků ve výši 119.420 Kč,

tedy

sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku větší škodu,

čímž spáchal

přečin podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **18 (osmnácti) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradě škody poškozené [REDACTED] částku ve výši 90 200 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená [REDACTED] odkazuje se zbytkem svého uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Po provedení hlavních líčení dospěl soud k závěrům, které jsou popsány ve výrocích tohoto rozsudku.
2. Obžalovaný [redacted] se k žalovanému jednání nedo znal, před soudem vypověděl, že vlastníkem automobilu byla jeho matka. S paní [redacted] a panem [redacted] ho seznámila jeho přítelkyně. Byl u nich na návštěvě a od začátku říkal, že auto není jeho. Paní [redacted] (bývalá přítelkyně obžalovaného) se ohledně prodeje auta domlouvala s jeho matkou. O koupi auta projevila zájem paní [redacted] (poškozená), informoval ji, že je auto v katastrofálním stavu, že jsou nutné opravy. Poškozenou informoval, že auto veze na „počítač“, to dělal [redacted] přijel podvalem, protože to auto nejelo, pomohl mu ho naložit, ale kam ho odvezl neví. O vadách ji informoval, opravené auto by mělo hodnotu 140 000 až 150 000 Kč, bez oprav ho nabídl za 60 000 Kč. Předpokládal, že si pro auto přijede a napíše se smlouva, k tomu nedošlo. Pro auto si poškozená nepřijela 3x. Vezl jí pak auto do [redacted] kam poškozená přijela vlakem. Obžalovaný jí ukázal malý a velký technický průkaz (uloženo za stínítkem), řekl jí, ať si auto prohlédne, že jí pak do tří dnů s matkou předá kupní smlouvu. Poškozená mu řekla, že automat řídit neumí a auto si nepřevzala. Vlastníkem automobilu byl [redacted] bylo to napsané v technickém průkazu, ale smlouvu měla jeho matka a mohla s autem manipulovat, mohla ho prodat. Matka mu řekla, ať na prodej dohlédne. Zálohu ve výši 35 000 Kč mu předala poškozená u sebe doma. Z této částky zaplatil nějaké opravy, ten počítač asi – připojení k počítači, které stálo asi 7 000 Kč. V době, kdy bral první zálohu měla být vlastníkem vozu jeho matka, smlouvu viděl, smlouva je u matky. Na autě se následně měnila zadní puška, v autě to křupalo, myslel si, že je to špatná poloosa, ale byly to vylétané jehličky ze zadní převodovky. Měnila se převodovka, destičky. Poškozená si pak opět pro auto nepřijela, následně chtěla podepsat od obžalovaného nějakou smlouvu, kdy on ji zopakoval, že není majitelem vozu, že to je jeho matka. Někjaké peníze mu dala poškozená přímo do ruky, něco chodilo přes poštovní poukázky, které vybírala paní [redacted] Obžalovaný ví o 65 000 Kč, 35 000 Kč dostal do ruky u poškozené doma, 10 000 Kč mu poslala, pak 5 000 Kč a 5 000 Kč.
3. Poškozená – svědkyně [redacted] vypověděla, že jí obžalovaný nabídl automobil [redacted] za 60 000 Kč. Část peněz mu uhradila, když přijel za ní do [redacted] předem jí řekl, že neví, jestli dojde, že na autě zlobí alternátor. Žádné jiné závady neavizoval. Auto nepřivezl, prý došlo k nějakým závadám, pak už jen tahali z poškozené peníze na různé opravy a benzin. V [redacted] za obžalovaným byla, chtěla už dořešit předání vozu. Auto si nechtěla převzít bez kupní smlouvy, obžalovanému důvěřovala, rozhodla se proto financovat ty opravy. [redacted] jí pak informovala, že obžalovaného rodina tlačí do toho, aby auto prodal za 120 000 Kč, což poškozené nevadilo, protože věřila tomu, že obžalovaný je oprávněný jí vůz prodat. Doklady ani smlouvu neviděla, obžalovaný tvrdil, že má smlouvu od právníka, že s vozem může manipulovat. Smlouvu podepisovali na poště v [redacted] tam opisovala údaje z technického průkazu, kde byl uveden pan [redacted] Obžalovaný ale tvrdil, že auto je napsané na jeho bratra, protože on má exekuce, ale že on s ním může nakládat. Částku 35 000 Kč předala obžalovanému u sebe doma v [redacted] Pak už vše řešili telefonicky, peníze posílala vždy [redacted] na [redacted] která je pak vyzvedla. Obžalovaný měl propadlou občanku, to se zjistilo při přepisu na poště v [redacted] Celou dobu komunikovali prostřednictvím SMS, přes messenger a volali si, komunikovala s paní [redacted] nebo s obžalovaným. Osobně se viděli tak 5-6x. Auto viděla zdálky, pak přes videohovor a potom v [redacted] když měli s vozem jet do [redacted] Do [redacted] měli jet, protože obžalovaný začal být nepříjemný, že do toho auta jenom cpe peníze a nic z toho nemá. Poškozená mu řekla, ať to auto klidně prodá jinde, ale ať jí vrátí, co do toho vrazila. Z toho nakonec sešlo, poškozená čekala na obžalovaného tři hodiny v [redacted]

ale když přijel, řekl, že do ■■■■■ nemůžou, protože na autě praskla turbo hadice. Auto zkusila řídit, ale nešlo to, kvůli rozbitému posilovači. Obžalovaný jí nabídl, že má známého, co může vozidlo opravit levněji než v autorizovaném servisu, tak s opravou souhlasila. Auto odmítla převzít bez kupní smlouvy. S matkou obžalovaného mluvila asi jednou, nikdy s ní koupí vozu neřešila. Že je majitelkou toho vozu se dozvěděla až na policii. Co se týká oprav, poškozená si vybavuje, že se kupoval alternátor, autobaterie, ráfek, levně se koupila čtyři nová kola, turbo hadice, brzdové destičky a pak taky obžalovanému zasílala příspěvky na benzin. Pak mělo být auto nabouráno, obžalovaný jí volal, že ho ukradli nějakí pubertáči a nabourali ho, že pojišťovna pak uhradí škodu. Pak chtěli ještě doplatit povinné ručení. Obžalovaný s paní ■■■■■ po ní chtěli půjčit peníze, které jim zaslala s tím, že to odečtou od ceny vozu. S ■■■■■ a ■■■■■ podepsala smlouvu o náhradě škody ve výši 120 000 Kč, chtěli se s ní vypořádat za obžalovaného, od dubna 2023 jí posílají splátky ve výši 3 000 Kč, zaplacen je cca 33 000 Kč. Sepsali doklad o předání peněz.

4. Svědčyně ■■■■■ uvedla, že obžalovaný je její syn. Předmětný vůz ■■■■■ si svědkyně zakoupila od pana ■■■■■ někdy v roce 2021 nebo 2022 za částku 160 000 Kč -170 000 Kč, hradila to na splátky, smlouva byla písemná, k prepisu mělo dojít až po splacení kupní ceny. Papír na to měla, že s vozem může nakládat, měla plnou moc od pana ■■■■■ Věděla, že nebude moci řídit, tak poprosila svoje děti, aby jí pomohly najít kupce, na kterého se pak vůz přepíše, že pan ■■■■■ poskytne potřebnou součinnost. Ozvala se ■■■■■ že vůz by si koupila její nevlastní matka. ■■■■■ v té době chodila s jejím synem, což je obžalovaný. Tomu přišla obsílka, že musí nastoupit do vězení, tak jí řekl, že musí dořešit prepis toho vozu na poškozenou. Svědkyně tedy požádala svoji dceru, aby to dořešila, protože ona je nemohoucí, ať si poškozená vybere jiné auto na leasing, nebo že jí (poškozené) splatí, co jí obžalovaný dluží. Nakonec se dohodli na splátkách, které hradí její dcera, protože ona peníze nemá. Auto nakonec zrušila, u technického průkazu odstříhla roh a vrátila ho panu ■■■■■ Kupní cenu zaplatila celou. S poškozenou zněla dohoda tak, že ona vyplatí svědkyni zbytek peněz, ten se dá panu ■■■■■ a udělá se prepis. Svědkyně následně uvádí, že kupní cenu již splatila v době, kdy její syn jednal s poškozenou o prodeji vozu. Její syn ale toto nevěděl, řešil jen prodej. O žádné nehodě nevěděla. Poškozená u ní byla jednou na návštěvě, svědkyně s ní chtěla jít auto přepsat, ale poškozená to odmítla s tím, že bude jednat jen s obžalovaným, protože se na autě ještě řeší nějaké opravy.

5. Svěděk ■■■■■ vypověděl, že předmětný vůz prodal ■■■■■ za částku 120 000 Kč, na splátky, auto měl napsané na sebe, prepis provádí vždy až s poslední splátkou. Auto bylo ■■■ let staré, ale pojízdné. V době prodeje potřebovalo pouze běžný servis. K prepisu nedošlo, protože auto bylo zničené, odvezlo se ke sešrotování, potom se odhlásilo. Bylo nepojízdné, neopravitelné. Doplaceno bylo až po sešrotování. S ■■■■■ byl domluven tak, že pokud mu vůz doplatí, lze ho přepsat i na někoho jiného rovnou, ale žádnou plnou moc jí nedával.

6. Svědčyně ■■■■■ vypověděla, že poškozené nabídli, že si od nich může koupit auto, a to buď ve stavu, v jakém je, nebo že na něm zařídí opravy a poškozená na to pošle finance. Poškozená souhlasila s druhou možností, finance poslala a auto se opravilo. Peníze zasílala na poštu prostřednictvím ■■■■■ na jméno svědkyně, ta je vybrala a předala obžalovanému, přičemž veškeré peníze šly na opravy auta, byly to tisíce, kolik přesně ale neví. Oprav se neúčastnila, nic bližšího neví. Auto si několikrát půjčil ■■■■■ Auto bylo psané na matku obžalovaného. S poškozenou se ohledně auta viděla v ■■■■■ anebo v ■■■■■ poškozená si vůz nepřevzala, říkala, že příště přijede s řidičem, protože to s auty moc neumí. Poškozená auto viděla třeba 10x. Svědkyně si myslí, že poškozená věděla, že obžalovaný není vlastníkem auta, on jí to říkal. Poškozená měla možnost auto převzít asi 3x.

7. Svědek [REDACTED] [REDACTED] vypověděl, že obžalovaný přivezl nepojízdné auto na laně, měla tam být závada na zadním diferenciálu nebo upadlá kardanová hřídel nebo hard D spojka. Svědek to opravil, obžalovaný vůz vyzvedl asi až po třech týdnech, za opravu zaplatil, auto si odvezl. Oprava stála do deseti tisíc, doklady k opravě nemá, možná by dohledal zakázkový list, ale není si jistý.
8. Svědek [REDACTED] [REDACTED] vypověděl, že [REDACTED] [REDACTED] specializuje se na opravy [REDACTED] [REDACTED] práce. Na předmětné vozidlo si již nepamatuje. Dohledal ale doklad o provedených pracích, na vozidle se opravoval „fuse modul“ vícefunkční řídicí jednotka, jedná se o běžnou závadu na vozech [REDACTED]. Vozidlo na odtažové službě přivezl pan [REDACTED] jestli kvůli tomu volal i obžalovaný, nedokáže říct. Od účetní si vyžádal kopii dokladu o opravě, kopii předal i [REDACTED]. Jestli se na tomto konkrétním voze opravovalo ještě něco, nedokáže říct, sotva si vybavil tuto opravu, byl problém to dohledat i v účetnictví. Neeviduje zákazníky, ale vozidla podle SPZ nebo kódu. Pan [REDACTED] je jeho dlouholetý partner, pro rodinu [REDACTED] auta také opravuje, neměl tedy důvod k pochybám.
9. Rozhodné skutkové okolnosti jsou doloženy též opatřenými listinnými důkazy. Z dokladů o odeslání peněz (čl. 30–47) vyplývá, že poškozená [REDACTED] [REDACTED] zasílá různé finanční částky obžalovanému [REDACTED] [REDACTED]. Ze sešitu (čl. 50) soud zjišťuje text „Dne 2. 9. 2022 jsem převzal 35.000,- Kč (třicet pět tisíc) jako zálohu na auto [REDACTED]. Celková cena je 60.000,- Kč + 8.000,- Kč na opravy. Zbytek ceny se doplatí při předání. Kupující [REDACTED] Prodávající [REDACTED]. Z kopie komunikace (čl. 54–66, 69–104) soud zjišťuje obsah komunikace mezi jednotlivými osobami. Ze smlouvy o náhradě škody (čl. 109) vyplývá, že [REDACTED] [REDACTED] se dohodl se svojí rodinou o náhradě škody, která vznikla [REDACTED] tím, že nedošlo k dokončení koupě osobního automobilu [REDACTED]. Z kupní smlouvy o prodeji automobilu (čl. 120) vyplývá, že [REDACTED] prodává identifikovaný automobil [REDACTED] za částku 120 000,- Kč, kdy byla dne 10. 11. 2021 zaplacená záloha 20.000,- Kč, kdy vozidlo bude převedeno na paní [REDACTED] po doplacení celé částky. Z osvědčení o registraci vozidla (technický průkaz) (čl. 121–122) soud zjišťuje, že vlastníkem je [REDACTED]. Ze sdělení [REDACTED] [REDACTED] (čl. 150) se podává, že pojistná smlouva zanikla dne 14. 12. 2022, pojistník, provozovatel a vlastník [REDACTED].
10. Z osobních výkazů obžalovaného [REDACTED] soud zjišťuje, že obžalovaný v opisu evidence přestupků nemá žádný záznam. V opisu z evidence Rejstříku trestů má obžalovaný celkem 15 záznamů.
11. Soud ve vztahu ke skutkovým závěrům následně hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, jednotlivě i v jejich souhrnu a dospěl k závěru, že vina obžalovaného je na základě výše provedených důkazů zcela prokázána. Obžalovaný [REDACTED] trestnou činnost nedoznal, k věci uvedl, že s poškozenou ho seznámila jeho přítelkyně, o koupi projevila zájem paní [REDACTED] které od počátku říkal, že auto není jeho a že je v katastrofálním stavu. Bez oprav jí ho nabídl za 60 000 Kč, poškozená si pro vozidlo nepřijela. Vlastníkem automobilu byl [REDACTED] bylo to napsané v technickém průkazu, ale smlouvu měla jeho matka a mohla s autem manipulovat, mohla ho prodat. Nějaké peníze mu dala poškozená přímo do ruky, něco chodilo přes poštovní poukázky, které vybírala paní [REDACTED]. Obžalovaný ví o 65 000 Kč, 35 000 Kč dostal do ruky u poškozené doma, 10 000 Kč mu poslala, pak 5 000 Kč a 5 000 Kč. Obžalovaný je však jednoznačně usvědčován poškozenou, která před soudem uvedla, že jí obžalovaný nabídl automobil [REDACTED] za 60 000 Kč. Auto nepřivezl, prý došlo k nějakým závadám, pak už jen tahali z poškozené peníze na různé opravy a benzin, věřila tomu, že obžalovaný je oprávněný jí vůz prodat. Doklady ani smlouvu neviděla, obžalovaný tvrdil, že má smlouvu od právníka, že s vozem může manipulovat. Obžalovaný tvrdil, že auto je napsané na jeho bratra, protože on má exekuce,

ale že on s ním může nakládat. Částku 35 000 Kč předala obžalovanému u sebe doma v [REDAKCE] Pak už vše řešili telefonicky, peníze posílala vždy [REDAKCE] na [REDAKCE] která je pak vyzvedla. Auto odmítla převzít bez kupní smlouvy. S matkou obžalovaného mluvila asi jednou, nikdy s ní koupí vozu neřešila. Její výpověď je taktéž podporována listinnými důkazy, zejména doklady o zaslání peněz, kterými jsou dokládány částky, které byly zaslány obžalovanému. Podvodné jednání obžalovaného dále vyplývá i z komunikace poškozené s obžalovaným. Např. (čl. 85 spisu, 27. 10. 9:25) „*Proč bych měl kecat sama ste videla fotky auta myslita ze bych to jen tak nechal abych prisel jen tak o auto za 200 tisíc a abych nemel auto ani peníze? [REDAKCE] ja van nelzu, zadna upominka nikomu neprisla jinak by ta pojistka byla zaplacena. Prosim vas o pomoc i hlavne kvůli tomu abyste vy dostala všechny peníze spatky.*“ Z uvedeného vyplývá, že obžalovaný vystupoval před poškozenou jako majitel vozidla, před poškozenou si jej cení na 200 000 Kč s tím, že od poškozené vyžaduje další peníze.

12. Dále z osvědčení o registraci vozidla vyplývá, že vlastníkem je [REDAKCE] přičemž z kupní smlouvy taktéž vyplývá, že [REDAKCE] prodává automobil [REDAKCE] za částku 120 000,- Kč, kdy byla dne 10. 11. 2021 zaplacená záloha 20.000,- Kč, kdy v kupní smlouvě je dále uvedeno, že vozidlo bude převedeno na paní [REDAKCE] po doplacení celé částky, tudíž je stále ve vlastnictví [REDAKCE] což nakonec vyplynulo i z výpovědi [REDAKCE] který vypověděl, že s [REDAKCE] byl domluven tak, že pokud mu vůz doplatí, lze ho přepsat i na někoho jiného rovnou, ale žádnou plnou moc jí nedával. Taktéž z textu smlouvy (čl. 50) vyplývá, že osobou prodávající vozidlo poškozené (*respektive jeho zdánlivým vlastníkem*) je [REDAKCE]

13. Na nevěrohodnost výpovědi jak obžalovaného, tak svědkyně [REDAKCE] je třeba poukázat nejen v kontextu s výpovědí poškozené a svědka [REDAKCE] ale také v souvislosti časovou osou, kdy potvrzení založené na čl. 338 o prodeji vozidla formou splátek, je datováno a podpis ověřen dne 17. 8. 2023, přičemž [REDAKCE] bylo sděleno obvinění dne 4. 8. 2023, z čehož rezultuje zřejmá snaha obžalovaného a jeho matky o vyvinění se z žalovaného jednání.

14. Je zde zřejmý a kvalifikovaný podvodný úmysl pachatele, tedy uvedení poškozené v omyl a zamlčení podstatných skutečností o vlastníku vozidla v úmyslu obohatit sebe ke škodě cizího majetku, a v příčinné souvislosti s tím provedení majetkové dispozice, jejímž důsledkem bylo na jedné straně způsobení škody na majetku poškozené a na druhé straně obohacení obžalovaného, přičemž rozsah a druh provedených oprav zde není ve vztahu k přechínu podvodu relevantní, neboť jestliže pachatel přechínu podvodu vynaložil určité náklady na spáchání trestného činu, nelze jejich výši odečíst od celkové částky představující způsobenou škodu.

15. Nalézací soud ze skutkových závěrů učinil následné právní závěry. Obžalovaný svým jednáním naplnil po stránce objektivní i subjektivní skutkovou podstatu přechínu podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, tedy že sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku větší škodu. Ve smyslu § 138 odst. 1 písm. c) se rozumí větší škodou škoda dosahující částky nejméně 100 000 Kč. Obžalovaný se popsáním jednáním dopustil shora uvedeného přechínu, kdy za tento přechín byl ohrožen trestní sazbou odnětí svobody jeden rok až pět let. Svým jednáním porušil zájem společnosti na ochraně cizího majetku, přičemž ochrana majetkových práv se poskytuje bez ohledu na druh a formu vlastnictví a tohoto jednání se dopustil v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 trestního zákoníku.

16. Při úvaze o druhu a výši trestu u obžalovaného vycházel soud z povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, která je určována významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za jakých byl čin spáchán, osobou

pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou. Soud neshledal u obžalovaného žádnou polehčující okolnost. Naopak obžalovanému přitěžuje jeho trestní minulost. V minulosti byl opakovaně odsouzen za různorodou trestnou činnost jednak k alternativním trestům obecně prospěšných prací a jednak k trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem. Po zhodnocení výše popsaných přitěžujících okolností dospěl soud k závěru, že obžalovanému nelze za jeho opakovanou trestnou činnost uložit jiný než přímý, nepodmíněný trest odnětí svobody, neboť jakýkoli jiný druh trestu, jak je shora uvedeno, by zjevně u obžalované nepřinesl žádný výchovný účinek. Tomu také odpovídá skutečnost, že přestože na obžalovaného bylo v minulosti působeno opakovanými tresty, obžalovaný si z těchto trestů nevzal sebemenší ponaučení. Je zřejmé, že výchovné působení trestu se májí účinkem, neboť obžalovaný trestnou činnost neustále opakuje, proto je nutno akcentovat represivní složku trestu a je na místě uložení nepodmíněného trestu.

17. Pro výkon trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, neboť splňuje podmínky pro zařazení do tohoto typu věznice.

18. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradě škody poškozené [redacted] částku ve výši 90 200 Kč, jelikož obžalovaný způsobil jinému majetkovou škodu, výše škody je součástí popisu skutku a nebyla uhrazena, vyplynula z provedeního dokazování, je doložena listinami a poškozená se řádně a včas připojila s nárokem na náhradu škody, proto bylo o nároku na náhradu škody rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

19. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená odkázána se zbytek svého uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, a to z toho důvodu, že obžalovaný, respektive jeho rodina, uzavřela s poškozenou dohodu o náhradě škody, přičemž bylo do současné doby na náhradě škody poškozené uhrazena částka ve výši 33 000 Kč, která byla odečtena od původního požadavku poškozené na náhradu škody, kdy jako taková byla na náhradě škody již zaplacená.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno do osmi dnů od jeho doručení, prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě, podat odvolání, o kterém by pak rozhodoval Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci. Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Toto právo nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly.

Česká Lípa 8. října 2024

JUDr. Mgr. Pavel Kříž v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Krenická

v přeseň neuvřene době koncem srpna roku 2022 pomocí prostředků dálkové komunikace a následně dne 2. 9. 2022 osobně na adrese [redacted] s [redacted] sjednal a uzavřel s [redacted] kupní smlouvu, jejímž předmětem byl prodej vozidla zn. [redacted] za částku 60.000 Kč, přičemž si byl od počátku vědom toho, že není majitelem uvedeného vozidla a tudíž ho nemůže prodat, neboť jeho majitelem byl v době od 26. 11. 2021 do 14. 12. 2022, kdy došlo ke změně v registru silničních vozidel, [redacted] který o prodeji vozidla nebyl informován a nedal ke němu souhlas, tudíž se požkozená [redacted] nemohla sít vlastním vozidlem a nemohlo dojít ke převzetí vozidla na její osobu, čímž požkozenou uvedl v omyl a dne 2. 9. 2022 od ní přijal v hotovosti zlatou na koupi vozů ve výši 35.000 Kč,

a dále v souvislosti s uvedeným prodávaným vozidlem, jeho opravami a dodáním vozidla v období od září roku 2022 do 29. 10. 2022 přeseň neuvřeneho místa, pomocí prostředků dálkové komunikace, pod různými záměnkami (opravy na vozidle, majfa, aj.), vyžádal od požkozené [redacted] niže uvedené částky, které mu zasílala v domněnku, že po uhracení ušeb těchto dalších nakladů se stane majitelem předmetného vozidla a dojde ke převzetí vozidla na její osobu, ač ke tomu dojít nemohlo, a finanční prostředky požkozená zasílala pomocí služby [redacted] zasílaní peněz a jednalo se o částky:

- dne 5. 9. 2022 částku 10.000 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 390 Kč,
- dne 6. 9. 2022 částku 12.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 390 Kč,
- dne 7. 9. 2022 částku 12.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 390 Kč,
- dne 14. 9. 2022 částku 4.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 130 Kč,
- dne 16. 9. 2022 částku 1.000 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 80 Kč,
- dne 19. 9. 2022 částku 10.000 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 390 Kč,
- dne 21. 9. 2022 částku 7.000 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 290 Kč,
- dne 22. 9. 2022 částku 3.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 130 Kč,
- dne 24. 9. 2022 částku 5.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 290 Kč,
- dne 26. 9. 2022 částku 1.000 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 80 Kč,
- dne 1. 10. 2022 částku 1.400 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 80 Kč,
- dne 3. 10. 2022 částku 800 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 80 Kč,
- dne 5. 10. 2022 částku 1.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 80 Kč,
- dne 7. 10. 2022 částku 1.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 80 Kč,
- dne 10. 10. 2022 částku 500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 80 Kč,
- dne 27. 10. 2022 částku 3.500 Kč, přičemž poplatek za odeslání činil 130 Kč,
- dne 29. 10. 2022 částku 2.000 Kč, v poplatek za odeslání činil 130 Kč,

a dále [redacted] dne 7. 10. 2022 prodala v hotovosti 2.500 Kč, přičemž v souladu se svým přirovnáním záměrem požkozené vůz nikdy nedodal a nabídku prodeje vozů a jeho další jednání související s opravami a dodáním vozů činil se záměrem vyžádat od požkozené finanční prostředky, které mu požkozená skutečně předala a zasílala, a faktou od požkozené vyžádal částku 119.420 Kč představitel kempní cenu za vozidlo a další vyžaduje spojeně mj. s opravami vozidla, čímž byla požkozená [redacted] zpisobena celková škoda včetně postojních poplatků ve výši 119.420 Kč.

2. Za to mu byl podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku uložena trest odnětí svobody v trvání osmácti měsíců. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zatrazen do věznic s ostrahou.

3. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené [REDAKCE] částku ve výši 90 200 Kč. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byla poškozená [REDAKCE] odkázána se zbytkem svého uplatněného nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný [REDAKCE] v zákonné lhůtě odvolání, které směřovalo do všech výroků napadeného rozsudku a bylo prostřednictvím obhájce obžalovaného také písemně zdůvodněno. Obžalovaný v podaném odvolání předně namítá, že jeho jednáním nedošlo k naplnění skutkové podstaty podvodu a jeho vina nebyla spolehlivě prokázána. Obžalovaný poškozenou informoval, že není majitelem vozu, ale prodej může zprostředkovat. Svědkyně [REDAKCE] měla vozidlo v držení a požádala obžalovaného, aby prodej zprostředkoval. Svědek [REDAKCE] potvrdil, že bylo běžnou praxí, že i když [REDAKCE] nebyla skutečným vlastníkem vozidla, měla oprávnění kupce vyhledat a bylo běžné, že svědek pak po doplacení vozidlo přepsal na nového majitele. Poškozená měla opakovaně možnost si vozidlo převzít, což neučinila. Z výslechů svědků [REDAKCE] pak bylo zjištěno, že na vozidle byly prováděny opravy a bylo tedy vyvráceno tvrzení obžaloby, že šlo o záminku. Shora uvedená skutková verze podle obhajoby vyvrácena nebyla, a naopak byla v některých bodech potvrzena. Obžalovaný dále poukázal na to, že bylo smluvně ujednáno, že zajistí provedení oprav, což dodržel a nejde s tím tedy spojovat trestněprávní následky. Má za to, že o přečinu podvodu by bylo možno uvažovat jen za situace, kdy by smluvní ujednání nebylo dodrženo. Soud prvního stupně vůbec nerozlišuje, zda byly finanční prostředky použity zamýšleným způsobem, což pak vedlo k absurdnímu závěru, že i když fakticky naplnil vůli poškozené, jedná se o trestněprávní jednání. Má za to, že ve věci je nutno rozlišit k jakému konkrétnímu účelu byly jednotlivé finanční prostředky použity a zda k jejich použití pro stanovený účel došlo či nedošlo. V tomto směru soud neprovedl komplexní dokazování. Tyto skutečnosti jsou nezbytné i pro to, v jaké výši byla způsobena škoda. Za zásadní skutečnost považuje to, že na autě opravy provedeny byly a to, že obžalovaný vždy vystupoval jen jako zprostředkovatel, což soud prvního stupně odmítá připustit. Dále rekapituluje základní zásady trestního řízení, kdy má za to, že soud prvního stupně v souladu s výše uvedenými zásadami nepostupoval. Další námítky pak směřují do výroku o trestu, který obžalovaný považuje za nepřiměřeně přísný vzhledem k jeho osobě a okolnostem případu. Soud prvního stupně nepřihlédl k dosud nevykonaným trestům, přičemž tyto tresty spolu s trestem uloženým shora vedou k nepřiměřenému postihu obžalovaného. V závěru svého odvolání pak obžalovaný navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
5. Krajský soud z podnětu včas podaného odvolání přezkoumal v napadeném rozsudku podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku přezkoumal i správnost postupu řízení, které tomuto výroku předcházelo a dospěl k těmto závěrům:
6. Ve vztahu k řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nebylo krajským soudem zjištěno, že by došlo k takovému porušení procesních předpisů, které by mělo za následek postup podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Okresní soud postupoval v rámci řízení před soudem v souladu s trestním řádem, dbal na řádné objasnění věci i uplatnění práva na obhajobu obžalovaného.
7. Krajský soud pak neměl výhrad ani k rozsahu provedeného dokazování. Je možno konstatovat, že soud prvního stupně v trestní věci obžalovaného shromáždil a provedl všechny potřebné důkazy pro zjištění skutkového děje, když vyslechl obžalovaného, poškozenou a svědky [REDAKCE]. Dále měl k dispozici

listinné důkazy – dokladů o odeslání peněz včetně poplatku, sešit poškozené s ujednáním ze dne 2.9.2022, elektronickou komunikaci mezi poškozenou a obžalovaným a mezi poškozenou a [REDAKCE] smlouvu o náhradě škody, kupní smlouvu mezi [REDAKCE] a [REDAKCE] osvědčení o registraci vozidel, sdělení [REDAKCE] žádost obžalovaného o vydání občanského průkazu a zpráva Městského úřadu v [REDAKCE] zprávy společnosti [REDAKCE] a Policie České republiky, protokol o dopravní nehodě a zajištění vozidla, vyjádření [REDAKCE] a osobní výkazy obžalovaného. Takto provedeným dokazováním si okresní soud vytvořil dostatečný podklad pro rozhodnutí ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu. Krajský soud pak dokazování doplnil jen přečtením hodnocení z výkonu trestu odnětí svobody a sdělením [REDAKCE]

8. Okresní soud následně provedené důkazy také vyhodnotil způsobem odpovídajícím ustanovení § 2 odst.6 trestního řádu a krajský soud může na jeho odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázat a pouze doplnit následující:
9. Okresní soud nepochybil, pokud při zjišťování skutkového stavu vycházel zejména z výpovědi poškozené, svědka [REDAKCE] a listinných důkazů (zejména elektronické komunikace), které vzájemně korespondují a vyvracejí obhajobu obžalovaného. Výpověď obžalovaného je pak nejen v rozporu s výpověďmi těchto svědků, ale plně nekoresponduje ani s výpověďmi ostatních slyšených svědků [REDAKCE] a především s provedenými listinnými důkazy. Obžalovaný připustil, že chtěl poškozené předmětné vozidlo prodat a od poškozené vyinkasoval zálohu a další platby (i ty zasláné poškozenou prostřednictvím [REDAKCE], přičemž poškozená vozidlo nezískala, popřel však, že by jednal v podvodném úmyslu. Uvedl, že vlastníkem vozidla byla jeho matka, pro kterou prodej vozidla zprostředkoval (hájí se tím, že poškozená věděla, že není vlastníkem vozidla, ale pouhým zprostředkovatelem prodeje) a poškozenou informoval o tom, že vozidlo je v katastrofálním stavu. Byli dohodnuti na tom, že jí vozidlo prodá za 60 000 Kč bez oprav, nebo vozidlo nechá opravit (za finanční prostředky poškozené), přičemž opravené vozidlo mělo hodnotu 140 000- 150 000 Kč. Jeho výpověď v tomto směru je nejen v rozporu s výpovědí poškozené, ale je v rozporu i s písemným ujednáním, které obžalovaný spolu s poškozenou uzavřeli. Z tohoto ujednání se jednak podává, že obžalovaný vystupuje jako prodávající a jednak je zde uvedena cena vozidla – 60 000 Kč + 8 000 Kč na opravy. To pak koresponduje s výpovědí poškozené, že původně byli dohodnuti na ceně vozidla byla 60 000 Kč a na výši oprav 8000 Kč. Není zřejmé, jak by ujednaná výše oprav 8 000 Kč mohla korespondovat s tím, že vozidlo je v katastrofálním stavu. Poškozená pak uváděla, že viděla, že v technickém průkazu není jako vlastník zapsán obžalovaný, obžalovaný jí však od počátku uváděl, že v technickém průkazu je jako vlastník vozidla zapsán jeho bratr (je na něj „napsané“) a to proto, že obžalovaný má exekuce, že je však oprávněn s vozidlem nakládat. Jak bylo zjištěno z výpovědi [REDAKCE] a smlouvy o prodeji vozidla, kterou uzavřel s [REDAKCE] vlastníkem vozidla byl až do jeho zaplacení (tedy i v době, kdy obžalovaný s poškozenou ujednával koupi) [REDAKCE] který sice neměl žádné námitky proti tomu, aby se [REDAKCE] na prodeji vozidla dohodla s další osobou (a on by vozidlo přepsal přímo na jiného vlastníka), ale o tom, že obžalovaný jednal s poškozenou, nevěděl, žádnou plnou moc [REDAKCE] nebo obžalovanému k přepisu vozidla nedal a k přepisu vozidla mohlo dojít až poté, co by mu celá částka byla zaplacená a to jím na nového vlastníka a nikoli obžalovaným nebo [REDAKCE] K zaplacení kupní ceny vozidla pak nakonec došlo až poté, co již vozidlo bylo zničeno. Jak je patrné nejen z výpovědi poškozené, ale též z elektronické komunikace, obžalovaný vystupoval jako faktický vlastník vozidla, jako osoba, která je oprávněná s vozidlem libovolně nakládat a uzavřít kupní smlouvu, což ovšem nebyl. Jak bylo zjištěno z výpovědi poškozené, za situace, kdy by ji pravdivě informoval o tom, že vlastníkem vozidla je cizí osoba (nikoli rodinný příslušník), které dosud vozidlo nebylo

matkou obžalovaného uhrazeno, přičemž k uzavření kupní smlouvy a přepisu vozidla může dojít až poté, co jeho matka celou kupní cenu ve výši 120 000 Kč [redacted] uhradí, přičemž ji hradí ve splátkách a má uhrazeno jen část (uhradila zálohu ve výši 20 000 Kč a dál splácela nepravidelně) a on jí vozidlo sice může předat do užívání, ale nemůže jí ho prozatím prodat a nemůže ho na ni přepsat a dále to, že vozidlo je v katastrofálním stavu, nikdy by s koupí vozidla nesouhlasila a finanční prostředky mu nepředala. Za situace, kdy obžalovaný změnil a zamlčel takové podstatné okolnosti, při jejichž vědomosti by poškozená s obžalovaným koupí vozidla nesjedнала, jde od počátku o podvodný úmysl, který se pak vztahuje na celou způsobenou škodu a všechny vyplacené částky bez ohledu na to, že v některých – marginálních záležitostech – obžalovaný mluvil pravdu.

10. Je pravdou, že obžalovaný neměl platný občanský průkaz (nebylo ale pravdou, že už si o vydání nového průkazu zažádal v době, kdy jednal s poškozenou, ale až 28.11.2022 a že by šlo o jediný důvod, proč nemůže s poškozenou uzavřít kupní smlouvu a vozidlo na ni přepsat), mohl shánět kupce na vozidlo (ale nemohl v předmetné době vozidlo prodat), poškozená si mohla vozidlo vyzvednout a obžalovaný jí ho chtěl předat (poškozená uvedla, že v jednom případě vozidlo pro závadu – prasklá turbo hadice, rozbitý posilovač řízení - nechtělo jet a muselo do opravy a poté, že trvala na tom, že vozidlo si převezme spolu s kupní smlouvou jako vlastník) a na vozidle byly provedeny některé opravy. Poškozená (a vyplývá to i ze zajištěné elektronické komunikace) uvedla, že na opravu vozidla bylo dle sdělení obžalovaného nutno koupit alternátor, autobaterie, ráfek, čtyři nová kola, turbo hadici a brzdové destičky. Svědek [redacted] však uvedl, že obžalovaný vozidlo odtáhl do servisu se závadou zadního diferenciálu (nebo upadlé hřídele) a oprava stála do 10 000 Kč a svědek [redacted] uvedl, že opravoval závadu na řídicí jednotce (vozidlo do servisu přivezl [redacted], k čemuž ovšem došlo ještě před sjednáním koupě dne 29.8. 2022 a to za částku 4600 Kč. Z protokolu o dopravní nehodě, ohledání vozidla a fotodokumentace je pak patrné, že na vozidle nebyly nová, ale stará kola. A obžalovaný pak poškozenou uváděl v omyl i v dalších záležitostech. Obžalovaný poškozenou informoval o tom, že musí doplatit ručení vozidla, aby mohla být vyplacena pojistka, ačkoli z provedeného dokazování vyplynulo, že povinné ručení vozidla bylo zapláceno vlastníkem vozidla, uvedl, že kontaktoval prodejnu [redacted] a sjednal prodej vozu za vyšší cenu, což, jak bylo zjištěno ze zprávy [redacted] nebyla pravda, uváděl, že má plnou moc od notáře (k přepisu vozidla, což neměl a ani mít nemohl), že k nehodě vozidla došlo 18.10. 2022, ačkoli k ní došlo 15.10. 2022., poškozené tvrdil, že vozidlo bylo odcizeno, avšak z listinných důkazů je patrné, že jako odcizené hlášeno nebylo a další. Z výše uvedeného je tedy patrné, že obžalovaný se jednak stále snažil poškozenou udržovat v omylu, že je oprávněn s ní kupní smlouvu uzavřít a vozidlo jí nejen předat, ale převést na ni i vlastnické právo a jednak získat na základě minimálně částečně nepravdivých nebo zkreslených informací další finanční prostředky. Z výše uvedeného a citovaných důkazů pak i krajský soud může uzavřít, že bylo prokázáno, že obžalovaný poškozené opakovaně i v podstatných záležitostech lhal, jeho výpověď není věrohodná a nelze z ní vycházet, na čemž nemůže ničeho změnit ani to, že [redacted] matka obžalovaného, potvrdila, že syna pověřila prodejem vozidla a chtěla z peněz, které zaplatí poškozená, uhradit kupní cenu [redacted] ani to, že [redacted] tehdejší přítelkyně obžalovaného, potvrdila, že poškozená podle ní věděla, že obžalovaný není vlastníkem vozidla a že měla poškozená minimálně třikrát možnost si vozidlo převzít. Jak už totiž bylo výše uvedeno, poškozená by při skutečné znalosti všech okolností s obžalovaným (tedy i toho, že vlastníkem vozidla není bratr obžalovaného, ani matka obžalovaného, která doposud neuhradila kupní cenu a tudíž obžalovaný není oprávněn s ní jako nevlastník uzavřít kupní smlouvu a převést vlastnické právo) nikdy koupí vozidla za výše uvedených podmínek nesjedнала. Škodou pak jsou všechny finanční prostředky vyplacené v souvislosti se sjednanou koupí, na čemž nemůže ničeho změnit ani to, že došlo k některým malým opravám (celková částka poškozenou vyplacena na opravy převyšuje částku 80 000 Kč) ani to, že v jednom případě uvedla [redacted] to, že poškozenou zaslana

částka bude určena bude určena na úhradu dluhu, když poškozená výslovně uvedla, že tato částka bude odečtena od celkové ceny vozidla a i tato částka byla vyplacena v souvislosti se sjednanou koupí. I krajský soud tedy uzavírá, že skutkový stav byl zejména na základě výpovědi poškozené, [REDAKCE] a listinných důkazů řádně objasněn a okresní soud správně dospěl k závěru, že obžalovaný nepravdivě poškozenou informoval o tom, kdo je vlastníkem vozidla a o tom, za jakých okolností se ona může stát vlastníkem vozidla, zamlčel jí, že vozidlo dosud není splaceno i to, že vozidlo je v katastrofálním stavu, když uvedl a sjednal, že vozidlo potřebuje opravy jen ve výši 8000 Kč. Poškozená mu pak na základě těchto informací poskytla finanční prostředky ve výši 116 200 Kč.

11. Shledaný znak uvedení v omyl a zamlčení podstatných skutečností, kdy v případě, že by poškozená znala faktickou situaci, by s největší pravděpodobností žádnou koupí s obžalovaným nesjednávala a své finanční prostředky obžalovanému neposkytla, překračuje občanskoprávní rovinu jednání obžalovaného. Toto jednání je již jednáním trestným a nejde tak, jak bylo namítáno, o občanskoprávní spor. Krajský soud pak shodně jako soud prvního stupně neshledal důvody pro postup podle § 12 odst. 2 trestního zákoníku, když zdůrazňuje, že byla způsobena škoda přesahující hranici větší škody a v případě obžalovaného nejde o exces v jinak řádném životě, čímž by byla snížena společenská škodlivost jednání a postačovalo by uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.
12. Okresní soud tedy správně dospěl k závěru, že obžalovaný uvedl poškozenou v omyl tím, že vozidlo sice je „napsáno“ na jeho bratra, on však může s vozidlem libovolně nakládat, je oprávněn s ní uzavřít kupní smlouvu a převést na ni vlastnické právo předmětného vozidla, zamlčel jí skutečný technický stav vozidla a uvedl ji v omyl tím, že vozidlo potřebuje některé komponenty a opravy, které však nezakoupil nebo nerealizoval i tím, že je nutno doplatit pojistku, o prodeji vozidla jedná s [REDAKCE] a vozidlo bylo odcizeno a okresní soud pak správně jednání obžalovaného kvalifikoval jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, kdy jednáním obžalovaného byla způsobena větší škoda ve smyslu § 138 odst. 1 písm.c) trestního zákoníku (škodou jsou všechny finanční prostředky, které poškozená v souvislosti se sjednanou koupí obžalovanému ať již přímo nebo prostřednictvím [REDAKCE] vyplatila a to včetně poplatků za odeslání finančních částek ve výši 3 220 Kč, jejíž výše pak byla doložena výpovědí poškozené a doklady o odeslaných platbách a podpisem obžalovaného opatřeným ujednáním ze dne 2.9.2022. Obžalovaný zkresloval skutečný stav, lhal o některých skutečnostech a některé skutečnosti zamlčel v úmyslu získat od poškozené co nejvíce finančních prostředků a jednal tak v přímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.
13. Pochybení pak odvolací soud neshledal ani ve výroku o trestu napadeného rozsudku. Soud prvního stupně vzal správně v úvahu, že obžalovaný byl ohrožen trestní sazbou od jednoho roku do pěti let a výrazně mu přitěžuje jeho trestní minulost. Obžalovaný je osobou vážně trestněprávně narušenou, neboť byl patnáctkrát soudně trestán, kdy ke většině odsouzení lze stále přihlížet. Obžalovaný se v minulosti opakovaně dopustil i majetkové trestné činnosti a přitěžuje mu i to, že již byl opakovaně ve výkonu trestu odnětí svobody. Za těchto okolností s přihlédnutím k tomu, že je i v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody, je pak správný závěr soudu prvního stupně, že na obžalovaného nelze působit jiným než nepodmíněným trestem odnětí svobody. A krajský soud se pak mohl ztotožnit i s výměrou uloženého trestu odnětí svobody. Obžalovanému přitěžuje, že se opakovaně dopouští i majetkové trestné činnosti a alternativní nebo kratší tresty odnětí svobody na něj neměly dostatečný výchovný vliv, v jeho prospěch je však nutno přihlídnout k tomu, že prostřednictvím své rodiny odčiňuje škodlivý následek (náhrada škody) i k tomu, že

v současné době vykonává další tresty (§ 39 odst. 4 trestního zákoníku). I s přihlédnutím k těmto okolnostem však i krajský soud považuje trest uložený téměř při samé dolní hranici trestní zákonné sazby v trvání osmnácti měsíců za trest odpovídající jak okolnostem případu (délka trvání, opakované uvádění poškozené v omyl) tak osobě obžalovaného (trestněprávní narušení, výkon dalších trestů, náhrada škody). Okresní soud pak správně obžalovaného v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku pro výkon trestu zařadil do věznice s ostrahou.

14. Důvodnost odvolání obžalovaného pak krajský soud shledal v souvislosti s výrokem o náhradě škody, kterým byla podle § 228 odst.1 trestního řádu uložena obžalovanému povinnost nahradit poškozené [REDAKCE] škodu ve výši 90 200 Kč, kdy se zbytkem jejího nároku okresní soud poškozenou podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních. Poškozená se se svým nárokem na náhradu škody připojila vůči obžalovanému řádně a včas, výše uplatněného nároku ve výši 119 420 Kč byla řádně doložena (poškozená se připojila s částkou 123 200 Kč, kdy původně uváděla, že obžalovanému zaslala ještě další částku, jež však není součástí předmětného skutku). Jak však vyplývá z výpovědi obžalovaného i poškozené a smlouvy o náhradě škody, sestra obžalovaného [REDAKCE] uzavřela s poškozenou [REDAKCE] smlouvu o náhradě škody, která jí vznikla v souvislosti s koupí předmětného vozidla s tím, že jí tuto škodu bude [REDAKCE] splácet. Poškozená pak u hlavního líčení konaného dne 9.4. 2024 uvedla, že škoda je jí splácena a doposud jí byla uhrazena částka 33 000 Kč. V době rozhodování soudu prvního stupně tedy neuhrazená škoda činila 86 420 Kč. K veřejnému zasedání konaného dne 10.1. 2025 se [REDAKCE] dostavila a uvedla, že škodu dále hradí, splácí 3000Kč měsíčně, kolik však zbývá doplatit, neví. Krajský soud pak s ohledem na tuto nově vyvstalou okolnost dospěl k závěru, že výše dosud nesplacené škody není přesně zjištěna a nelze tak poškozené nárok přiznat. S ohledem na to, že další dokazování v tomto směru by již přesáhlo rámec trestního stíhání, zasáhl do výroku o náhradě škody podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu a poškozenou s jejím nárokem odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.
15. Krajský soud tedy k podanému odvolání obžalovaného výrok o náhradě škody napadeného rozsudku týkající se poškozené [REDAKCE] podle § 258 odst. 1 písm. f), odst.2 trestního řádu zrušil a sám rozhodl podle § 259 odst. 3 trestního řádu tak, že poškozenou odkázal s nárokem na náhradu škody podle § 229 odst.1 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí může obviněný a nejvyšší státní zástupce podat **dovolání**, a to do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni a o dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b odst.1 trestního řádu a dovolání není přípustné proti důvodům rozhodnutí.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím svého obhájce, podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst.3 trestního řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se

dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265 odst. 1 písm. a) až l), o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Liberec 10. ledna 2025

Mgr. Gabriela Pudilová, v. r.
předsedkyně senátu